

Giới thiệu Manh Sủng Ký

Manh Sủng Ký – Đang tiến hành – Lục Manh Tinh.

Giới thiệu về truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Đây có thể nói là một câu chuyện tình yêu cực sủng và vui nhộn. Tất cả duyên nợ của hai người bắt đầu từ món nợ của chú chó mà anh nuôi.

Du Văn, cô là một tiểu thuyết gia đang có một bộ truyện chuẩn bị được xuất bản. Đặc biệt cô còn là một người chủ cực kì yêu thương thú cưng của mình. Du Điểm Điểm hay thường được gọi là điện hạ chính là tên chú chó cái của cô.

Oái oăm thay, trong một lần dắt Điểm Điểm đi dạo. Điện hạ của cô đã bị một con Samoyed đực “cưỡng hiếp”. Không rõ là Điểm Điểm bị nó ép buộc hay tự nguyện nhưng trông thấy cảnh tượng ấy thực sự khiến cô phải xấu hổ đến đỏ mặt cũng như bất mãn không chịu được.

Hóa ra, con Samoyed ấy là thú cưng - “Đậu đỏ” của người tên Thẩm Thanh Châu. Vị tiên sinh đó cũng chính là “oan gia” sau này của cô. Sau khi thăm dò trên Internet, cô kinh ngạc phát hiện ra anh ta chính là một vị đạo diễn vô cùng nổi tiếng!

Sau bao tình huống “giở khóc giở cười” mà hai con người cùng nhau rơi vào, Thẩm Thanh Châu cảm thấy Du Văn như một chú thỏ con trước mắt anh. Điều bộ tự nhiên của cô vô cùng đáng yêu.

Điều đáng nói ở đây chính là Điểm Điểm và Đậu Đỏ đã thành đôi, dính với nhau không rời. Vậy còn hai người, chủ của chúng có thể đến với nhau hay không? Tất cả còn là một ẩn số đầy thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sủng Vật

Edit: Yáng

***

Buổi tối vào đầu mùa hè, một máy tính xách tay, một gói khoai tây chiên, một cô gái mặc T-shirt free size.

Trên màn hình máy tính:

"Vị Văn đại đại, tối hôm qua đọc xong chương mới, thật sự là muốn hù chết tôi mà!"

"Cho nên sau khi nhìn thấy bóng đen, Tô Giản ngã ở đâu vậy? Đứng chỗ gay cần thì dừng lại, tác giả thật biết cách dừng đúng chỗ mà!!!"

"Quen là tốt rồi, người này chính là thích dừng tại thời điểm gay cần, là một fan hâm mộ trung thành của cuốn tiểu thuyết này, tôi đã miễn dịch rồi!!!"

"Đọc thật kỹ! Thật kích động! Thể loại trinh thám máu tanh huyền bí! Là phong cách yêu thích của tôi!"

"Là một fan hâm mộ mới của tiểu thuyết, tôi rất muốn biết đại đại là nam hay nữ?"

"A, người cảm thấy có thể viết ra thể loại văn ngang ngược như thế thì là nam hay nữ?"

...

Du Văn một tay đặt trên con chuột kéo xem các bình luận của độc giả, một tay tùy ý lấy miếng khoai tây ném vào trong miệng, một tiếng crack vang lên.

Xem hết một loạt các bình luận châm chọc của độc giả, cô liền lấy khăn giấy lau tay vừa cầm khoai tây chiên, sau đó bắt đầu viết bình luận trả lời:

"Ồi chào? Sắc trời không còn sớm nữa, tôi nên dẫn chó đi dạo thôi, Điện hạ nhà tôi còn đang mỏi mắt trông mong chờ kia. Ừm... Tôi bảo đảm ngày mai không dừng ở chỗ gay cần nữa."

Sau khi đăng bình luận, lần lượt có độc giả trả lời: Ngày ngày đều nói không dừng ở chỗ gay cần, đều là lừa gạt.....

Du Văn không thấy được câu trả lời, bởi vì sau khi cô đăng bình luận liền đem máy tính đặt ở trên ghế sofa. Cô đứng lên cúi lưng một cái, sau đó hướng

về một góc trong phòng khách nói: "Điện hạ, muốn ra ngoài đi dạo thì ăn nhanh lên, bằng không tao không dẫn mày đi dạo nữa đâu."

"Ngao ô." Du Điểm Điểm sau khi nghe xong yên lặng bỏ dậy, trong lòng không muốn nhưng vẫn tiêu sái đi đến khu vực ăn uống chuyên dụng, bẹp bẹp bắt đầu ăn cơm.

Du Văn nhìn thoáng qua, hài lòng gật gật đầu, sau đó đi vào phòng thay quần áo.

Cởi ra T-shirt free size rộng rãi mặc ở nhà, thay váy mùa hè dài tới gối, sau đó khoác thêm một cái áo khoác mỏng. Sau khi thay xong quần áo, Du Văn ở trước gương trang điểm cầm lấy một sợi dây thun, tùy tiện buộc thành kiểu tóc đuôi ngựa.

"Điện hạ, ăn xong rồi sao?"

Du Điểm Điểm thấy Du Văn đi ra liền thập phần chân chó nằm sấp lại đây, kêu hai tiếng "uông uông" ý bảo chính mình rất nghe lời. Du Văn sờ sờ đầu nó, cầm đi động cùng chìa khóa ra cửa.

Mỗi ngày vào thời điểm này đều phải mang Du Điểm Điểm ra ngoài đi dạo, bằng không tinh thần Du Điểm Điểm vô cùng uể oải.

Du Văn khóa chặt cửa, đi đến thang máy, thời điểm thang máy mở ra vừa vặn có người đi ra, nhìn bộ dáng chắc là người của công ty chuyển nhà.

Lúc này, trên tay họ khiêng một cái sofa đơn rất lớn, gần như chiếm hết không gian của thang máy, Du Văn quan sát, trong lòng thầm cảm thán ghế sofa nhìn rất thoải mái, là một cái ghế sofa có giá trị xa xỉ.

Sau khi ra ngoài, người của công ty chuyển nhà khiêng cái ghế sofa kia hướng về đối diện nhà cô, Du Văn ngoảnh lại nhủ mày, xem ra người hàng xóm mới tới rất biết hưởng thụ.

Không tiếp tục nhìn nữa, Du Văn mang Du Điểm Điểm bước vào thang máy.

Tiểu khu Du Văn đang ở là một tiểu khu cao cấp, khu vực chất lượng tốt, dịch vụ xung quanh đầy đủ, xanh hóa cũng làm vô cùng tốt, đương nhiên giá phòng cũng cao đến đáng sợ.

Phòng mà hiện tại cô đang ở không phải do chính cô mua, mà do anh trai thần long thấy đầu không thấy đuôi* của cô mua, từ năm ngoái cô từ nhà cũ chuyển đến đây, sau đó liên tục ở nơi này.

(Thần long thấy đầu không thấy đuôi: ẩn dụ về sự biến mất bí ẩn của người nào đó, ngoài ra cũng có thể ẩn dụ của những thứ khiến mọi người không nắm bắt được)

Du Văn không cần đi ra ngoài làm việc, trừ lúc cao hứng ra ngoài du lịch cô gần như đều ở nhà, bạn bè không có mấy người, thường xuyên tiếp xúc nhất là Du Điểm Điểm. Cho nên Du Văn có tình cảm rất sâu đậm với Du Điểm Điểm, ngoại trừ phương diện ăn uống có chút nghiêm khắc, thì những phương diện khác đều đặc biệt phóng túng náo.

Bên bờ hồ tiểu khu, Du Văn vừa cầm tai nghe vào điện thoại nghe nhạc, vừa dắt Du Điểm Điểm tản bộ.

Ủ... nói đúng ra là Du Điểm Điểm đang dắt cô. Hôm nay Du Điểm Điểm sinh lực tràn trề, một lòng muốn chạy về phía trước, nếu không phải Du Văn kéo lại thì phỏng chừng nó có thể vui vẻ chạy thật xa.

"Điện hạ, mày có thể chạy chậm một chút được không?"

Du Điểm Điểm nghe được tiếng cô gọi nó liền ngẩng ngốc quay đầu lại nhìn, sau đó lại chạy đi, thật không biết mệt mỏi là gì.

Du Văn lắc đầu, thật là sinh lực vô hạn. Đúng lúc này, cô nhìn thấy cách đó không xa có một con chó Samoyed đang chạy đến, con Samoyed này thật đẹp, hình thể lớn hơn một chút so với Du Điểm Điểm, bộ lông cũng cực kỳ xinh đẹp. Chắc, nuôi dưỡng còn tốt hơn cô.

Du Văn trông thấy con Samoyed kia thì liền đứng im không nhúc nhích, tầm mắt đều bị con Samoyed kia thu hút. Sau đó, không chú ý liền dắt Điện hạ của mình tới gần con Samoyed kia.

Chậm rãi đến gần, Du Văn với Du Điểm Điểm liền đứng ngay sát con Samoyed kia. Có lẽ trông thấy loài vật cùng chủng loại với mình nên muốn "trò chuyện đôi câu", thế là Du Điểm Điểm đột nhiên dừng lại không đi.

"Làm gì đây, mày nhìn mà xem người ta lớn lên đáng đáp thật đẹp." Du Văn cười một tiếng.

Lúc đầu Du Văn cho rằng hai con lần đầu gặp mặt thì sẽ nháo một hồi lâu nên cô lùi lại cách Du Điểm Điểm một đoạn, đột nhiên tình huống trước mắt chợt thay đổi.

Con Samoyed kia thế nào lại đột nhiên.... Đột nhiên nhào lên trên người Du Điểm Điểm!!!

Du Văn bối rối, chợt mở to hai mắt! Tư thế kia, không phải là, không phải là cái gì gì đó sao!!!

Hình thể con Samoyed kia có ưu thế hơn, Du Điểm Điểm cố gắng xê dịch ra ngoài một chút mà vẫn không nhúc nhích! Ôi trời ơi, một chút năng lực phản

kháng cũng không có.

Khụ, Du Văn tự nhận là Du Điểm Điểm không có năng lực phản kháng. Còn Du Điểm Điểm là thật sự không có phản kháng, hoặc căn bản là năng lực phản kháng bị cô xem nhẹ.

Ngực Du Văn chấn động, không nói hai lời liền chạy đi lên, "Điện hạ! Điện hạ! Điện hạ không thể a!!!"

Quanh cô có lẽ vài hộ gia đình đang tản bộ nghe được thanh âm của cô liền có vẻ mặt nghi hoặc nhìn người nào đang đó chạy như điên, cái quỷ gì vậy? Cho là đang quay drama cổ trang à?

Du Văn thở hồng hộc chạy đến, kéo Du Điểm Điểm mà nó không nhúc nhích.

Du Văn đỏ mặt, nhìn cũng không được mà không nhìn cũng không được, cô cũng không phải không muốn ngăn cản, nhưng căn bản là không biết ngăn cản từ chỗ nào!! Haizzz, thật không dám nhìn thẳng mà!!

"Điện hạ..." Cả người Du Văn đều muốn sụp đổ, Điện hạ yêu dấu của cô, bảo bối mà cô nâng trong lòng bàn tay, như thế nào lại ở dưới ban ngày ban mặt bị, bị... Không được, đầu óc cô như muốn nổ tung.

"Đậu Đỏ?" Thanh âm hơi khiếp sợ, mượt mà từ tính, rất êm tai, nhưng mà Du Văn giờ phút này căn bản không chú ý tới điểm này, vừa nhìn thấy bên cạnh có người, cô tựa như bắt được một cọng rom cứu mạng. "Tiên sinh! Điện hạ nhà tôi bị cường... Cái việc gì kia! Anh có thể giúp tôi kéo con Samoyed lớn kia ra được không?"

Cô bắt lấy tay áo của người kia rồi lay động, nhưng người này giống như không có phản ứng, cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy sắc mặt người đó có chút cứng ngắc, tựa hồ cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho... khiếp sợ.

Thời gian dừng lại hai giây.

Đập vào mắt đầu tiên là hàm dưới trắng bóc, hướng lên trên là đôi môi mỏng nhợt nhạt, còn sống mũi thì rất thẳng và tinh tế. Sau cùng, tầm nhìn của Du Văn hướng vào đôi mắt kia, đôi mắt ấy vừa mang theo kinh ngạc lại có chút hững hờ. Đôi mắt ấy màu trà, lạnh lùng và đơn độc, khiến cho người ta kinh hãi.

Du Văn trừng mắt nhìn, người này thế nào mà đáng đáp lại đẹp mắt như vậy??

"Đậu Đỏ!" Tại thời điểm Du Văn sững sờ thì người đàn ông này quát một tiếng, Du Văn hướng theo ánh mắt của anh ta mà không đành lòng nhìn về phía hiện trường "huyết án". Lúc này, cô phát hiện con Samoyed kia yên lặng xuống, nó quay lại nhìn về phía anh ta hồi lỗi, "nức nở nghẹn ngào" một tiếng. Thế nhưng cảnh này lại khiến Du Văn thấy có cảm giác ỳ ạch.

Ủy khuất?! Ủy khuất cái gì a! Điện hạ nhà ta mới ủy khuất đây, một cái hoàng hoa khuê nữ a!

"Tiên sinh? Đây là chó của anh?" Tâm tình Du Văn bình phục một chút, nhìn về phía người đàn ông.

"Phải". Ánh mắt người đàn ông nhìn cô một cái, chân mày khẽ nheo lại, "Trước tiên phiền cô buông tay."

"Ủ?" Du Văn ngừng một lát, lúc này mới phát hiện mình vẫn còn nắm chặt lấy cánh tay của anh ta, cô ngượng ngùng buông ra, "Thật xin lỗi"

Đợi chút... cô xin lỗi cái gì, đáng ra câu này phải là anh ta nói mới đúng, không phải là anh ta dạy chó không đúng cách à?

Du Văn đau lòng ngồi xổm xuống bên cạnh Du Điểm Điểm, Du Điểm Điểm về mặt tâm thương nhìn về phía cô, thấp giọng kêu vài tiếng. Du Văn sững sờ, thật là tan nát cõi lòng. "Điện hạ... Điện hạ, miễn như thế nào lại gặp phải việc này, đều tại tao không bảo vệ được mày, để cho mày bị con chó khác xâm phạm. Điện hạ mày nhất định phải sống tốt, không cần quá khổ sở."

Thảm Thanh Châu nhìn về phía trước, thấy một người một chó ôm nhau mà khóc, khoe miệng giật giật, thật lâu, anh mới nghẹn ra một câu, "Xin lỗi."

Lời xin lỗi này có chút quý giá.

Du Văn quay đầu lại nhìn anh ta, "Tiên sinh, anh về sau ngàn vạn lần phải dạy dỗ lại vị này nhà anh, phải được cho phép thì mới có thể, không thể tùy tiện gặp chó liền..."

Đôi lông mày của Thảm Thanh Châu run rẩy nhẹ, thanh âm có chút trầm, "Nó trước kia không như vậy, đây là lần đầu tiên."

Cũng không biết Du Văn nghe hay không nghe, chỉ là vạn phần oán niệm nhìn về phía con Samoyed có tên là Đậu Đỏ kia.

Thảm Thanh Châu nhìn Đậu Đỏ một cái, đại khái là trên người anh ta phát ra hơi thở vô cùng tức giận, Đậu Đỏ không dám nhúc nhích nép ở bên cạnh anh ta giả vờ nhu thuận. Thảm Thanh Châu mím môi, trầm tư một hồi, sau đó cúi tay lấy ra ví tiền, lạnh lùng nói, "Cần bồi thường bao nhiêu?"

Du Văn đơ mặt, nhìn thấy anh ta có ý muốn bỏ tiền, Du Văn cảm giác bị vũ nhục.

"Không cần." Du Văn đứng lên, nhỏ giọng nói thầm, "Xem Điện hạ nhà tôi là cái gì đây."

Mặc dù nhỏ giọng, nhưng Thẩm Thanh Châu vẫn nghe thấy, anh ta lần đầu gặp phải loại sự việc như thế này, quả thật có chút khó giải quyết.

"Tôi dẫn Điện hạ nhà tôi về nhà trấn an, tiên sinh, anh nhớ về nhà phải giáo dục tốt con chó này.. Đậu Đồ?" Du Văn nói xong, ra hiệu cho Du Điểm Điểm đuổi kịp, hai người cùng đi về nhà.

Đi đến chỗ ngã rẽ, Du Văn vô thức quay đầu nhìn người đàn ông kia, chỉ thấy anh ta ngồi xổm xuống cùng Đậu Đồ nhìn nhau, không biết anh ta đang nói cái gì, nhưng sắc mặt cũng không tốt lắm, mà Đậu Đồ cũng mang vẻ mặt bị giáo huấn đến thảm.

Du Văn nhìn một chút mà ánh mắt không dời được, theo lý thuyết anh trai nhà cô cũng là người vô cùng đẹp trai, hơn nữa cô đối với loại sắc đẹp này cũng đã sớm miễn dịch, nhưng lúc này nhìn về khía cạnh khuôn mặt người nọ cũng có chút thất thần.

"Ngao ô ~"

"À? Điện hạ sao rồi?" Du Văn hỏi phục lại tinh thần. Du Điểm Điểm ngược đầu nhìn cô, ánh mắt kia không hiểu sao khiến Du Văn cảm thấy có chút thẹn thùng. "Ừ. Phát sinh sự tình này, tao thật sự không thể nhìn anh ta thuận mắt. Tao sai, tao không nhìn nữa, chúng ta về nhà thôi."

Du Văn mang Du Điểm Điểm về nhà, sau đó cùng Du Điểm Điểm tâm sự một hồi, sự việc ngày hôm nay, thật sự là ngoài dự liệu của cô...

"Điện hạ, ngày mai tao làm đồ ăn ngon cho mày, mày đừng quá khổ sở." Nói xong, Du Văn về mặt đau khổ sờ sờ đầu Du Điểm Điểm. Lúc này, chuông điện thoại di động vang lên, Du Văn nghe máy.

"Alo, anh à."

"Ừ, đang làm gì đó?"

"Không có việc gì, đang chơi cùng..... với Điện hạ."

"Ừ. Anh gọi điện thoại là muốn nói với em về việc ký hợp đồng tiểu thuyết của của em, những công ty đã liên lạc với em anh đều điều tra rồi, có một công ty rất tốt, em có thể cân nhắc hợp tác cùng bọn họ, đợi lát nữa anh gửi số điện thoại cho em."

"Anh đã tra xét rồi thì em không lo lắng nữa, trực tiếp công ty kia là được." Du Văn đáp.

"Ừ. Để anh cho trợ lý đi thông báo một tiếng, mấy ngày nữa họ sẽ liên lạc với em."

"Vâng, cảm ơn anh."

"Nghỉ ngơi sớm một chút."

"Em biết rồi."

Du Văn cúp điện thoại, quay đầu lại trông thấy mỡ nào đó đang chơi đồ chơi, không có chút uể oải nào. Du Văn một đầu hắc tuyến, "Du Điểm Điểm! Mày mau nói, có phải hay không một chút thua thiệt cũng không biết?"

Trầm mặc một lát, Du Văn lại hoài nghi nói, "Lẽ nào là mày tự nguyện?"

Ngày hôm sau, Du Văn ngủ đến mười một giờ, ngày hôm qua gỗ chường mới, đến hai giờ sáng mới đi ngủ.

Thời điểm ra khỏi phòng, nhìn thấy Du Điểm Điểm tựa như đại gia đang chờ hầu hạ, Du Văn liếc mắt, "À, ngày hôm qua đáp ứng làm cho mày đồ ăn ngon đúng không?"

"Uông uông!"

Du Văn hừ hừ, cầm lấy di động đi vào phòng bếp, "Alo, tầng 7 phòng 701, ừ.... Vẫn như bình thường, đúng đúng, cho cay thêm một chút... Cảm ơn."

Gọi điện thoại mua cơm trưa cho mình, sau đó mặc tạp dề lên để làm thức ăn đặc biệt cho Du Điểm Điểm. Chính mình phải gọi thức ăn bên ngoài nhưng lại làm bữa ăn dinh dưỡng cho chó... Du Văn nghĩ, Du Điểm Điểm có một người chủ nhân như cô thật là may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hàng Xóm

Edit: Yáng

***

Du Văn làm cho Du Điểm Điểm là thức ăn đặc chế cho chó, vừa dinh dưỡng lại mỹ vị. Sau khi làm xong cô liền đặt vào khu vực ăn uống chuyên dụng của Du Điểm Điểm, đúng lúc này chuông cửa cũng vang lên.

Du Văn lau tay rồi chạy ra mở cửa.

"Xin chào, thức ăn mà cô đã gọi đây ạ."

Du Văn nhận com trưa từ tay anh nhân viên giao thức ăn, lúc này cô vô thức nhìn về phía những người lui tới ở cánh cửa đối diện, trong lòng không khỏi suy nghĩ, người hàng xóm này dọn nhà như thế nào mà vẫn chưa xong, hôm nay đã là ngày thứ tư cô thấy người của công ty chuyển nhà đến.

"Cảm ơn, tổng cộng hết bao nhiêu tiền vậy?"

"Tổng cộng hết 35 tệ."

"Ừ." Du Văn đem thức ăn mang đến bên cạnh, sờ túi mới phát hiện mình đang mặc đồ ngủ, "Cái kia, anh đợi một chút, để tôi vào trong phòng lấy ví tiền."

"Được."

Du Văn bình thường hay để đồ vật lung tung cho nên loay hoay một hồi ở trong phòng mới tìm được ví tiền.

Cô từ trong ví tiền lấy ra một tờ 50 tệ, vội vã đi ra đưa cho nhân viên giao thức ăn.

"Đây là tiền thừa, hoan nghênh quý khách lần sau lại gọi thức ăn của chúng tôi." Nhân viên giao thức ăn nói xong cũng đi, Du Văn liền mang đồ ăn đi đến nhà bếp.

"Điện hạ, có phải đã ăn xong rồi không? Có phải thức ăn quá ngon không?" Du Văn vừa ăn thức ăn của mình vừa cùng Du Điểm Điểm tán gẫu.

Nhưng mà kêu vài tiếng cũng không nghe thấy nó đáp lại, Du Văn cảm thấy có chút kỳ quái, nhìn về khu vực ăn uống chuyên dụng của Du Điểm Điểm, không nhìn thì không biết, vừa nhìn liền giật mình!

Du Văn lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, cô chỉ hướng kia, thanh âm run sợ nói, "Ngươi! Ngươi! Ngươi như thế nào lại ở đây?"

Du Văn chạy tới đem Du Điểm Điểm kéo ra phía sau, "Ngươi là Đậu Đỏ? Không sai, không sai, ta không có nhìn lầm. Ngươi sao lại vào đây được?"

Đậu Đỏ đương nhiên không trả lời được, chỉ có thể hướng về phía Du Văn bày tỏ khuôn mặt đáng thương, Du Điểm Điểm liền giãy giụa tiến đến bên cạnh Đậu Đỏ, "Các người.... Các người đây là thế nào?"

Mấy cái ý tứ này, chẳng lẽ là Du Điểm Điểm đang nói chuyện yêu đương?

Du Văn tiếp nhận có chút bất lực.

Đậu Đỏ kêu hai tiếng, đột nhiên thật biết điều ở bên chân Du Văn cọ cọ hai cái, sau đó ngẩng đầu ngốc manh nhìn Du Văn. Du Văn vốn là sau khi Đậu Đỏ kêu hai tiếng đã không chống cự nổi, lại thấy nó tò vò bán manh nhìn cô thì tim đều đã hóa thành nước.

"Ngươi đây là đang nịnh nọt mẹ vợ tương lai à?" Du Văn nhếch miệng nói.

"Uông!"

"Hừ, Điện hạ nhà ta cũng không theo đuổi dễ như thế!" Du Văn mặc dù ngữ khí không tốt nhưng vẫn ngồi xổm xuống sờ đầu Đậu Đỏ.

Đậu Đỏ gào ô một tiếng liền tiến đến bát com trưa dinh dưỡng mà Du Văn làm cho Du Điểm Điểm. Du Văn ngoài ý muốn nhú mày, đây là đồ ăn mà Du Điểm Điểm thích nhất, vậy mà nhìn thấy Đậu Đỏ ăn đồ ăn của mình, Du Điểm Điểm thế nhưng cũng không tức giận.

Đừng nói với cô, đây là tình yêu đích thực?

Đậu Đỏ ăn rất vui vẻ, phần thức ăn của một con chó rất nhanh liền bị hai con chó tiêu diệt toàn bộ. Du Văn nhìn về mặt thỏa mãn của Đậu Đỏ đột nhiên nhớ tới vấn đề ban đầu, "Đợi chút, ngươi cuối cùng là từ chỗ nào đến đây?"

Nguy rồi, nếu là người hôm qua cho rằng chú chó nhà mình bị mất thì không phải vội muốn chết à.

Du Văn vội vàng đứng lên, "Đậu Đỏ, ta dẫn ngươi về nhà, ngươi nói cho ta biết nhà ngươi ở đâu đi."

Nói xong, Du Văn liền đi ra cửa, "Mau tới đây."

Mang hai con chó ra cửa, Du Văn đi về phía thang máy, quay đầu nhìn, lại thấy Đậu Đỏ ngồi xổm chỗ ở hành lang không chịu bước tới, Du Văn lại quay trở lại, "Như thế nào, không trở về nhà sao, chủ nhân của người đang rất lo lắng đấy."

Đậu Đỏ nước mắt lưng tròng kêu hai tiếng, đột nhiên đi về hướng phòng 702, đại khái là đang dọn dẹp gia cụ nên cửa vẫn mở, Đậu Đỏ liền công khai đi vào.

Du Văn ngăn người, đi theo ở phía sau.

"Đậu Đỏ, đây là nhà người?" Du Văn nhíu mày, "Đợi chút, nếu đây là nhà người, thì bên trong này là nhà của người hôm qua,.... Ta là hàng xóm của anh ta?"

"Ai nha, chú chó này có thể tự trở về." Trong nhà một nhân viên chuyển nhà ngạc nhiên mừng rỡ hô lên, sau đó anh ta liền nhìn về phía Du Văn, "Cô là?"

"À, xin chào, tôi ở căn hộ đối diện, vừa rồi đột nhiên Đậu Đỏ chạy đến nhà của tôi, lúc sau tôi mới phát hiện, sau đó tôi liền vội vàng đưa nó trở lại." Du Văn nói.

"Thế thì tốt quá rồi, vừa rồi Thẩm tiên sinh phát hiện không thấy chó đâu liền vội vàng xuống dưới lầu tìm, không nghĩ tới lại chạy tới nhà cô."

"À", Du Văn nói, "Vậy anh có số điện thoại của anh ta không, để tôi nói với anh ta một tiếng."

Sau khi được nhân viên chuyển nhà cho số điện thoại, Du Văn liền gọi điện thông báo cho anh ta, cô tuyệt đối không phải cố ý đi xin số điện thoại!!

"Alo?"

"Alo." Giọng nói có chút thờ dốt, đại khái là lo lắng đi tìm Đậu Đỏ, nhưng là thanh âm kia, như thế nào mà vẫn gọi cảm vậy? Du Văn sâu kín suy nghĩ.

"Cô là?"

"Tôi là hàng xóm của anh." Du Văn thiếu chút nữa quên cả trả lời. "Cái kia, tôi muốn nói với anh là không cần tìm nữa, Đậu Đỏ đã về nhà rồi. Vừa rồi khi tôi gọi thức ăn ngoài, lúc chạy vào phòng lấy tiền thì cửa vẫn mở, cho nên khả năng chính là khi đó Đậu Đỏ chạy vào, tôi hiện tại đã đưa Đậu Đỏ trở về rồi."

Bên kia dừng lại một chút, "Ừ, đã biết." Sau đó liền cúp điện thoại, Du Văn nhìn màn hình điện thoại di động, biết rõ? Cứ như vậy? Vị hàng xóm thật sự là mẫu người cao lãnh.

Mười phút sau, Thẩm Thanh Châu đến cửa nhà.

Anh ta vừa vào cửa liền thấy Đậu Đỏ nằm nũng ở bên chân một cô gái, Đậu Đỏ cũng không phải là một con chó đối với bất kỳ ai cũng tỏ ra thân mật, ngược lại, nó có chút sợ người lạ, chứng kiến cảnh tượng này anh ta cũng có chút ít ngoài ý muốn.

"Thẩm tiên sinh, anh đã trở lại." Người của công ty chuyển nói, "Mọi đồ vật trong nhà đều bày biện xong, không có chuyện gì nữa thì chúng tôi xin phép đi trước."

"Được, cảm ơn."

Người của công ty chuyển nhà đã đi ra ngoài, lúc Du Văn vẫn đang nghe âm thanh liền xoay người nhìn về phía anh ta, hôm nay anh ta mặc áo sơ mi với quần tây đen, dáng người thanh nhã, mặt mày lạnh lùng, vẫn là mùi vị xuất trần kia.

Cô nhìn thấy anh ta liền nháy mắt sững lại, đại khái là sắc đẹp hơn người khiến cô bị kinh hãi.

Sững sờ thật lâu, Du Văn lên tiếng nói, "Thẩm tiên sinh?"

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, không lên tiếng, anh ta đi vào phòng khách, hướng về phía con Samoyed nằm ở bên chân Du Văn, thanh âm trầm thấp mang tính uy nghiêm, "Đậu Đỏ."

Đậu Đỏ nghe được thanh âm của anh ta liền yên lặng đứng lên đi qua, nhìn về phía Thẩm Thanh Châu yếu ớt kêu hai tiếng uông uông.

Thẩm Thanh Châu thấy có người ngoài ở đây nên sẽ không dạy dỗ chó nhà mình, anh ta ghé mắt nhìn về phía Du Văn, vừa rồi anh ta phát hiện đây là cô gái ngày hôm qua, không nghĩ tới lại ở phòng đối diện nhà mình.

Nhưng cũng không phải chuyện quan trọng, vì vậy anh ta liền bình thản nói, "Đã quên cô."

Du Văn ngăn người, "Không có gì, cũng chỉ ăn chút đồ, không có gây phiền toái gì cho tôi."

Thẩm Thanh Châu nhượng mày, "Cô cho nó ăn cái gì?"

Du Văn cuống quýt khoát tay, "Anh yên tâm, tuyệt đối không phải đồ không tốt, cơm trưa của Điện hạ nhà tôi rất dinh dưỡng." Du Văn biết rõ có một số người nuôi chó kiêng kỵ người khác tùy tiện cho chó của mình ăn này nọ, vì vậy vội vàng giải thích.

Thẩm Thanh Châu không nói gì, chỉ ngồi xuống ghế sofa, một lát sau anh ta trông thấy Du Văn vẫn còn đứng ở đó, liền lên tiếng nói, "Cô còn việc gì sao?"

Du Văn lắc lắc đầu.

Thẩm Thanh Châu, "Vậy cô có thể về."

"... À."

Du Văn cùng Du Điểm Điểm đi ra cửa.

"Uông uông!" Đậu Đỏ đột nhiên kêu vài tiếng, Du Văn quay đầu lại, chứng kiến Đậu Đỏ hướng về phía Du Điểm Điểm nhà cô kêu lên, cô lúng túng nhìn Thẩm Thanh Châu, gượng cười hai tiếng, "Đừng nói, tình cảm của chúng nó tựa hồ rất tốt."

Thẩm Thanh Châu nháy mắt nghĩ đến chuyện ngu xuẩn mà Đậu Đỏ đã làm ngày hôm qua, sắc mặt càng thay đổi, "Đậu Đỏ, tiến vào thư phòng kiểm điểm cho tốt."

Đậu Đỏ nức nở nghẹn ngào một tiếng, nhưng mà cũng không dám ngỗ nghịch với Thẩm Thanh Châu, về mặt ủ rũ, cẩn thận từng bước đi tới thư phòng.

Du Văn nhìn bóng lưng của Đậu Đỏ có chút đồng tình "Này, nó cũng không có làm cái gì, anh cũng đừng phạt nó."

Thẩm Thanh Châu ánh mắt lãnh đạm, "Xưng hô như thế nào?"

Du Văn ngoài ý muốn nhìn về phía anh ta, không nghĩ tới anh ta lại đột nhiên hỏi tên cô. Vốn là có chút mừng rỡ, nhưng thấy ánh mắt lạnh lùng của anh ta khiến Du Văn cảm thấy có chút áp lực, đành phải thấp giọng nói, "Tôi là Du Văn."

"Tốt, Du tiểu thư. Chuyện ngày hôm qua cùng ngày hôm nay đều mang đến phiền toái cho cô."

"Vẫn... Tốt."

Lời xin lỗi anh ta nói ra thấp phần tùy ý, anh ta vừa nói như thế, liền khiến cô muốn trách tội cũng không có biện pháp.

"Ừ, tôi còn có việc, cô cứ tự nhiên."

Dứt khoát mà uyển chuyển hạ lệnh đuổi khách. Du Văn gật gật đầu, "Tạm biệt. Điện hạ, đi."

Đi tới cửa, tự nhiên thuận tiện muốn giúp anh ta đóng cửa lại, trong nháy mắt trước khi cánh cửa khép lại, cô nhìn thấy anh ta đứng lên. Ồ, chân thật dài.

Du Văn hai ngày nay đều ở nhà gỗ chữ, chỉ lúc đổ rác mới ra khỏi cửa, khi đó cô cũng sẽ thuận tiện liếc mắt nhìn về hướng phòng 702, cửa đóng chặt, cũng không biết có người ở bên trong hay không...

Ngày thứ ba, Du Văn nhận được một cú điện thoại từ người của công ty Hưng Cốc, nên bắt buộc cô phải ra khỏi nhà.

Thời tiết rất nóng, đến lúc tới quán cà phê thì cả người Du Văn đều là mồ hôi.

Vừa vào cửa, cảm giác tràn đầy gió mát thổi qua, Du Văn thở phào nhẹ nhõm, giữa ngày hè, nếu cô có thể không ra khỏi cửa thì nhất định không ra khỏi cửa, hôm nay thật sự là không có biện pháp...

Nhìn chung quanh quán cà phê một lần, di động của Du Văn vang lên.

"Vị Văn, cô đã tới chưa?" Đối phương là người được công ty Hưng Cốc phái đến để thương lượng.

"Tôi vừa mới vào, cô ở đâu?"

"Ách... Vừa mới vào? Lẽ nào người mặc quần yếm đứng trước quầy thu ngân là cô?"

"Là tôi."

Đối phương tựa hồ rất giật mình, dừng lại một lát mới nói "Nhìn về phía bên tay phải của cô, bên cửa sổ, tôi đang giờ tay."

"Ồ, tôi nhìn thấy cô rồi."

Du Văn cúp điện thoại, cất điện thoại vào trong túi, nhắc chân đi về phía cửa sổ sát đất.

La Thiên có chút bất ngờ, cô không nghĩ tới người viết cuốn tiểu thuyết trinh thám huyền bí đang nổi rầm rộ sẽ là một cô gái trẻ...

Bởi vì lần đầu tiên gọi điện thoại liên lạc với Vị Văn là trợ lý của cô ấy nghe máy, cho nên cô vẫn cho rằng tác giả là một người đàn ông.

"Xin chào, tôi là người của Hưng Cốc phải đến phụ trách kịch bản của cô, tôi là La Thiên."

"Xin chào, tôi là Du Văn."

"Mời ngồi."

Hai người ngồi xuống, Du Văn thấy vẻ mặt La Thiên có tìm tòi nghiên cứu, ý tứ hàm xúc liền cười nói, "Như thế nào?"

"Cô thật sự là Vị Văn à?"

"Bằng không?" Du Văn nhún mày.

"Xin lỗi xin lỗi, bởi vì nhìn cô thấy rất nhỏ, cho nên..."

Du Văn liền nói, "Tôi cũng không nhỏ, chính là lớn lên nhìn rất dễ thương."

La Thiên thấy cô nói trắng ra như thế liền bị chọc cười, "Ha ha, tôi đã đọc qua tất cả các cuốn tiểu thuyết của cô, thật không nghĩ đến Vị Văn đại đại cao lãnh trên internet là như thế này."

"A? Cô rất thất vọng?" Du Văn nháy mắt.

La Thiên lắc đầu, "Một chút cũng không thất vọng, chủ yếu là ngạc nhiên và mừng rỡ. Không nghĩ tới Vị Văn không phải là một đại thúc, mà là một đại mỹ nữ. Không biết nếu fan hâm mộ tiểu thuyết của cô biết thì sẽ như thế nào?"

"Sợ là bọn họ sẽ cảm thấy chênh lệch quá lớn, vẫn là thôi đi."

La Thiên cười cười, tiến vào vấn đề chính, "Du Văn, hôm nay tôi đã mang hợp đồng đến, cô xem thử một chút."

Nói xong, liền đem văn kiện đặt trên bàn đưa cho Du Văn. Du Văn nhận lấy mở ra xem, sau đó nói, "Tất cả các điều kiện của công ty cô, tôi đều đồng ý."

La Thiên nói, "Không có vấn đề gì thì tốt rồi, nếu cô muốn làm biên kịch cho bản truyền hình thì công ty chúng tôi cũng vô cùng cam tâm tình nguyện, dù sao cô cũng là tác giả, cô hiểu rõ nhất chi tiết nào có thể bỏ, chi tiết nào không thể bỏ."

"Ừm, hy vọng đến lúc đó các cô có thể coi trọng ý kiến của tôi, tôi không muốn câu chuyện của tôi bị thay đổi hoàn toàn." Du Văn nói tùy ý, lại có thể khiến La Thiên cảm nhận được cô ấy vô cùng nghiêm túc.

"Ừ." La Thiên nói, "Về phương diện thù lao, cô hãy xem một chút."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thức Ăn Cho Chó

Edit: Yáng

***

La Thiên cùng Du Văn ở trong quán cà phê tán gẫu cả buổi chiều. Kỳ thật công ty Hưng Cốc đã nhìn trúng cuốn này rất lâu rồi, chỉ khổ nỗi mãi không mua được bản quyền, hiện tại ký được hợp đồng liền lập tức quay phim.

"Tôi sẽ phải thêm hai người biên kịch chuyên nghiệp cùng cô sửa chữa kịch bản, đương nhiên cô vẫn là người có quyết định quan trọng nhất về kịch bản, hiện tại tiến độ quay phim tương đối gấp cho nên chúng tôi hy vọng có thể mau chóng hoàn thành kịch bản." La Thiên nói.

"Có thể, trong khoảng thời gian này tôi sẽ coi việc này là trọng điểm."

La Thiên nhấp một ngụm cà phê, đột nhiên hỏi, "Truyện <đồng hồ="" quả="" lắc="" cuối="" cùng=""> sẽ không ngừng lại chứ?"

Du Văn ngoài ý muốn nhìn về phía La Thiên, vốn cô cho rằng cô ấy nói đọc qua toàn bộ tiểu thuyết của cô chỉ là lời khách sáo, bây giờ nhìn lại thật đúng là đam mê tiểu thuyết của mình.

"Sẽ không ngừng lại, chỉ là sẽ ra chương mới chậm hơn bình thường."

"Tôi cũng không biết nên vui vẻ hay là nên khổ sở đây." La Thiển bắt đầu nói, "Này Du Văn, tôi có thể hỏi một chuyện không, cuối cùng trong lòng Tô Giản đối với Tiểu Du có cảm giác gì không?"

Du Văn dừng một chút, tùy ý chống cằm nhìn La Thiển, "Cô muốn biết nội dung chương mới?"

"Có thể chứ?" Về mặt La Thiển đầy hưng phấn.

"Không được đâu!"

"..."

Du Văn cùng La Thiển sau khi tách ra liền về nhà, trong khi thang máy đang đi lên thì trong đầu cô còn đang suy nghĩ nên cải biên như thế nào, để cho nó phù hợp phát sóng trên truyền hình.

"Đình..." Đến tầng 7, Du Văn vừa tìm chìa khóa trong túi xách vừa chậm rãi đi qua hành lang.

"A." Đang tìm chìa khóa nên cô cũng không thấy được phía trước, trực tiếp bị đụng lùi lại một bước. Du Văn nhú mày, nhìn thấy có một thân ảnh đang đứng phía trước.

Du Văn ngẩn ngời, "Anh, đứng ở cửa nhà tôi là..." Về nhà liền nhìn thấy một mỹ nam có khuôn mặt lạnh lùng đứng ở trước cửa, như thế nào cũng cảm thấy có chút huyền huyền.

"Cô ngày đó cho Đậu Đỏ ăn cái gì?" Thẩm Thanh Châu nói thẳng, ngữ điệu của anh ta bình thản lạnh lùng một cách tự nhiên, lại làm cho người ta có một loại cảm giác áp bức. Du Văn ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, trong đầu không hiểu sao có chút đau nhức, "Chỉ là thức ăn cho chó mà tôi tự chế..."

"Đậu Đỏ đã hai ngày ăn không ngon." Thẩm Thanh Châu nói.

"A?" Du Văn kinh ngạc.

Thẩm Thanh Châu nói, "Đi bệnh viện xem qua, không có việc gì. Bác sĩ nói là có thể gần đây ăn đồ vật gì đó, mới dẫn đến khẩu vị không tốt."

Du Văn ngượng ngùng, "Cho nên... Anh cảm thấy cơm Điện hạ nhà tôi có vấn đề? Thẩm tiên sinh, Điện hạ cũng ăn, nó hoàn toàn không có việc gì."

Thẩm Thanh Châu khẽ nhú mày, đôi môi mỏng khẽ mím lại.

Ánh mắt của Du Văn dừng ở trên bờ môi của anh ta, sau đó tìm gan kinh hãi liền dời đi, "Khụ khụ, cái kia, tôi thấy có một khả năng."

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía cô, ánh mắt kia chính là bảo cô có thể nói.

Du Văn ổn định lại tâm trạng, chân thành nói, "Điện hạ rất thích tôi làm cơm trưa, ngày ngày đều chờ đợi ăn, cách làm của tôi là do một ông lão trước kia truyền dạy, ông ấy nuôi rất nhiều chó, hơn nữa còn là chuyên gia dinh dưỡng, cơm trưa dinh dưỡng ông ấy điều phối được rất nhiều con chó ưa thích."

"Nói điếm chính."

"Ừ." Du Văn lăm lăm mồ hôi, "Điện hạ tại thời điểm lần đầu tiên ăn thì ăn rất tốt, về sau tôi có thời gian rảnh rỗi thì sẽ làm cho nó. Tuy nhiên cũng có lúc bận thì tôi liền cho nó ăn thức ăn cho chó được đóng gói sẵn, nó liền không có hứng thú..."

"Cho nên ý của cô là?"

Du Văn gật gật đầu, "Khả năng là Đậu Đỏ đối với cơm trưa tôi làm có chút... Nghiện."

"..."

Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu không lên tiếng liền nhân tiện nói, "Vừa vặn cũng đến thời gian cơm chiều, không bằng, tôi cũng làm cho Đậu Đỏ một phần?"

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía cô, Du Văn chờ kết quả, đành phải cùng anh ta đối mặt.

Con mắt anh ta có màu rất nhạt, giống màu trà, nhìn qua càng thấy lạnh lùng.

"Ách... Coi như lời tôi nói không tính. Kỳ thật cũng không có vấn đề gì, anh cho Đậu Đỏ thay đổi khẩu vị, qua hai ngày nó liền ăn cơm ngon."

Du Văn nói xong liền cầm chìa khóa đi mở cửa, vẫn là đứng nhìn anh ta, càng nhìn cô càng cảm giác mình muốn giảm tuổi thọ.

"Đợi chút làm xong thì đưa lại đây."

Khi Du Văn định bước vào cửa thì Thẩm Thanh Châu nói một câu. Du Văn kinh ngạc quay đầu lại, đã thấy Thẩm Thanh Châu đã đưa lưng về phía cô trở về nhà.

Du Văn bĩu môi, xem ra vẫn là không nỡ để sủng vật của mình đói bụng.

Du Văn đóng cửa lại, Du Diễm Diễm nghe được tiếng vang hân hoan chạy tới, Du Văn ngồi xồm xuống sờ sờ nó đầu, "Bảo bối à, người đang đuổi theo mày gần đây giống như không tốt lắm. Hôm nay chủ nhân của nó còn tìm tới tận cửa."

"Uông uông!"

"Ừ... Xét thấy Đậu Đỏ đáng thương như vậy tao liền ở trong lúc cấp bách nấu cho nó một bữa ngon." Du Văn đứng lên, "Đi chơi đi, đợi lát nữa có đồ ăn ngon."

Thời tiết nóng nực, Du Văn trước tiên mở điều hòa, sau đó đi vào phòng tắm tắm rửa thay quần áo. Sau cùng mới chính thức đi phòng bếp nấu cơm... À không, làm thức ăn cho chó.

Sau ba mươi phút, bữa tối đã làm xong, hương thơm ngào ngạt, Du Diễm Diễm ngoe nguẩy cái đuôi ở sau lưng cô, Du Văn bung đồ ăn đến khu vực ăn uống chuyên dụng của Du Diễm Diễm, "Mày ăn trước đi, đợi lát nữa tao sẽ về."

Du Diễm Diễm nhìn thấy đồ ăn đã sớm bỏ nhào qua, không còn tâm tư muốn quản Du Văn làm gì.

Du Văn mang một phần thức ăn cho chó ra cửa. Đi đến trước cửa phòng 702, Du Văn hít sâu một hơi, ấn chuông cửa.

Một phút đồng hồ sau, cửa mở. Theo khe cửa đi ra là cảm giác mát lạnh, Du Văn nghĩ nhà mình đã đủ mát mẻ rồi, thế nhưng vào nhà Thẩm Thanh Châu mới phát hiện nhiệt độ thấp dọa người.

"Hừ... Lạnh như thế." Du Văn nhỏ giọng thì thầm một tiếng, quay đầu nhìn về phía Thẩm Thanh Châu phát hiện vẻ mặt anh ta so với nhiệt độ trong phòng còn lạnh hơn, cô cười một tiếng, "Bữa tối của Đậu Đỏ, nó đâu rồi?"

"Bên kia, cô đặt xuống là được."

Du Văn ừ một tiếng, đi về phía Đậu Đỏ.

"Đậu Đỏ."

Đậu Đỏ uể oải quỳ rạp trên mặt đất, nhìn thấy cô, ánh mắt của nó một khắc kia dường như sáng lên, Du Văn đem bữa tối đặt ở trước mặt nó, trực tiếp ngồi xuống đất, "Nha, ăn đi, có phải muốn ăn cái này hay không?"

Đậu Đỏ hít hà, chần chừ ba giây, đột nhiên tới gần phía trước, ăn bẹp bẹp đến vui vẻ.

Thẩm Thanh Châu thấy Đậu Đỏ ăn, một khắc kia trong lòng liền trầm xuống, anh ta đi đến trước Đậu Đỏ, một bên cúi gồi quỳ xuống ngồi chồm hổm trên mặt đất, sờ đầu Đậu Đỏ, "Còn biết kiêng ăn, hửm?"

Trong nhà nhiệt độ thấp, thanh âm từ tính ở bên tai như muốn nổ tung, giọng nói mang chút cung chiều, còn có một chút bất đắc dĩ. Du Văn hô hấp hơi chậm lại, vô thức nhìn về phía anh ta.

Suốt mặt trắng nõn tĩnh xảo ở dưới ánh đèn màu vàng ấm áp dường như có một vầng sáng, thời gian trôi qua trong im lặng con người anh ta giờ phút này có một tia vui vẻ cực nhạt, anh ta nói chuyện... Thế nhưng cũng có thể ôn nhu như thế?

"Du tiểu thư."

Tại thời điểm cô nhìn anh ta có chút run sợ, Thẩm Thanh Châu đột nhiên quay đầu nhìn cô, chỉ một cái chớp mắt, thần sắc anh ta liền khôi phục lạnh lùng như ngày thường.

"Ừ." Du Văn nhanh chóng hất mặt, cố làm ra vẻ trấn định nhìn chằm chằm Đậu Đỏ ăn cơm.

"Xem ra Đậu Đỏ xác thực là thích thứ này. Nếu như thuận tiện, tôi muốn thuê cô nấu cơm cho Đậu Đỏ."

"Điện hạ nhà tôi hầu như ngày nào cũng muốn ăn, tôi cũng có thể thuận tiện làm cho Đậu Đỏ một phần... Đợi chút, anh nói muốn thuê tôi?" Du Văn phản ứng lại đây, vẻ mặt mê mang.

Thẩm Thanh Châu đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô, "Mỗi ngày làm một bữa là được, tiền lương thì cô ra giá đi."

Du Văn, "Không cần nói thuê xa lạ như thế, hàng xóm láng giềng nên giúp đỡ lẫn nhau."

Thẩm Thanh Châu làm như không nghe thấy, "Mỗi ngày đưa tới tại thời điểm này được không?"

Này là giọng điệu hỏi thăm? Đây thật sự là giọng điệu hỏi thăm đi...

"Theo lý thuyết khi đó tôi không ngăn cản Đậu Đỏ ăn cũng là tôi sai, hơn nữa tôi cũng rất thích Đậu Đỏ, làm đồ ăn cho nó ăn không thành vấn đề, nhưng là Thảm tiên sinh, tiền thì..."

"Cô có thể suy tính một chút." Thảm Thanh Châu bình thản cắt ngang lời nói của cô, "Nhà của tôi không thường có người đến, cũng không có người nấu cơm, cho nên cần phiền toái cô."

Nói xong, Thảm Thanh Châu cũng không nghe cô nói tiếp mà đi vào phòng bếp rót nước.

Du Văn nhướn mày, cô phát hiện người này có nhiều điểm rất thần bí, anh ta có khả năng dùng một thái độ không lễ phép để đánh cuộc với cô, bây giờ cô cự tuyệt cũng không được, không cự tuyệt cũng không được.

Ừ... Được rồi, cô giống như có chút không muốn cự tuyệt, dù sao mỗi ngày đều có cơ hội thưởng thức mỹ nam, chỉ có lợi mà không hại, không chi đã mất, hơn nữa so với nam chính trong tiểu thuyết mà cô miêu tả thì nhiều hơn một phần mị hoặc.

"Đậu Đỏ à, chủ nhân nhà mày lạnh lùng như thế, nhưng sao mày lại đáng yêu như này!"

Đậu Đỏ ăn rất vui vẻ.

"Nhìn mày đáng thương như thế, tao sẽ mang đồ ăn cho mày ăn." Du Văn cười cười, nhỏ giọng thăm nói chuyện, "Tuyên bố nha, tao không phải là tham luyến sắc đẹp..."

"Du tiểu thư, cô như này là đáp ứng? Cần bao nhiêu, tôi trực tiếp giao tiền lương một năm." Không biết tại lúc nào, Thảm Thanh Châu đã quay lại, trên tay cầm ly thủy tinh, khớp xương ngón tay rõ ràng đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của cô.

Du Văn sợ hết hồn, quay đầu nhìn anh ta, nhìn bộ dáng anh ta nghiêm trang, cô phát hiện mình thật sự muốn với anh ta nói cái gì mà "Hàng xóm tình thâm", "Những người yêu chó" đều không có nửa điểm thuyết phục, vì vậy đành phải nói, "Được rồi Thảm tiên sinh, bao nhiêu tiền thì tôi sẽ căn cứ mỗi ngày mua nguyên liệu nấu ăn rồi tính, sau đó cứ làm như vậy, anh thấy thế nào."

Thảm Thanh Châu trầm ngâm một lát, "Được."

Du Văn cười lên, "Ừ, quyết định như vậy đi." Liền duỗi tay về phía hấn, ngưng một lát, phát hiện người trước mắt căn bản không có ý tứ nắm tay với cô. Du Văn ho nhẹ một tiếng, "Kia Thảm tiên sinh, tôi đi trước."

Thảm Thanh Châu khẽ vuốt cằm.

Du Văn quay đầu lại cùng Đậu Đỏ lên tiếng chào, "Đậu Đỏ, tao đi đây."

"Uông!"

Du Văn bước đi về phía cửa chính, đi được vài bước, cô đột nhiên dừng bước, "À Thảm tiên sinh, hình như đến bây giờ tôi cũng chưa biết anh tên là gì."

Thảm Thanh Châu nhìn cô một cái, ánh mắt kia nói như thế nào đây, có chút không giải thích được.

Một lát sau, anh ta vẫn là nói ra, "Thảm Thanh Châu."

"Thảm, Thanh, Châu." Du Văn đọc một lần, tên đã ở trong đầu cô dạo qua một vòng, bởi vì ba chữ này cảm giác rất dễ nghe, cô liền gật đầu, âm thầm suy nghĩ, tên này rất lịch sự tao nhã...

"Thảm tiên sinh, anh cũng có số điện thoại của tôi rồi, tôi nhớ được lần trước đã gọi cho anh một lần."

"Ừm."

"Vậy là tốt rồi." Du Văn lại nghi ngờ nói, "Nhưng sao vừa rồi anh không trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, mà lại đứng chờ ở cửa nhà tôi?"

Thảm Thanh Châu nhíu mày, "Tôi không đợi cô, chỉ là vừa bước đến cửa thì đúng lúc cô trở lại. Hơn nữa, di động cô đã tắt máy."

Du Văn bưng tỉnh, "Ra là thế, khả năng là hết pin rồi, tôi về sạc đây. Tạm biệt."

Thảm Thanh Châu không nói gì, chú ý Đậu Đỏ ăn cơm, Du Văn thấy quen dần đối với cách đối nhân xử thế của anh ta, cũng không để ý, thay anh ta đóng cửa lại rồi đi về nhà.

Phòng 701 cùng 702 cũng chỉ cách vài bước chân, Du Văn đi vào trong nhà, ngồi xổm bên cạnh Du Điểm Điểm nói, "Điện hạ, ăn xong đi? Điện hạ à, về sau tao đều làm hai phần cơm, mặc dù phiền toái một chút, nhưng có thể ngày ngày thưởng thức mỹ nam, ừ... khí chất của Thảm Thanh Châu cũng rất phù hợp với hình tượng nam chính trong cuốn tiểu thuyết mới của tao, phúc lợi a phúc lợi."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Mua Sắm

Edit: Yáng

***

Buổi tối, Du Văn vừa ngồi ở trước bàn sửa kịch bản, vừa chat webcam cùng Giản Vũ Nùng - bạn tốt duy nhất của cô từ khi còn nhỏ.

"Du Văn, tao nói cho mày biết, đến lúc mày vào đoàn phim gặp được minh tinh mà tao thích thì mày nhất định phải giúp tao xin chữ ký đấy." Giản Vũ Nùng vừa ăn mì tôm, vừa hàm hồ nói ra.

Du Văn liếc mắt nhìn cô ấy, "Chị gái à, em là đi công tác, chứ không phải đi theo đuổi minh tinh, lại còn muốn ký tên, mất mặt lắm."

"Hắc, mày có còn muốn cùng tao duy trì mối quan hệ tốt đẹp này không?"

"Muốn ký tên trực tiếp tìm anh trai tao thì có phải dễ hơn không, mày tìm tao làm gì, dù sao tao cũng chỉ là một biên kịch nhỏ thôi, OK?"

Giản Vũ Nùng, "Anh trai mày bận rộn như thế, làm sao có thời gian làm loại chuyện nhỏ nhặt này."

"Cút cút cút."

Giản Vũ Nùng cuối cùng cũng ăn xong mì, đánh ợ một cái vang dội, Du Văn nhìn cô ấy một cái, cách màn hình tựa hồ cũng có thể ngửi thấy được mùi vị của dưa chua ở bên kia.

"Chén dưa chua này là chén cuối cùng của tao đấy, Du Văn, ngày mai mày nhớ gửi sang đây cho tao một rương dưa chua." Giản Vũ Nùng đau lòng nói ra.

Du Văn, "... Không ăn cũng không chết được."

"À đúng rồi, lần trước không phải mày là nói đối diện nhà mày có hàng xóm mới chuyển đến sao, như thế nào, nam hay nữ, có tốt hay không, rất có tiền đi? Chỗ mày đang ở không phải phú thì cũng quý." Giản Vũ Nùng bày tỏ vẻ mặt khinh bỉ giai cấp tư sản.

Ngón tay Du Văn đặt ở trên bàn phím dừng một chút, trong đầu bỗng lướt qua hình ảnh Thẩm Thanh Châu, vẻ mặt lạnh lùng xuất trần, "Ừ, mới chuyển đến, là nam, rất tuần tú."

"Rất tuần tú?! Đẹp trai đến mức nào? So với anh mày thì sao?" Về mặt Giản Vũ Nùng kích động.

Du Văn cười cười, "Không phải cùng một kiểu với anh tao, đương nhiên theo tao thấy thì tướng mạo hàng xóm mới đẹp mắt hơn anh tao, dù sao tao cũng đã nhìn anh tao hơn hai mươi năm, nhìn phát chán rồi."

"Anh mày mà nghe được bảo đảm sẽ không đánh chết mày."

"Anh tao không bỏ được tao."

"Mày lúc nào cũng thích bắt nạt anh mày." Giản Vũ Nùng chắc chắn lắc đầu, "Bất quá Du Văn à, xem ra mày rất thích người hàng xóm này, khó có được người mà siêu cấp đại trạch nữ như mày vừa ý. Này này, vậy anh ta thế nào, đối với mày tốt hay xấu, có đưa tới cho mày lễ vật ra mắt hàng xóm mới, sau đó làm bộ lòi kéo làm quen không?"

"Thân thiện?" Du Văn nhú mày, thậm chí, "Không khiến tao chết rét là đã không tệ rồi..."

Giản Vũ Nùng không nghe rõ, phối hợp nói ra, "Hàng xóm đẹp trai, còn có tiền, chắc chắn, tiểu nha đầu nguoi vận khí thật không tệ, này, bao giờ câu được anh ta thì nhớ nói một tiếng với tao."

Du Văn ồ một tiếng, "Tao sẽ tận lực."

Giản Vũ Nùng sững sờ, cô ấy chỉ nói giỡn một chút, không nghĩ tới bạn học nhỏ chỉ ăn ngủ với viết truyện lại còn thật sự có ý đó, "Mày nói thật à?"

Du Văn suy nghĩ một chút, "Tao lần đầu tiên nhìn thấy anh ta đã cảm thấy không hiểu sao lại đẹp mắt như thế, cùng nam chính trong tiểu thuyết của tao vô cùng giống nhau."

Giản Vũ Nùng tròn mắt há hốc mồm, "Cái kia, Du Văn à, mày đừng có nói là mày còn nhất kiến chung tình nhé? Loại trò này không thực tế đâu."

"Nhất kiến chung tình? Đây là sao?" Du Văn nghiêm túc suy tư một phen, "Mày nghĩ như nào thì chính là như thế đi."

"..." Có thể hay không tùy tiện như thế??

Sau khi cùng Giản Vũ Nùng nói chuyện, Du Văn lại sửa kịch bản. Sau đó cô cùng hai người biên kịch còn lại tiến hành một hội nghị nhỏ qua internet. Sau khi kết thúc, Du Văn vô cùng mệt mỏi, không cả tắt máy tính trực tiếp nhào lên trên giường.

Mà nằm một cái, bất tri bất giác liền ngủ mất, tỉnh lại thì sắc trời đã sáng choang.

Ánh mặt trời từ cửa sổ sát đất chiếu vào, về mặt Du Văn mê mang từ trên giường ngồi dậy, cô nhìn màn hình máy tính vẫn sáng, đột nhiên cảm giác được hình như có chuyện gì đó quên chưa làm....

Suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên tinh thần chấn động, giống như, giống như, ngày hôm qua quên cập nhật chương mới của < Đồng hồ quả lắc cuối cùng >. Trên ót Du Văn chảy một giọt mồ hôi lạnh, về mặt xám xịt lấy mấy vi tính đến trước mặt, sau khi mở weibo của mình thì thấy một loạt tin nhắn đến.

"Người đâu? Hôm nay như thế nào mà không có chương mới?"

"Nói ngày mai lại ngày mai, đại đại người gạt người, 555555 "

"Ta một cước liền đá bay chén cơm trước mặt ngươi, Vị Văn ngươi đi ra, ta bảo đảm không đánh chết ngươi!"

"Hôm trước tôi còn lo lắng hồi hộp không ngừng, một lòng chờ chương mới. Vậy mà chương mới hôm nay đâu!!!"

"Tác giả ngươi không có sao chứ? Có phải hay không bị bắt cóc? A?!"

...

Tiếng âm thanh báo có tin nhắn lại vang lên, ngày hôm qua Du Văn sửa kịch bản đến khuya, trực tiếp quên mất phải đăng chương mới. Du Văn chống cằm, suy nghĩ nên đối phó thế nào với một đám con đang gào khóc đòi ăn.

Qua thật lâu, Du Văn chạy đến phòng khách tìm được Du Điểm Điểm đang ngủ thoải mái, kêu nó rời giường, "Điện hạ, đáng thương, về mặt đáng thương."

Du Điểm Điểm mới vừa tỉnh lại, trong mắt còn hàm chứa lệ quang, Du Văn tay mắt lanh lẹ chụp hình...

Năm phút sau, nhóm độc giả trông thấy Vị Văn đăng cập nhật mới trên weibo.

Trong hình là sủng vật Du Điểm Điểm, thường xuyên xuất hiện trên weibo của Vị Văn. Bất quá hôm nay nhìn tấm hình này liền thấy nó "Vô cùng đáng thương".

Mọi người thấy Vị Văn viết caption: "Ngày hôm qua có việc gấp đã quên đăng chương mới, vì đền bù tổn thất, hôm nay sẽ đăng 2 chương mới. Mặt khác, giúp Điện hạ đáng thương chụp một tấm hình..."

Hình Du Điểm Điểm vừa xuất hiện, sự phẫn nộ của dân chúng cuối cùng cũng yên ổn chút ít, Du Văn thở phào nhẹ nhõm, cả người run lấy bấy ra sức gõ chữ.

Bởi vì nhớ tới ngày hôm qua đáp ứng Thẩm Thanh Châu nấu cơm cho Đậu Đỏ, cho nên hôm nay Du Văn đặc biệt đứng giờ đi phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu. Nhưng mà mờ mắt lạnh ra mới biết được, nguyên liệu cần bản là không đủ.

Nói ra mới nghĩ đến, cô cũng đã lâu không đi siêu thị, đồ ăn vặt ở trong nhà cũng đã ăn gần hết rồi. Du Văn vừa nghĩ như thế, liền thay quần áo, xách túi lên, chuẩn bị đi xuống siêu thị ở trong tiểu khu mua ít đồ.

Du Văn nghĩ nên gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Châu báo một tiếng hôm nay sẽ đưa cơm qua muộn một chút.

Điện thoại liền được nhận.

"Alo." Âm sắc trầm thấp đi qua màng nhĩ thật hướng thụ...

Du Văn nói, "Thẩm tiên sinh, anh có nhà không?"

"Không có, ở siêu thị."

"Siêu thị?" Du Văn ngoài ý muốn nói, "Là siêu thị ở trong tiểu khu này sao?"

"Ừ."

"May quá, tôi hiện tại cũng muốn đi siêu thị. Bởi vì trong nhà nguyên liệu không đủ, cho nên tôi hiện tại muốn đi mua, tôi đang muốn nói cho anh biết giờ

ăn cơm của Đậu Đỏ hôm nay sẽ muộn một chút."

Đầu bên kia điện thoại dừng một chút, "Được."

"Kia anh chờ tôi một chút, tôi lập tức tới." Nói xong, cũng không đợi Thẩm Thanh Châu phản ứng, Du Văn vội vã cúp điện thoại.

Thẩm Thanh Châu đang đứng ở trước quầy hàng, lông mày thoáng nhíu lại, chờ cái gì?

Du Văn đi đến siêu thị, cầm túi sách lên, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi cho Thẩm Thanh Châu.

"Thẩm tiên sinh, anh đang ở đâu?"

"Cô có việc gì sao."

"Có a, không phải là chúng ta muốn mua nguyên liệu sao?"

"... Tôi nói muốn cùng cô mua nguyên liệu khi nào?" Thanh âm của Thẩm Thanh Châu giảm xuống vài độ.

Du Văn đi vào trong nhìn khắp bốn phía tìm kiếm thân ảnh của Thẩm Thanh Châu, xem nhẹ giọng nói có chút lạnh lùng của anh ta, buồn bã nói, "Anh xác định không muốn nhìn xem Đậu Đỏ rốt cuộc là ăn cái gì à?"

Đối phương lặng yên mấy giây, "Khu đồ uống."

"Tốt." Du Văn cúp điện thoại, khoe miệng hiện lên một nụ cười.

Xa xa liền nhìn thấy thân ảnh của Thẩm Thanh Châu, cao ngát thon dài, thấy thế nào cũng giống một bức tranh nghệ thuật.

"Thẩm tiên sinh." Du Văn đi tới, nhìn thoáng qua xe mua sắm của anh ta. Nước khoáng nhập khẩu, sữa tươi nhập khẩu, đồ ăn sẵn nhập khẩu... Đều là nhãn hiệu nổi tiếng. Siêu thị này chuyên phục vụ cho các hộ gia đình trong tiểu khu, siêu thị không có nhiều người, nhưng là này nọ đặc biệt đầy đủ hết, hơn nữa thức ăn nhập khẩu cao cấp cũng nhiều vô cùng.

Du Văn thu hồi ánh mắt, "Anh mua những thứ này à."

"Ừ."

Du Văn gật gật đầu, dù sao cũng không thể lý giải vì sao đến siêu thị mà lại không mua đồ ăn vặt.

"Đồ ăn mua cho Đậu Đỏ ở bên trong."

"Chờ một chút rồi tôi dẫn anh đi, bây giờ tôi thuận tiện muốn mua chút đồ này nọ, anh không để ý chứ?" Du Văn nghiêng đầu nhìn anh, Thẩm Thanh Châu mắt nhìn thẳng, "Tùy ý."

Du Văn cười cười, thuận tay ở trong quầy hàng cầm lấy mấy hộp sữa, cầm vài hộp sữa vị chuối tiêu, cuối cùng đem một hộp sữa dừng ở trước mặt Thẩm Thanh Châu.

"Loại sữa này rất dễ uống à?"

Thẩm Thanh Châu vốn cũng không có kiên nhẫn với việc như thế này, nếu không phải là chuyện của Đậu Đỏ, anh ta căn bản không khả năng theo sau người khác đi dạo trong siêu thị. Anh đáp một tiếng đơn giản lấy lệ.

Du Văn, "Vậy tôi sẽ thử xem."

Nhiều hộp lớn nhỏ, tay Du Văn liền không cầm được, trực tiếp bỏ vào trong xe mua sắm của Thẩm Thanh Châu.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu thản nhiên nhìn cô, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng kết quả vẫn là im lặng di dời ánh mắt.

Hai người đi vào khu đồ ăn vặt, Du Văn lấy một túi bánh bích quy, một túi kẹo chocolate, một túi kẹo thô trắng nhét vào bên trong xe mua sắm, Thẩm Thanh Châu đẩy xe, nhìn hành động của Du Văn là vạn phần không hiểu, anh ta không hiểu chút đồ ăn không tốt cho sức khỏe này sao lại có người ăn vui vẻ như thế.

"Này này, mau nhìn."

"Thật là đẹp trai, càng nhìn lại càng đẹp trai..."

"Thế nhưng lại ở chỗ này nhìn thấy, chẳng lẽ ở tiểu khu bên cạnh ư?"

"Có dám đi xin chữ ký không?"

"Tớ không dám... Nghe nói anh ấy không thích bị quấy rầy, nếu không cậu đi?"

"Tớ cũng không dám."

Du Văn mới vừa ném một túi khoai tây chiên vào bên trong xe, quay đầu liền trông thấy cách đó không xa có hai cô gái đang xì xào bàn tán, hơn nữa ánh mắt liên tục hướng về trên người Thẩm Thanh Châu. Du Văn quay đầu lại nhìn Thẩm Thanh Châu một cái, liền thì thầm một tiếng, "Xem ra đáng vẻ đẹp trai, ra khỏi cửa đều bị chiêm ngưỡng."

Tại thời điểm muốn rời khỏi khu đồ ăn vặt, hai cô gái kia xô xô đẩy đẩy cuối cùng đã đi tới.

"Thẩm, Thẩm tiên sinh, anh có thể ký tên cho chúng em không..."

Du Văn kinh ngạc nhìn về phía hai người bọn họ, ký tên? Sao lại khoa trương như thế, cứ đẹp trai là có người muốn xin chữ ký à?

Đợi chút... trong đầu Du Văn vang lên một tiếng, vì cái gì mà mọi người đều biết họ anh ta?!

Du Văn nhìn hai cô gái đang đỏ mặt, lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Thanh Châu, không hiểu ra sao.

"Xin lỗi, tôi không có mang bút."

"Không sao, không sao ạ, chúng em có mang theo." Trong đó một cô gái vội vàng móc ra một cây bút cùng một tờ giấy, run run rẩy rẩy đưa tới trước mặt Thẩm Thanh Châu.

Thẩm Thanh Châu duỗi tay nhận lấy, rất nhanh viết tên mình lên trên giấy, sau đó đưa cho cô gái kia.

Anh ta khẽ vuốt cằm, từ giá hàng bên cạnh đi ra ngoài, đi một bước, quay đầu nhìn Du Văn một cái, "Đẩy xe tới đây."

"A." Du Văn phản ứng chậm một nhịp liền đuổi kịp, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn hai cô gái kia, hai cô gái đó coi tờ giấy ấy như bảo bối, kích động đến cha mẹ cũng không nhận à?

Đi được khá xa, thân ảnh của hai cô gái kia đã không còn nhìn thấy, Du Văn nhũn mày nói, "Thẩm tiên sinh, anh là ai?"

Lời nói này có chút quý dị, Du Văn cũng biết rõ nhưng vẫn nói ra. Nhưng là ai bảo cô không để ý đến chuyện bên ngoài, ngoại trừ biết rõ anh trai nhà mình là một minh tinh nổi tiếng, còn những người khác đều không biết.

Thẩm Thanh Châu cũng không trả lời cô, đôi mắt màu trà quan sát cô, trong đôi mắt ấy không có chút rung động nào, "Thức ăn cho Đậu Đỏ, nhanh lên."

Du Văn mím môi, nhìn anh ta không nguyện ý trả lời liền không hỏi lại, vội vàng cùng Thẩm Thanh Châu đi mua nguyên liệu nấu ăn.

Sau khi mua xong, Thẩm Thanh Châu đem xe đẩy tới quầy thu ngân, Du Văn vội vàng chuẩn bị đem đồ này nợ của mình lấy ra, bởi vì đồ của hai người dễ lẫn lộn cùng một chỗ, cho nên chọn chọn lựa lựa cũng mất thời gian.

Thẩm Thanh Châu trực tiếp cắt ngang, "Để tôi trả, xem như là tiền lương hôm nay của cô."

Sau đó anh ta liền bảo nhân viên thu ngân tính tiền. Du Văn nghe lời đứng qua một bên, trong lòng buồn bã nói, người có tiền, người định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bữa Tối

Edit: Yáng

***

Du Văn liên tục đi theo bên cạnh Thẩm Thanh Châu, chân anh ta rất dài nên bước đi nhanh, Du Văn chỉ có thể nửa đi nửa chạy, trong lòng vạn phần buồn bực.

Hai người đi ra khỏi thang máy, mỗi người đi một hướng.

"Thẩm tiên sinh, nửa tiếng sau nhớ mở cửa cho tôi nhé."

Thẩm Thanh Châu ừ một tiếng, trực tiếp mở cửa đi vào, Du Văn đứng sau lưng anh ta nhếch miệng, "Rốt cuộc anh ta là ai?"

Sau khi vào nhà, Du Văn đem nguyên liệu cùng đồ ăn vặt tách ra, cô đem nguyên liệu nấu ăn mới mua bỏ vào tủ lạnh, lấy đồ ăn cũ còn lại đem ra nấu bữa tối. Nhưng trước khi nấu cơm, cô còn có vấn đề quan trọng phải giải quyết.

Du Văn lấy điện thoại di động ra, mở trình duyệt, nhanh chóng gõ ba chữ Thẩm Thanh Châu.

Hai giây sau, một loạt tin tức cùng bài báo hiện ra trước mắt.

"Phim điện ảnh ngày đầu phòng bán vé hơn trăm triệu, Thẩm Thanh Châu sau lại có tác phẩm mới."

"Thẩm Thanh Châu có mặt tại buổi họp báo phim điện ảnh, toàn bộ quá trình đều không nhận phỏng vấn..."

"Thẩm Thanh Châu cùng nữ minh tinh Lâm Diệp Dư có scandal hay không?! Chân tướng của sự việc rốt cuộc là như thế nào..."

"Diễn viên mới sau 95 Kỳ Ninh với Thẩm đạo rốt cuộc công khai?!"

...

Thật sự là nhân vật của công chúng. Du Văn hồi tưởng lại khuôn mặt kia của Thẩm Thanh Châu quả thật kinh thiên động địa, xác thực, khuôn mặt đó mà không nổi tiếng cũng quá đáng tiếc. Bất quá, Thẩm đạo? Là đạo diễn? Không phải là diễn viên?

Du Văn nhanh chóng nhìn màn hình điện thoại, ngón tay chậm rãi kéo xuống dưới.

Tác phẩm, chuyên ngành, trường học, thành tựu chủ yếu... Du Văn càng xem càng kinh ngạc, khối băng Thẩm Thanh Châu kia, lại là một đạo diễn nổi tiếng.

Du Văn nhìn thật lâu mới để điện thoại di động xuống, Thẩm Thanh Châu có danh tiếng rất lớn, khó trách lần đầu cô hỏi anh ta tên là gì thì anh ta lại nhìn cô với ánh mắt kỳ quái.

Du Văn lần đầu tiên cảm thấy buồn bực trong lòng vì bản thân mình không quan tâm đến giới giải trí.

Sau khi tìm hiểu về con người Thẩm Thanh Châu, dĩ nhiên là muốn nấu cơm. Du Văn mở máy hút khói, bắt đầu chuẩn bị đồ dầu lên chảo.

"Đình...Ba!"

Du Văn sững sờ, tình huống này là thế nào? Máy hút khói tắt. Cô ngẩng đầu nhìn bóng đèn, đèn cũng tắt... Điều hòa cũng không hoạt động!!!

Du Văn từ trong phòng bếp đi ra, nhìn nhìn xung quanh tối đen, nhú mày lại, ngay lập tức gọi điện thoại cho quản lý chung cư.

"Alo, xin chào, tôi ở tầng 7 phòng 701, nhà tôi hiện tại đang bị mất điện."

"Xin chào Du tiểu thư, vì đã quá kì hạn đóng tiền điện nước mà cô vẫn chưa thanh toán, nên theo quy định chúng tôi buộc phải ngừng cấp điện nước cho nhà cô."

Du Văn một đầu đầy hắc tuyến, trước đúng là đã có người thông báo với cô rồi, nhưng gần đây cô có chút bận rộn, nên quên mất...

"Vậy tôi sẽ thanh toán, nhưng anh có thể cấp điện nước trước cho tôi được không?"

"Theo quy định là cô phải đến khu quản lý nộp tiền đầy đủ thì chúng tôi mới có thể cấp điện nước cho nhà cô."

"..."

Trước cửa phòng 702.

Thẩm Thanh Châu đang trong thư phòng gấp gấp làm việc, lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, "Leng keng."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhìn về bên ngoài phòng khách, đứng lên đi ra khỏi thư phòng, Đậu Đỏ luôn nằm sấp ở bên cạnh anh, thấy Thẩm Thanh Châu ra ngoài nó cũng hấp tấp cùng đi theo.

Thẩm Thanh Châu mở cửa, nhìn thấy một khuôn mặt trắng nõn, ánh mắt anh trượt trượt xuống dưới, không nhìn thấy bữa tối của Đậu Đỏ như anh dự đoán, chỉ thấy toàn nguyên liệu nấu ăn.

"Thẩm tiên sinh, nhà tôi mất điện, cái kia, tôi có thể tới nhà anh nấu nhờ được không?"

Không khí đông cứng lại mấy giây.

Du Văn hắng giọng một cái, "Tôi vừa mới gọi điện cho quản lý chung cư, họ nói tôi đến nộp tiền thì mới cấp điện, nhưng tôi nghĩ Đậu Đỏ cùng Điện hạ đều đang chờ ăn cơm, tôi muốn đi nộp tiền thì cũng mất kha khá thời gian, cho nên..."

Thẩm Thanh Châu sắc mặt lạnh nhạt, nghe cô nói xong cũng không nói gì, chỉ khẽ nghiêng người.

Du Văn thờ phào nhẹ nhõm, "Vậy tôi vào nhé."

Du Văn đi vào, đương nhiên còn có bạn học đáng yêu Du Điểm Điểm đi theo sau lưng cô.

Đậu Đỏ vừa nhìn thấy Du Điểm Điểm lập tức hưng phấn, không ngừng di chuyển vây quanh nó, hai con chạm vào trán nhau lại kêu ương vài tiếng, tình cảm ngọt ngào muốn chết.

Du Văn cười cười, đột nhiên nói ra, "Thẩm tiên sinh, để ý tới bọn nó một chút, nếu như bọn nó muốn ở trước mặt mọi người làm....không thể..... sự tình không thể diễn tả kia, anh..."

"Phòng bếp ở bên kia..." Thẩm Thanh Châu nhú mày, đặc biệt im lặng, chuyển sang đề tài khác, "Đừng bày bừa loạn."

Du Văn nhú mày, cô kỳ thật muốn nói hai con tình cảm tốt như thế, hơn nữa nam chưa cưới nữ chưa gả, cô cũng rất tán thành. Bất quá nếu Thẩm Thanh Châu... Thẹn thùng?! Vậy thì cô cũng không nhắc lại nữa.

Du Văn vào phòng bếp, bắt tay vào nấu cơm, cô rửa thịt sạch sẽ, lưúoát cắt thành từng miếng, chuẩn bị bật bếp nấu. Nhưng mà cân nhắc nửa ngày mới phát hiện, đồ dùng phòng bếp này cấu tạo như thế nào có điểm kì lạ, sao lại có nhiều phím để ấn thế này....

"Thẩm tiên sinh, máy hút khói của anh hoạt động như thế nào vậy?" Du Văn vừa nghiên cứu vừa nói.

Một lát sau, Du Văn nghe được tiếng bước chân vang lên ở sau lưng, cô vừa nói vừa quay người, "Cái này nó hơi khác so với nhà tôi, lại có cả tiếng Anh, có chút phức..."

Từ "tập" còn trên miệng chưa kịp bật ra, người phía sau đã đi đến đây, Du Văn nhìn chăm chăm đột nhiên thấy cổ áo sơ mi ngay trước mặt, sững sờ một giây, một ngụm khí tri tri ở trước ngực.

Cách nhau quá gần, Du Văn nghĩ lui về phía sau một bước, nhưng phía sau lại là kệ ốp thủy tinh, căn bản tiến lùi đều không được.

Mà Thẩm Thanh Châu tựa hồ căn bản là không phát giác, anh ta ngược mắt nhìn, ấn ấn phím trên máy hút khói. Hiển nhiên, Thẩm Thanh Châu rất ít khi sử dụng đồ dùng trong phòng bếp, cho nên ấn một lúc nó cũng không hoạt động.

Bên ngoài điều hòa vẫn luôn hoạt động, trong phòng bếp nhiệt độ cũng rất thấp, nhưng sau lưng Du Văn lại toát ra một tầng mồ hôi mỏng, cô thấy cổ áo sơ mi trắng gần trong gang tấc, nghĩ thấy được cổ áo sơ mi có mùi hương cực nhạt, nhưng không hiểu sao sau khi nghĩ thấy mùi hương kia tim cô lại đập thành thịch.

Cuối cùng, trên đỉnh đầu có một tiếng đình vang lên, Du Văn chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt lướt qua hầu kết, rồi đến hàm dưới tinh xảo, môi nhấp nhẹ, cuối cùng dừng ở con ngươi màu trà của anh ta.

"Được rồi. Ấn phím bên này, phải ấn đồng thời cả hai phím đó." Thanh âm của Thẩm Thanh Châu mang một loại cảm giác rất từ tính mà mượt mà, trầm thấp, như thanh âm biểu diễn của đàn Cello.

Du Văn có chút thất thần, Thẩm Thanh Châu không nghe thấy cô đáp lời liền cúi đầu nhìn cô.

Khuôn mặt trắng nõn tinh xảo rung động lòng người, ánh mắt mờ to, con ngươi màu đen sẫm, Thẩm Thanh Châu liếc mắt, lông mày liền nhăn lại, "Không hiểu?"

"À?"

"Cô không nhìn thì sao biết tôi ấn phím như thế nào." Thẩm Thanh Châu khó hiểu.

Du Văn ngượng ngùng, vội vàng quay đầu lại đưa lưng về phía anh ta, "Anh, anh lặp lại lần nữa đi."

Thẩm Thanh Châu trầm mặc một chút, nhưng sau đó vẫn kiên nhẫn nói lại một lần, tiếp theo anh ta nhìn về khu vực nấu cơm, nhìn thấy những vật dụng nào có chữ Tiếng Anh thì anh ta đều thao tác một lần cho cô xem.

"Hiểu chưa?"

Du Văn gật gù đầu, mặt không biến sắc nghiêng đầu nhìn về phía anh ta. Hơi thở của anh ta rất nhạt, nhiệt độ cơ thể đều rất thấp, nhưng khi đứng bên cạnh anh ta, Du Văn lại cảm thấy người này vô cùng nổi bật, làm cho cô hoàn toàn không có biện pháp xem nhẹ.

Du Văn tiếp xúc rất ít người, nhưng cô lại biết không phải tất cả mọi người đều giống Thẩm Thanh Châu. Cụ thể đặc biệt chỗ nào thì cô lại nói không nên lời, chỉ có thể nói anh ta tựa như nhân vật thần bí trong tiểu thuyết của cô, cảm giác xa cách nhưng lại khiến mọi người muốn tìm hiểu.

Thẩm Thanh Châu sau khi nói xong liền đi đến tủ lạnh rót một cốc nước.

Du Văn thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu nghiêm túc làm bữa tối cho hai sủng vật. Nửa tiếng sau, Du Văn bung bữa tối đi ra. Đi đến phòng khách, thấy Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm đều ở bên cạnh Thẩm Thanh Châu, trên tay anh ta cầm đồ chơi cho chó, giống như đang trêu chọc bọn nó.

Quan trọng hơn là trên miệng anh ta hiện lên một nụ cười thần nhiên.

Anh ta đang cúi xuống nên Du Văn không nhìn thấy được ánh mắt của anh ta, nhưng cô có thể đoán được, trong mắt của anh ta nhất định là ôn nhu, tựa như ánh mắt dịu dàng nhìn Đậu Đỏ mà cô đã chứng kiến lần trước.

"Đậu Đỏ, Điện hạ, ăn com." Du Văn háng giọng hồ.

Hai con chó khừu giác đặc biệt nhạy bén, lập tức quay đầu chạy về phía cô, Thẩm Thanh Châu thả xuống món đồ chơi trong tay, cũng ngược mắt nhìn về phía cô.

Ánh mắt Du Văn cùng ánh mắt anh ta giao nhau trong không khí, không biết như thế nào, Du Văn đột nhiên cảm thấy khung cảnh này có chút... cảm giác như vợ chồng già. Cô thì làm com cho "bọn nhỏ", sau đó gọi chúng nó đến ăn, còn "chồng" nhìn cô với ánh mắt ấm áp.

Stop!!! Du Văn mạnh mẽ thu hồi ánh mắt, nhất định là cô nhìn mỹ nam phát ngốc rồi, làm sao lại có thể nghĩ đến trình độ này.

Du Văn đem thức ăn tối khu vực ăn uống chuyên dụng, Đậu Đỏ cùng Điện hạ chen lấn đi qua bắt đầu ăn. Du Văn vui vẻ nhìn chúng nó ăn com, sau đó đứng dậy, "Thẩm tiên sinh, anh đã ăn com tối chưa?"

Thẩm Thanh Châu tiện tay cầm tạp chí trên bàn xem một chút, không ngẩng đầu lên, nhân tiện nói, "Không có."

"A, vậy tôi có thể mượn phòng bếp nhà anh nấu chút mì sợi được không?"

"Tùy tiện."

"Cảm ơn." Du Văn trở lại phòng bếp, tối nay cô vốn chỉ định nấu một phần mì nhưng đang nấu nhò ở nhà người ta mà nấu có một phần thì có chút ngại, nên cô quyết định nấu phần cho hai người.

Giản Vũ Nùng từng nói cô không biết giao tiếp, không khéo đưa đẩy, suốt ngày ru rú ở nhà giống như chim hoàng yến bị nhốt ở trong lồng, cô ấy nói cô ưu điểm rất ít, nhưng là sức tưởng tượng cùng tài nấu nướng quả thật không tệ...

Đúng vậy, cha mẹ đã mất, anh trai quá bận rộn, cô đành phải tự nấu com cho chính mình, cô còn nghiên cứu rất nhiều thực đơn dinh dưỡng, ít nhất Giản Vũ Nùng cùng anh trai đối với tài nấu nướng của cô là khen không dứt miệng.

Du Văn rất nhanh làm xong hai bát mì trứng gà thịt băm, nhìn thì đơn giản, nhưng là có thêm vào hương liệu do chính cô đặc chế.

Đem thức ăn bung đến trên bàn ăn, Du Văn nhìn nhìn Thẩm Thanh Châu.

"Thẩm tiên sinh, tôi đặt ở đây, anh lại đây ăn đi."

Thẩm Thanh Châu ánh mắt chuyển qua phía bên cô, "Không cần."

"Tôi làm hai phần, không phải anh đã nói chưa ăn gì sao." Du Văn nói.

Thẩm Thanh Châu đặt tạp chí xuống bàn, "Đội lát nữa sẽ có thức ăn ngoài mang đến đây."

"Hàng ngày ăn thức ăn ngoài không dinh dưỡng đâu." Du Văn rất thuận tay bung hai bát mì, rất tự nhiên đem một phần đặt trước mặt anh ta, "Tôi dám cam đoan, anh ăn xong tuyệt đối không hối hận."

Thẩm Thanh Châu khẽ nhú mày, nhìn về phía trên bàn trà.

Không biết có phải do đói hay không, mà anh nhìn bát mì kia thấy rất ngon hơn nữa mùi vị cũng hấp dẫn dạ dày của anh.

Du Văn ăn trước phần của mình, "Coi tôi như cảm ơn anh đã cho tôi mượn phòng bếp, không cần khách khí."

Thẩm Thanh Châu, "..."

"Ăn ngon lắm, tôi dám khẳng định." Du Văn nháy mắt nhìn anh ta, Thẩm Thanh Châu ghé mắt nhìn cô một cái.

Du Văn có đôi mắt rất đẹp, đen như mực, trong con ngươi như có đầy vì sao lấp lánh, hơn nữa lông mi của cô rất dài, chớp chớp lại càng lộ vẻ linh động. Hiện tại cô đang dùng ánh mắt này tỏ vẻ dễ thương với Thẩm Thanh Châu.

Một cái chớp mắt này, trong đầu Thẩm Thanh Châu xuất hiện... hình ảnh Đậu Đỏ. Lúc này cô cùng bộ dáng nịnh nọt của Đậu Đỏ rất giống nhau.

"Ăn đi, ăn đi." Du Văn lưu loát ăn phần ăn của mình, không chớp mắt nhìn chằm chằm anh ta.

Ngay tại thời điểm Du Văn từ bỏ khuyên anh ta ăn thì Thẩm Thanh Châu thế nhưng cầm đũa lên, anh ở trước mắt cô gấp một đũa, sau đó đưa vào miệng.

Ánh mắt Du Văn chậm rãi cong cong, xem ra anh ta cũng không khó trị lắm.

Du Văn không biết tâm trạng tung tăng như chim sẻ của mình khiến Thẩm Thanh Châu cảm thấy rất giống... một con chó nhỏ đang tỏ vẻ dễ thương.

Thẩm Thanh Châu đối với động vật rất tốt, đặc biệt là chó, luôn luôn đối xử kiên nhẫn dịu dàng với chúng.

"Ăn ngon không?"

Thẩm Thanh Châu vốn chỉ định ăn một miếng, nhưng lại ăn một ngụm nữa, rất nhanh ăn hết phần còn lại trong bát.

Anh ta nhìn cô một cái, nói đúng trọng tâm, "Tài nấu nướng của cô không tệ."

"Đương nhiên, bằng không Điện hạ với Đậu Đồ sao có thể thích như thế." Du Văn rất đắc ý nói.

Thẩm Thanh Châu, "..."

"... Không phải, tôi không phải là nói anh là chó."

Giống như, càng nói càng bời bời.

"Khụ khụ, ý của tôi là..."

"Leng keng." Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Thức Ăn Ngoài

Edit: Yáng

***

Thẩm Thanh Châu đứng dậy đi mở cửa. Du Văn mím môi, tiếp tục ăn hết phần mì trong bát.

"Thẩm đạo thân yêu, tớ đem bữa tối đến cho cậu, như thế nào, có phải cậu đang cảm thấy tớ rất tuyệt không?"

Thẩm Thanh Châu đứng ở trước cửa nhìn hai người họ, "Sao hai người lại cùng nhau đến?"

Đường Duyệt nói, "Đây là vừa khéo gặp Diệp Dư, dù sao chúng ta cũng đã lâu không gặp, nên cùng nhau đến thăm nhà mới của cậu."

Lâm Diệp Dư đứng sau lưng Đường Duyệt đang tháo kính râm, gương mặt xinh đẹp tinh xảo mang ý cười, "Em gọi điện cho Đường Duyệt, vừa vặn biết cậu ấy muốn đến thăm anh nên cùng đi đến đây, không làm phiền đến anh chứ?"

Thẩm Thanh Châu sắc mặt bình thản, "Không có. Cô quay xong rồi?"

Lâm Diệp Dư còi đôi giày cao mười phân, "Còn chưa đâu, nhưng em được nghỉ vài ngày nên trở lại."

"Ừ." Thẩm Thanh Châu không nói gì thêm, xoay người đi vào.

"Này, bữa tối để chỗ nào?"

"Đặt ở phòng bếp."

"Cậu giúp tớ cầm đi, chúng tớ vừa vặn đều chưa ăn cơm, cùng nhau ăn đi, tớ mua rất nhiều."

Bước chân Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Tớ ăn rồi, các cậu ăn đi."

"Cái gì?" Đường Duyệt xách hai túi lớn đi theo sau, "Không phải cậu nói nhờ tớ mang bữa tối qua sao, tại sao lại ăn rồi, ăn cái gì vậy?"

Vừa dứt lời, Đường Duyệt đột nhiên đứng lại. Ánh mắt hần lướt qua Thẩm Thanh Châu, thấy cách đó không xa có một cô gái đang ngồi ở trên sofa. F*ck, f*ck, f*ck, tình huống gì đây, trong nhà Thẩm Thanh Châu có phụ nữ!!!

Vừa rồi vào cửa bởi vì có ngăn cách cho nên không nhìn rõ phòng khách, hiện tại vào mới phát hiện, này bên trong thế nhưng có người!

Du Văn vừa mới nghe được thanh âm truyền tới đã cảm thấy không thích hợp, nguyên lai anh nói thức ăn ngoài lại là bạn đưa tới, vậy mà vừa rồi cô còn cứng rắn muốn anh ăn mì, lúng túng quá...

Du Văn thấy có người vào phòng khách, cô bỏ bát đĩa xuống rồi đứng lên, "Xin chào."

Trông mắt Đường Duyệt mở to, tựa như phát hiện đại lục mới. Ném xuống hai túi bữa tối liền hướng tới phía trước Du Văn, "Khuôn mặt căng mọng đáng yêu như thế này, Thẩm đạo, hóa ra cậu lại thích gu như thế này à?"

Du Văn nghẹn lời, lập tức phản ứng cô ở đây bị người khác hiểu lầm rồi, "Không không không, không phải là, anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ là hàng xóm ở đối diện."

"Ở đối diện?" Đường Duyệt chắc chắn lắc đầu, quay đầu lại nhìn về phía vẻ mặt hờ hững của người nào đó, "Thẩm Thanh Châu, thật là thủ đoạn, tớ còn tưởng rằng cậu dầu muối không vào, không thể tưởng được còn biết chuyển đến đối diện nhà người ta."

Du Văn đầu lắc như trống bỏi.

"Em gái, bao nhiêu tuổi rồi, nhìn bộ dạng này..." Ánh mắt Đường Duyệt có chút nghi hoặc, cẩn thận hỏi, "Trưởng thành chưa?"

Du Văn khoe miệng giật giật, "... Tôi hai mươi ba."

"A? Không giống..." Đường Duyệt yêu thích nhìn cô, "Nhưng vậy là tốt rồi, tôi còn lo lắng Thẩm đạo của chúng ta mang tội dụ dỗ trẻ vị thành niên"

Du Văn, "..."

Thẩm Thanh Châu đoán chừng là không thể nhịn được nữa, anh ta đi đến bên cạnh Đường Duyệt, lạnh lùng nói, "Mang mấy túi kia vào phòng bếp, đừng để đây."

"Thẩm Thanh Châu, việc lớn như thế mà cậu cũng không nói cho tớ một tiếng." Đường Duyệt cười hi hi nói.

Lúc này, Lâm Diệp Dư cũng đi lên trước, cô ấy nhìn thấy Du Văn thì sắc mặt có chút cứng ngắc, nhưng dù sao cũng là diễn viên, rất nhanh liền che dấu đi, "Đúng vậy, có bạn gái cũng không nói một tiếng."

Thẩm Thanh Châu lạnh lùng nói, "Nghĩ nhiều rồi, cô ấy là tớ mời đến làm bữa tối cho Đậu Đỏ."

Du Văn vội vàng phụ họa, "Đúng đúng đúng, tôi chỉ là tới chăm sóc Đậu Đỏ thôi."

"Không phải là cậu không muốn người khác chăm sóc bảo bối Đậu Đỏ của cậu sao, sao giờ lại muốn nhờ người khác chăm sóc." Đường Duyệt là vẻ mặt không tin, ánh mắt liếc qua hai cái bát đang đặt ở trên bàn, "Này là chiếu cố Đậu Đỏ, thuận tiện cũng chiếu cố cậu à?"

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu sắc bén nhìn qua, Đường Duyệt liền ngậm miệng lại, "Được được được, tớ không nói, không nói còn không được sao."

Du Văn thấy tình cảnh có chút lúng túng, gấp rút nói với Thẩm Thanh Châu, "Thẩm tiên sinh, anh có khách đến, tôi xin phép về trước."

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm.

Du Văn nhìn Đường Duyệt cùng Lâm Diệp Dư gật gật đầu, sau đó đi gọi Du Điểm Điểm.

"Điện hạ, về nhà." Du Điểm Điểm nhìn cô một cái, lại nhìn Đậu Đỏ một chút, có chút không muốn. Du Văn ngồi xổm xuống sờ sờ nó đầu, "Ngày mai lại cho mày gặp Đậu Đỏ, hiện tại cùng tao về nhà."

"Uông uông uông!"

Du Văn đứng dậy đi ra cửa, Du Điểm Điểm lưu luyến không rời quay đầu lại nhìn Đậu Đỏ, cuối cùng vẫn phải theo Du Văn ra cửa. Đậu Đỏ một đường đi theo, cuối cùng ngồi xổm ngay trước cánh cửa, tựa như hòn vọng phu nhìn chăm chăm cửa chính dân đồng loại.

"Không được, cậu mới chuyển đến vài ngày, sao Đậu Đỏ lại thích cô gái kia như thế?" Đường Duyệt không có tư vị gì, "Nhớ ngày đó muốn Đậu Đỏ chơi với tớ mà tớ còn phải nịnh nọt nó cả tháng kia!?"

Thẩm Thanh Châu mắt nhìn Đậu Đỏ, vẻ mặt ý tứ hàm xúc không rõ.

Du Văn chưa có về nhà, trước đi một chuyến đến chỗ quản lý chung cư, bằng không đêm nay không có điện điều hòa không hoạt động thì cô không sống sót nổi. Trên đường về, cô nhìn lên màn hình TV lớn ở phía tòa nhà đối diện đang chiếu quảng cáo đồ trang điểm.

Khó trách cảm thấy có chút quen mắt, thì ra là đã từng nhìn thấy ở đây, gần đây quảng cáo đồ trang điểm này phát sóng liên tục, Du Văn thi thoảng cũng lơ đãng lướt qua vài lần, người đại diện phát ngôn: Lâm Diệp Dư.

Người phụ nữ nhìn thấy ở nhà Thẩm Thanh Châu kia, chắc hẳn là một minh tinh rất nổi tiếng.

Du Văn về đến nhà, vừa vặn nhận được điện thoại của anh trai Du Hoán.

"Anh, hôm nay đột nhiên mất điện, em vừa phải đến chỗ quản lý chung cư để nộp tiền."

Du Hoán bất đắc dĩ nói, "Em là quên bao lâu chưa nộp tiền? Đến mức điện cũng bị cắt."

"Ha ha, cũng... không lâu lắm." Du Văn cười cười, "Anh gần đây có bận không, khi nào thì trở về?"

"Không bận lắm, phim mới vừa bắt đầu quay."

"Lại quay phim mới, anh có muốn nhận danh hiệu chiến sĩ thi đua không? Giản Vũ Nùng nói năm nay màn ảnh đều do anh chiếm lĩnh, như thế nào, sang năm còn muốn tiếp tục chiếm lấy ư?"

"Kiếm nhiều tiền mới đủ nuôi con heo như em." Du Hoán cười nói.

Du Văn liếc mắt, "Mặc dù tiền em không kiếm được nhiều như anh nhưng nuôi chính bản thân mình thì vẫn dư sức. Em thấy anh ra sức muốn kiếm tiền là vì muốn nuôi chị dâu tương lai đi?"

"Anh của em rất bận rộn. Bóng dáng chị dâu em còn chưa thấy được."

"Chắc chắn, anh nên nghỉ ngơi cho tốt, đừng mệt mỏi như vậy." Du Văn nói, "Có rảnh thì trở về thăm người em gái này một chút."

"Được được được, anh sẽ tranh thủ trở về thăm em."

"Vây là tốt rồi." Du Văn đột nhiên nhớ tới một việc, "Đúng rồi, em hỏi anh một chuyện. Anh có biết một người tên Thẩm Thanh Châu không?"

"Thẩm Thanh Châu? Biết rõ, sao em lại hỏi về anh ta?"

"A? Nhất thời hiểu kỳ, em dự định bộ tiểu thuyết mới sẽ viết nam chính là đạo diễn, vừa lúc ở trên web nhìn thấy anh ta, cảm thấy anh ta nguyên bản rất tốt, cho nên hỏi một chút." Du Văn không có đem việc Thẩm Thanh Châu ở đối diện nói ra, liền bịa một cái cớ.

Du Hoán sau khi nghe xong không có hoài nghi, suy nghĩ một chút nói ra, "Anh ta là một đạo diễn rất tài hoa, mấy năm trước đạo diễn, một lần thành danh, thu được rất nhiều giải thưởng, nam chính nữ chính của bộ phim kia về sau cũng bạo hồng. Sau đó cũng đạo diễn vài bộ phim truyền hình, vài bộ phim điện ảnh, đều được dư luận đánh giá rất cao."

"Ồ, vậy phẩm hạnh thì sao? Anh đã từng tiếp xúc với anh ta chưa?"

"Trước mắt còn chưa hợp tác qua, năm ngoái vô tình gặp được có tán gẫu vài câu." Du Hoán nói, "Trong vòng này mọi người đều biết rõ Thẩm Thanh Châu tính tình nhát nhẽ, đối với ai cũng không có sắc mặt tốt, tính cách như vậy, dần dà, mọi người tự nhiên cũng quen. Hơn nữa khi quay phim thì mọi người đều biết, trên phương diện công việc anh ta rất nghiêm khắc, xoi mói, không thể có một điểm tỳ vết. Nhưng đại khái cũng chính vì như thế, cho nên chất lượng tác phẩm sẽ tốt vô cùng."

Du Văn gật gù đầu, cơ hồ có thể tưởng tượng đến bộ dáng kia của Thẩm Thanh Châu, tuýp người như thế, đại khái chính là sẽ không đi nịnh nọt người khác, cho dù là ở giới giải trí này cần a dựa nịnh hót, cần mối quan hệ, duy chỉ có anh ta một mình đơn độc.

"Du Văn, chẳng lẽ em thấy anh ta đáng đáp đẹp trai, nên mới nói anh ta giống như hình mẫu nam chính trong tiểu thuyết?" Du Hoán đột nhiên trêu chọc nói.

Du Văn vui mừng, "Đúng vậy! Các diễn viên có đáng đáp đẹp trai thì nhiều, nhưng là đạo diễn có đáng đáp đẹp trai thì hiếm có."

Du Hoán ở đầu bên kia điện thoại cười, "Hiếm khi mới thấy em gái anh khen một người, về sau anh có gặp được anh ta thì phải quan sát thật kỹ, đến lúc đó sẽ nói cho em biết cảm giác khi tiếp xúc gần ở bên ngoài."

Du Văn đáp một tiếng, trong lòng lặng lẽ nghĩ tới, cảm giác khi tiếp xúc gần ở bên ngoài thì cô đã cảm nhận rất nhiều rồi, không cần anh trai nói cho.

Sau khi cùng Du Hoán nói chuyện thì cô liền chuẩn bị tắm rửa rồi bắt đầu làm việc.

Sau khi tắm xong, thay một cái T-shirt thoải mái, Du Văn mở máy tính đăng chương mới hôm nay lên.

Gỗ được hơn một nghìn từ, Du Văn dừng lại đi lấy đồ ăn vặt, đêm khuya vừa ăn đồ ăn vặt vừa gõ chữ.

Cô mở gói đậu phộng vị socola, nắm vài hạt bỏ vào trong miệng. Ăn ăn, lại cầm lấy di động, Du Văn suy nghĩ một chút, vẫn là nhấn cho Thẩm Thanh Châu một tin nhắn.

"Hôm nay đã đem lại phiền toái cho anh rồi, bạn của anh không hiểu làm chứ?" - Du Văn.

Thật lâu không thấy có trả lời, Du Văn không có tí sức lực nào, lại lần nữa bắt đầu gõ chữ.

Một bên gõ chữ một bên còn lưỡng lự suy nghĩ, Lâm Diệp Dư là diễn viên, Thẩm Thanh Châu là đạo diễn, này đạo diễn cùng diễn viên nếu như dựa theo tiết tấu của tiểu thuyết, hẳn là có chút gì đó mới đúng.

Suy nghĩ hồi lâu, Du Văn lắc lắc đầu, âm thầm phỉ nhổ chính mình một phen, cô suy nghĩ cái quỷ gì vậy.....

"Đình." Di động thông báo có tin nhắn mới. Du Văn lập tức cầm di động, mở ra xem tin nhắn.

"Không." Đơn giản rõ ràng, hoàn toàn là phong cách của anh.

Du Văn nhìn chằm chằm hai chữ kia nhìn một hồi, đột nhiên, di động lại đình một tiếng, có thêm một tin nhắn mới.

"Trừ nấu mì, còn biết nấu cái gì?"

Du Văn ngẩn người, đánh máy chữ đi qua, "Mấy món ăn gia đình đều có thể nấu."

"Nghề nghiệp của cô, còn có đi làm thời gian?"

Du Văn buồn bực nhìn tin nhắn của Thẩm Thanh Châu, không hiểu được vấn đề, như thế nào lại hỏi một đằng trả lời một nẻo. Nhưng mà cô vẫn nghiêm túc trả lời, "Tôi không đi làm ở bên ngoài, tôi ở nhà viết tiểu thuyết..."

"Rất tốt. Bắt đầu từ ngày mai, cô mang bữa tối đến cho cả tôi và Đậu Đồ, tiền lương tôi sẽ trả gấp đôi cho cô."

Sau khi Du Văn nhận được tin nhắn này, vẻ mặt mê mang.

Trong cuộc sống hàng ngày vốn chỉ nuôi một con sủng vật, từ hôm qua bắt đầu biến thành nuôi hai con sủng vật, như vậy từ ngày mai trở đi... Cô không hiểu được, chẳng lẽ bắt đầu nuôi ba con?!?!

Du Văn chống cằm, bắt đầu trầm tư.

Theo đạo lý mà nói, trừ thời điểm đặc biệt lười, chứ hầu hết buổi tối cô cũng sẽ nấu cơm cho mình, nếu như nấu cơm cho Thẩm Thanh Châu cũng chỉ là nấu nhiều thêm một chút, cũng sẽ không chiếm dụng bao nhiêu thời gian.

Quan trọng hơn là, cô rất thích nhìn anh ta, khuôn mặt khối băng nhưng cô lại cảm thấy đẹp mắt, đây chắc là bị bệnh?!?!

Du Văn đôi tư thế suy tư, cô đứng là giống như Giản Vũ Nùng nói, giờ phút này đang tiến hành một đoạn tình tiết cầu huyết gọi là nhất kiến chung tình. Nếu quả thật đối với một người ôn hòa không có cảm tình, vậy có phải hay không nói cô - Du Văn rất thích khuynh hướng bị ngược...

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nhà Hàng

Edit: Yáng

***

Du Văn là một trạch nữ chính hiệu, từ nhỏ đến lớn việc thích làm nhất là ở thư viện hoặc ở nhà đọc tiểu thuyết, bởi vì không thường đi chơi nên không có nhiều bạn bè. Nhưng Du Văn rất xinh đẹp, là xinh đẹp kiểu dễ thương, hồi còn đi học cắt mái bằng với tóc ngang vai, khiến một đám nam sinh yêu thích không thôi.

Hồi đó có rất nhiều người thổ lộ với cô, nhưng nếu không phải là bị Du Văn từ chối thì chính là bị Du Hoán xua đuổi. Du Văn rất rõ ràng, cô đối với bọn họ không có tình cảm, so với trình độ mê tiểu thuyết của cô thì tuyệt đối không bằng. Nếu như muốn cô không đọc tiểu thuyết mà đi gặp mặt một nam sinh không quen biết ở quán cafe thì cô cảm thấy đang lãng phí thời gian.

Giản Vũ Nùng cũng là người mê tiểu thuyết, cô ấy từng rất buồn rầu nói, xem tiểu thuyết ngôn tình lâu dài thì làm sao có thể tìm được bạn trai như bản thân mong muốn?

Du Văn nói thực chất tác giả muốn đem những tình tiết ám áp mà mình mong muốn viết vào trong tiểu thuyết, đây là tự an ủi bản thân, trên thế giới là có

người như thế, mặc dù anh ta yêu người khác, nhưng anh ta sống ở trong lòng mình.

Giản Vũ Nùng than thở, kìa Du Văn, khó trách mày không tìm được bạn trai.

Du Văn cười cười, không lên tiếng.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng trải qua cảm nắng hay tình yêu đầu tiên, có lúc cô cũng sẽ cùng Giản Vũ Nùng thương thức mỹ nam, tán thưởng một câu, anh ta thật là đẹp trai, nhưng là đảo mắt cô cũng liền quên đi. Có lẽ cô không chú ý đến những người bên cạnh.

Có thể gặp được Thẩm Thanh Châu, Du Văn phát hiện mình cũng không giống Giản Vũ Nùng nói, cô cũng không phải người không tìm không phôi.

Cô phát hiện mình đối với Thẩm Thanh Châu có chút tình cảm khác thường, phát hiện thật sự khi Thẩm Thanh Châu đứng ở bên cạnh, thời điểm đó anh khiến cô bị hấp dẫn không cách nào giải thích được. Đặc biệt khi cô thấy anh cười với Đậu Đỏ, tim liền đập nhanh thỉnh thoảng.

Có lẽ, chút cảm giác đó có là do Du Văn nhiều lần chung đụng, quan sát tìm hiểu Thẩm Thanh Châu.

Một giấc ngủ đến đúng giữa trưa, sau khi tỉnh lại Du Văn sửa sang rồi ra khỏi cửa, hôm nay cô sẽ cùng hai người biên kịch gặp mặt nói chuyện. Du Văn đã hẹn bọn họ ở một nhà hàng, cô còn chưa ăn cơm trưa, liền thuận tiện mời bọn họ ăn một bữa cơm.

Cơm nước xong, ba người bắt đầu chính thức thảo luận kịch bản.

"Chi tiết này không thể thay đổi, sửa lại thì phần sau sẽ rất khó triển khai." Du Văn nhíu mày nói.

"Dạng chi tiết như thế này có thể phải quay chụp rất nhiều thứ."

Du Văn liền thấy có chút khó khăn, mỗi cuốn tiểu thuyết đều như một đứa con của mình, mặc kệ là xóa chi tiết nào cô cũng thấy đau lòng. "Để tôi suy nghĩ lại, chúng ta thảo luận chi tiết khác trước đi."

"Được."

Đang thảo luận thì biên kịch ngồi ở đối diện đột nhiên lôi kéo người bên cạnh, "Lâm Diệp Dư kìa, đang đi đến đó."

"Kia là Thẩm Thanh Châu đi, bọn họ thế mà lại cùng nhau xuất hiện tại nơi này." Cô nàng biên kịch có chút kích động, mà Du Văn nghe được ba chữ Thẩm Thanh Châu liền vô thức quay đầu nhìn lại.

Nhiều người trong nhà hàng đều quay đầu nhìn về hướng đó, trong đó Thẩm Thanh Châu cùng Lâm Diệp Dư khiến người ta chú ý nhất. Dù sao thì nhà hàng này cũng rất xa hoa, hơn nữa lại yên tĩnh, cho nên mọi người cũng sẽ không vụng về hấp tấp chạy lên muốn bọn họ ký tên.

"Hai người bọn họ có phải là có cái gì đó không?"

"Rất tốt, tôi cảm thấy được họ rất xứng đôi!!"

Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu càng đi càng gần, nghe hai biên kịch đối diện nói chuyện khiến cô không còn chút tư vị, xứng sao? Xứng chỗ nào???

Thời điểm chỉ còn cách sáu bảy bước, ánh mắt Thẩm Thanh Châu đột nhiên nghiêng về phía này, rơi ở trên người Du Văn, Du Văn chính mình không để ý anh, lúc này đột nhiên đối mặt, khiến cô cũng sợ hết hồn.

Anh nhìn cô, đột nhiên dừng ở trước mặt cô.

Một nhóm người đi cùng ở sau lưng Thẩm Thanh Châu đều dừng lại, hoài nghi hướng về phía bàn Du Văn đang ngồi. Hai người biên kịch đang ngồi cùng bàn cũng ngốc rồi, như thế này là sao? Chẳng lẽ do nói quá lớn tiếng bị nghe được?

Du Văn ngược đầu nhìn anh ta, "Thẩm tiên sinh?"

Thẩm Thanh Châu đột nhiên cúi người dựa vào gần cô, ở góc độ người khác không thấy được, đem một cái chìa khóa đặt ở trên chân cô, thanh âm của anh rất nhẹ hơi trầm xuống, "Chìa khóa nhà của tôi, cô đến chăm sóc Đậu Đỏ, tôi sẽ trở về muộn một chút."

Chỉ có hai người bọn họ mới nghe được thanh âm, anh hô hấp thò ra ở bên tai cô, ấm áp, có chút ma mị.

Du Văn ngăn người, mím môi, à một tiếng.

Thẩm Thanh Châu nói xong liền đứng dậy, cũng không quay đầu lại nhìn cô, trực tiếp đi về phía trước. Nhóm người đi cùng ở sau lưng anh đều hiếu kỳ nhìn về phía Du Văn, Lâm Diệp Dư đi theo sau Thẩm Thanh Châu vài bước, cũng quay đầu lại nhìn Du Văn một cái, ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ.

"Du Văn, cô biết Thẩm Thanh Châu sao?" Biên kịch nói, "Trước tôi đến một đoàn phim, gặp qua Thẩm Thanh Châu một lần, anh ta quay phim vô cùng nghiêm khắc, Du Văn cô cũng quen anh ta ở đoàn phim?"

Du Văn lắc lắc đầu, "Không có..."

"Vừa vừa rồi anh ta cùng cô nói cái gì, dựa vào thật là gần nha." Biên kịch hâm mộ ghen ghét nói.

Du Văn khụ khụ, "Không có gì. Cái kia, chúng ta thảo luận nhanh lên đi, hôm nay đêm này vài tập này sửa chữa cho xong..."

Hai cô nàng biên kịch kia rõ ràng rất bất quá, Thẩm Thanh Châu này, một người đàn ông lạnh lùng như vậy, cái tư thế vừa rồi, nếu là nghĩ có chút sâu xa, thì thật là có chút hường phần. Thấy Du Văn không nói, bọn họ cũng ngại hỏi nhiều.

Du Văn lật xem kịch bản, tâm tư có chút bay bổng. Mặc dù biết anh chỉ là vì Đậu Đỏ, bất quá khoảnh khắc anh cúi người, lòng cô như dây cung đã kéo căng lên, anh lại nói thêm một câu, sợi dây cung lại như muốn đứt ra.

Trước khi về nhà, Du Văn liền đi một chuyến đến siêu thị.

Đúng lúc đang mua thức ăn, cô gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Châu. Lúc đó, Thẩm Thanh Châu đang ở trên bàn cơm cùng đối tác nói chuyện làm ăn.

Anh mắt nhìn điện thoại gọi đến, liền nghe máy, "Alo."

"Không có quấy rầy anh đi?"

"Cô nói đi."

"À được. Tôi muốn hỏi anh hôm nay về trễ thì tôi có cần chuẩn bị bữa tối cho anh không?"

Thẩm Thanh Châu nhìn thoáng qua bàn ăn trước mắt, "Bây giờ tôi về, cô làm bữa tối cho tôi."

"Được, vậy tôi làm bữa tối cho Đậu Đỏ và Điện hạ trước, còn bữa tối của anh thì tôi sẽ làm sau."

Thẩm Thanh Châu nghe liền thấy có điểm kì quái, lại đánh đồng mình cùng với hai con chó?

"Kia Thẩm tiên sinh, anh có ăn kiêng gì không, có ăn cay không?"

"Không có ăn kiêng." Thẩm Thanh Châu suy nghĩ một chút nói, "Không cần quá cay."

"Không thành vấn đề!"

Thẩm Thanh Châu cúp điện thoại, lúc này mới phát hiện tất cả mọi người trên bàn ăn đều đang nhìn mình.

Thẩm đạo nghe điện thoại có chút chút ái muội, còn nói là bây giờ về nhà. Nhưng mà mọi người đều nghĩ trong lòng chứ không dám hỏi trực tiếp. Thẩm Thanh Châu ánh mắt lãnh đạm, lướt nhìn mọi người, "Tiếp tục."

Du Văn mua xong nguyên liệu nấu ăn liền đi về nhà. Cô về nhà dẫn Du Điểm Điểm đi ra, sau đó lấy ra cái chìa khóa của Thẩm Thanh Châu đưa cho mở cửa phòng 702.

Du Điểm Điểm cùng Đậu Đỏ gặp nhau liền vui vẻ, cùng nhau chơi đùa đùa, Du Văn đi vào phòng bếp nấu cơm tối cho hai đứa nó.

"Com tối rồi, hai người các người, nhanh lại đây."

Du Điểm Điểm cùng Đậu Đỏ nghe được thanh âm liền nhanh chóng chạy tới, Du Văn dọn dẹp cẩn thận phòng bếp, tiến đến ngồi xem nhóm manh sủng ăn vui vẻ. Cô cười cười, lấy điện thoại đi động ra chụp bóng lưng hai chúng nó.

Đăng weibo: "Điện hạ có bạn cùng ăn cơm."

Rất nhanh có người trả lời:

"Đại đại, người lại nuôi thêm một con à?"

"Sao lại không chụp chính diện?"

"Đại đại người có thể đăng chương mới hay không, ta chờ người tóc dài đến eo rồi =]]"

"Này là tân sủng sao? Hay đây chính là đại đại *mặt chó*?"

Weibo vang lên một tiếng, người mà cô theo dõi bình luận.

: "Con chó lớn kia mày lấy ở đâu, sao lại cùng Du Điểm Điểm ăn cơm? "

Du Văn ngồi dưới đất trả lời: "Hàng xóm. "

: "F*ck, mày..."

Mấy giây sau, di động Du Văn vang lên, Giản Vũ Nùng nhanh chóng quăng điện thoại lại đây: "Tình huống thế nào, không thông đồng được với người nên mày thông đồng với chó nhà người ta? Du Văn, mày thật là thù đoạn."

Du Văn ở đây lắc đầu, cười giỡn nói, "Đây là phương thức vu hời, mày thì biết cái gì."

"Học bá học bá." Giản Vũ Nùng nói, "Người đàn ông kia đâu, cho tao xem ảnh chụp đi."

"Tự mình lên mạng tìm."

"Lên mạng? Cái gì đó? Đừng nháo, mau để cho tỳ tỳ nhìn xem đẹp trai đến mức nào."

Du Văn ngồi dưới đất xem hai con ăn cơm, "Muốn nhìn lên mạng tìm, trên internet có ảnh chụp."

"... Người nổi tiếng?" Giản Vũ Nùng cẩn thận hỏi. "Đúng không?"

Lặng yên một lát, "Ài?"

"Thẩm Thanh Châu."

"... F*ck!"

Giản Vũ Nùng quăng lại đây vô số lời mắng chửi người thô tục, Du Văn trấn định cúp điện thoại. Kịch động như thế, lẽ nào Thẩm Thanh Châu ở đối diện nhà cô là rất kỳ lạ sao? Nếu bây giờ cô nói mình đang ở nhà Thẩm Thanh Châu thì càng kỳ lạ hơn sao?

Chẳng lẽ còn định đem cả tổ tông nhà cô đều ân cần thăm hỏi một lần sao...

Một lát sau, Giản Vũ Nùng nhắn tin nhắn trên weibo lại đây: "Đồng chí Du Văn, tôi đại biểu cho tất cả quần chúng nói cho cô biết, cô thật sự là giảm phải cắt chó."

Du Văn cười cười: "Đừng quá ghen tị."

Giản Vũ Nùng: *mặt lạnh lùng*

Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm ăn cơm tối xong cũng mới hơn năm giờ, Du Văn xem chừng khoảng tầm hai tiếng nữa anh mới trở về, cô liền chạy về nhà cầm kịch bản cùng vài túi đồ ăn vặt lại đây, thuận tiện đem dép đi trong nhà của mình cũng mang sang đây, dép nhà Thẩm Thanh Châu quá rộng, không thích hợp với cô.

Du Văn cầm lấy kịch bản ngồi lên sofa mà công ty chuyển nhà hôm trước mang đến, quả nhiên là hàng cao cấp, thật đúng là biết hưởng thụ, này ngồi xuống cũng quá sáng khoái đi!!

Du Văn vừa ăn đồ ăn vặt vừa sửa chữa kịch bản, mà Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm ở trong phòng chạy tới chạy lui. Cũng không biết đã qua bao lâu, Du Văn trực tiếp ngủ ở trên ghế sofa.

Thẩm Thanh Châu khi về đến liền nhìn thấy một màn này, có một người mảnh mai đang nằm trên ghế sofa mà anh thích nhất, cả người cô nằm rất thoải mái, một chân treo ngược ở không trung đảo đi đảo lại, rất thành thoi. Mà sofa bên cạnh, Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm ở bên cạnh nhau nằm sắp ngủ. Một người cùng với hai con chó tạo thành một hình ảnh hết sức hài hòa.

Thẩm Thanh Châu chậm rãi đến gần, từ trên cao nhìn xuống người nào đó đang ngủ thoải mái, anh quay đầu đi vào phòng bếp, rất rõ ràng là cái gì cũng chưa làm.

"Du Văn." Anh gọi tên cô.

Trên ghế sa lon người nào đó lật mặt, tiếp tục ngủ.

Đôi mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, trực tiếp duỗi tay đem cánh tay cô xách lên, Du Văn trong giấc mộng bị người bắt lại, trong mộng là khi cô đang còn bé, Du Hoán thấy cô ngủ nướng trực tiếp tóm cô lên, muốn cô đi học. Cô không chịu đi, ngồi ở bên giường sít sao ôm eo Du Hoán, kêu la không cần đến trường học.

Cả người Thẩm Thanh Châu cứng đờ, huyết thái dương mãnh liệt nhảy lên một cái. Anh nhìn Du Văn đang ôm chặt eo mình, hít sâu một hơi, "Du Văn!"

Du Văn đột nhiên bừng tỉnh, cô buồn bực mở trừng hai mắt, ai đang gọi cô?

Ba giây sau, Du Văn phát hiện có điểm quái dị, cô thông thả ngẩng đầu lên, chờ cô nhìn thấy Thẩm Thanh Châu sắc mặt đang lạnh như băng, lại phát hiện mình đang sít sao ôm eo người ta...

Đầu cô nháy mắt chớp mạch, nháy mắt sững sờ nói, "Anh đã về."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Ăn Com

Edit: Yáng

***

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía người đang mê mang trước mắt, thấy ánh mắt cô còn có chút mờ mịt...

Anh cùng cô đối mặt vài giây, ánh mắt liền rơi trên hai con sủng vật vừa bị đánh thức, Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm một trái một phải dựa vào chân anh, ngược đầu nhìn anh, bộ dáng biểu hiện tươi cười đáng yêu nhất của loài Samoyed.

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, một lần nữa nhìn về phía Du Văn. Bộ dáng này, anh như thế nào lại cảm thấy trong nhà nuôi ba con sủng vật...

Không hiểu sao lãnh ý trên mặt Thẩm Thanh Châu lại giảm đi chút ít.

Mà Du Văn phản ứng liền cuống quýt buông lỏng tay ra, cô từ trên ghế sofa nhảy xuống, có chút lúng túng nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Tôi không cẩn thận ngủ quên, anh đợi một lát! Tôi ngay lập tức đi nấu com."

Nói xong, vội vàng chạy tới phòng bếp, sau khi vào phòng bếp, Du Văn mới hậu tri hậu giác cảm thấy, đầu tiên cảm thấy về mặt Thẩm Thanh Châu rất lạnh lùng, về sau giống như có chút ấm áp. Đây... Anh hẳn là không trách cô ôm anh chứ?

Trong phòng khách, Thẩm Thanh Châu nhìn về phía Du Văn đang rối ren, khóe miệng tự nhiên lộ ra một nụ cười nhẹ.

Thẩm Thanh Châu ngồi xuống sofa, trên ghế sofa mà mình hay dùng dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ của Du Văn, cảm thấy có chút quý dị, hơn nữa anh còn phát hiện vị trí thất lưng mà cô ôm lúc này cũng vẫn còn lưu lại nhiệt độ của cô. Thẩm Thanh Châu không thích ứng được loại cảm giác này, anh liền trầm mặc một hồi, cảm điều khiến điều hòa đem nhiệt độ trong phòng giảm thêm hai độ.

Đặt điều khiển điều hòa xuống bàn trà, đúng lúc Thẩm Thanh Châu nhìn thấy văn kiện mà Du Văn đặt ở đó. Trang đầu văn kiện có hai từ rất nổi bật, tay anh liền mở ra, tùy tiện xem vài tờ. Trên tờ giấy, những vị trí sửa đổi được chú thích chi tiết, có thể thấy được chủ nhân của nó rất dụng tâm và kỹ lưỡng.

Trầm Thanh Châu lật tới trang cuối cùng, chỉ thấy có duy nhất hai từ "Vị Văn".

Vị Văn, Du Văn.

Trầm Thanh Châu nhìn về phía nhà bếp, hóa ra là cô.

"Ba món mặn một món canh, đã nấu xong rồi." Du Văn tháo tạp dề ra, bung ra thêm hai chén com.

Thẩm Thanh Châu ngồi ở trên ghế cầm bát com, nhìn thức ăn đặt trước mắt.

Thịt luộc, đậu cô ve xào thịt, cà chua xào trứng, canh nấm tiên thang. Bốn món ăn gia đình rất bình thường, nhưng được làm rất tinh xảo.

Du Văn chống cằm nhìn anh: "Ném thử một chút đi."

Thẩm Thanh Châu cầm đũa gấp lên một miếng.

"Cũng không tệ lắm phải không?" Không nói cái khác, Du Văn đối với tài nấu nướng của chính mình vẫn rất tự tin.

Thẩm Thanh Châu gật đầu: "Ăn ngon."

"Đó là đương nhiên." Du Văn nghe anh tán thưởng tâm tình liền rất tốt, từ trước đến nay chưa hề cảm thấy mình nấu com ngon bao nhiêu, nhưng hôm nay đột nhiên cảm thấy com mình nấu vô cùng có ý nghĩa.

Du Văn cũng cầm đũa lên bắt đầu ăn com, thấy động tác này của cô, tay Thẩm Thanh Châu đang gấp đậu cô ve dừng lại một chút.

Anh ngược mắt nhìn Du Văn một cái, chỉ thấy cô ăn com rất tự nhiên, không phát hiện có chỗ nào không ổn.

Anh dường như không có nói qua, cô và anh sẽ cùng ngồi ăn com với nhau?

Dựa theo phong cách bình thường, Thẩm Thanh Châu sẽ trực tiếp đem người đuổi thẳng ra ngoài, vậy mà hôm nay anh lại không chút hứng thú làm việc ấy.

Quên đi, nhớ đâu trực tiếp đuổi cô ấy, cô ấy tức giận về sau không làm com cho anh thì sao?

Hai người yên tĩnh ăn com, Du Điểm Điểm cùng Đậu Đỏ cũng chạy tới đây tham gia náo nhiệt, Du Điểm Điểm ở bên trái Du Văn kêu hai tiếng, Du Văn buồn bực nói: "Mày làm gì thế, chẳng lẽ vẫn chưa ăn no?"

"Uông uông"

Lúc ở nhà, Du Điểm Điểm rất yêu thích cạo xát chân cô khi cô đang ăn tối, Du Văn bắt đắc dĩ đành phải dứt cho nó một miếng thịt. Du Điểm Điểm liền hài lòng hưởng thụ, đúng lúc này Đậu Đỏ cũng đi tới bắt chước.

Du Văn liền nhìn Thẩm Thanh Châu một cái: "Nó có thể ăn không?"

Bắt quá cũng chỉ là thịt thôi, Thẩm Thanh Châu cũng không nói gì, chỉ gạt đầu một cái. Du Văn nhận được sự đồng ý thì liền dứt cho Đậu Đỏ một miếng.

Dứt tới dứt lui, không nghĩ tới hai chúng nó vẫn không chịu đi, dứt vài miếng vẫn đứng tại chỗ. Du Văn Văn giả bộ không vui: "Ngày hai người các người ăn hết thịt thì Thẩm tiên sinh ăn cái gì hả?"

Thẩm Thanh Châu: "..."

"Điện hạ và Đậu Đỏ qua bên kia chơi đi, không cho phép đoạt com tối của người khác."

Du Điểm Điểm và Đậu Đỏ liền chậm rãi bước đi, Du Văn hài lòng nhìn chúng nó một cái, sau đó quay đầu lại nhìn Thẩm Thanh Châu: "Chúng nó nếu thích ăn như thế thì lần sau tôi sẽ làm nhiều thịt thêm một chút, như vậy mới đủ cho ba người ăn."

Thẩm Thanh Châu: "..."

Có phải hay không có chỗ nào là lạ?!

Com nước xong, Du Văn đem bát đĩa của mình đặt xuống bàn ăn, liền đi chơi cùng Đậu Đỏ và Du Điểm Điểm. Thẩm Thanh Châu nhìn thấy com canh thừa với bát đĩa trên bàn, liền nhắc chân đi về phía Du Văn.

"Còn chưa có rửa bát."

Du Văn đang nằm giữa Đậu Đỏ và Du Điểm Điểm, liền kéo Du Điểm Điểm ra và thương lượng: "Vậy anh đi rửa đi."

Thẩm Thanh Châu ngăn người, anh nhìn Du Văn không thể tưởng tượng được: "Tôi rửa?"

Du Văn gạt đầu một cái: "Anh thuê tôi nấu com, cũng không có nói tôi phải rửa bát. Thẩm tiên sinh, tôi nấu com anh rửa bát, như vậy vô cùng hợp lý."

Thẩm Thanh Châu: "...."

Đời này anh chưa rửa chén bao giờ.

Du Văn bị Du Điểm Điểm cùng với Đậu Đỏ trêu chọc liên cười không ngừng, cô vừa cười vừa dành chút ít thời gian để nói với Thẩm Thanh Châu.

"Ồ kia, Đậu Đỏ buông ra, buông ra..."

Thẩm Thanh Châu nhìn một người hai chó đang chơi loạn thành một đoàn, hít sâu một hơi, yên lặng quay đầu đi về phía nhà bếp.

Anh không cho phép phòng bếp bừa bộn như vậy được, đó là lý do vì sao sau khi nhìn thấy com canh thừa trên bàn anh liền không chút do dự bắt đầu dọn dẹp.

Du Văn cùng hai con náo loạn một hồi, liền chứng kiến Thẩm Thanh Châu ở trong bếp, cô liền đứng lên đi về phía phòng bếp.

Vừa nãy cô chỉ nói đùa một chút thôi, thật sự chưa hề nghĩ đến sẽ để anh đi rửa bát. Vốn lúc đầu nghĩ sẽ chờ đến khi về sẽ trực tiếp mang về cho vào máy rửa bát, thế nhưng không nghĩ tới Thẩm Thanh Châu vậy mà đang rửa bát.

Cô dựa ở cửa phòng bếp nhìn thân ảnh của anh, nhìn anh đang rửa từng cái bát, lại không quen tay, dáng dấp trông vừa hồ hững vừa chật vật.

"Thẩm tiên sinh, anh không biết rửa bát ư?"

Không trả lời lại cô, Thẩm Thanh Châu quay đầu lại nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh lùng: "Ngày mai tôi sẽ mua một cái máy rửa bát."

"....À."

Du Văn đem đồ đạc của mình thu dọn xong liền mang Du Điểm Điểm về nhà, cô mở weibo ra, đột nhiên liền gõ 3 từ Thẩm Thanh Châu trên thanh tìm kiếm.

Quả nhiên có weibo có chữ V (đây giống như Facebook có dấu tích xanh chứng thực bên mình), Du Văn hứng trí bưng bưng bấm vào xem, nhưng mà ngoại trừ tuyên truyền phim điện ảnh với phim truyền hình thì không có gì khác, cuộc sống bình thường cũng không đăng cái gì.

Mặc dù như thế, nhưng Du Văn vẫn theo dõi weibo của Thẩm Thanh Châu. Vì vậy, weibo của cô vốn chỉ theo dõi Giản Vũ Nùng cùng Du Hoán nhảy mất tăng lên một người.

Làm bữa tối cho Thẩm Thanh Châu liên tục hai tuần lễ, cô thay đổi đa dạng các loại đồ ăn, mặc dù anh không nói gì nhưng Du Văn nhìn ra được anh đổi với tài nấu nướng của cô rất hài lòng.

Nhưng thái độ người này vẫn luôn lạnh lùng, cũng may Du Văn sẽ không để ý, mỗi ngày cô đều được thưởng thức mỹ nam nên tâm trạng vẫn rất vui vẻ.

Mặt khác, Giản Vũ Nùng gần đây vẫn luôn gọi điện thoại cho cô, nội dung cuộc điện thoại vĩnh viễn không rời khỏi Thẩm Thanh Châu. Cô nàng ở đầu bên kia điện thoại thao thao bất tuyệt bày tỏ sùng bái Thẩm đạo nhiều như thế nào, lại liên tục không ngừng muốn Du Văn đổi với Thẩm đạo chăm sóc tận tụy, tới chết mới thôi, biết rõ Du Văn làm bữa tối cho anh liền một bộ dạng ghen tỵ muốn chết, ngày ngày liền dụ dỗ cô chụp ảnh khi Thẩm Thanh Châu đang ăn cơm, đương nhiên, cô tuyệt đối không làm việc này, cũng không dám làm.

Buổi sáng nào đó, Du Văn rời giường rửa mặt hết chuẩn bị đi gõ chuông mới của <đồng hồ="" quả="" lắc="" cuối="" cùng="">.

Mới vừa ngồi trước máy vi tính, chuông cửa liền vang lên, Du Văn đứng lên chậm rì rì đi ra mở cửa. Nhìn ở mắt mèo một cái, cô lập tức chấn động.

Nhanh chóng mở cửa, "Thẩm tiên sinh, sớm."

Thẩm Thanh Châu, "Không còn sớm, mười giờ."

"A."

Du Văn lúng túng ho một tiếng, sau đó quan sát Thẩm Thanh Châu một cái, lúc này mới phát hiện anh hôm nay đang mặc quần áo rất nghiêm túc, áo sơ mi thắt cà vạt, trên cánh tay treo áo khoác tây trang, người đang đứng chỗ đó, nhìn vừa nghiêm cẩn vừa có chút cấm dục...

Du Văn, "Anh tìm tôi?" Đây là lần thứ hai anh đứng ở cửa nhà cô, rất khó có thể thấy được, bởi vì bình thường có việc đều là trực tiếp liên lạc qua điện thoại.

Thẩm Thanh Châu nói, "Tôi có việc muốn đi ra ngoài vài ngày, Đậu Đậu phiền toái cô chiều cô."

Du Văn cúi đầu nhìn Đậu Đậu đang đứng hai bên, "Không thành vấn đề, bất quá... Khi nào anh trở về?"

"Không xác định."

"À, được rồi."

Thẩm Thanh Châu lại nói, "Cô chỉ cần chuẩn bị cơm cho nó, chạng vạng mang ra ngoài đi dạo là được, cái khác, có thể để cho nó ở trong nhà."

Du Văn nhú mày, "Để nó một mình ở nhà cũng không tốt, bằng không, vài ngày này để nó ở nhà tôi được không? Có Du Điểm Điểm chơi cùng, hơn nữa tôi cũng có thể quan tâm đến nó hơn."

Thẩm Thanh Châu trầm mặc một lúc, "Có thể."

"Ừ." Du Văn cười cười, ngồi chồm hỏm xuống, "Đậu Đậu, vài ngày tới mày sẽ đến ở cùng tao, có vui không?"

"Uông uông!!"

Thẩm Thanh Châu, "Tôi đi trước."

Du Văn ngẩng đầu nhìn anh, một tay nâng chân trước của Đậu Đậu lên, "Cùng chủ nhân mày nói tạm biệt đi."

Thẩm Thanh Châu nhìn thấy Du Văn đang cười sáng lạn, sau đó anh ngồi chồm hỏm xuống sờ sờ đầu Đậu Đậu, trầm giọng nói, "Phải ngoan ngoãn."

"Biết rồi."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, mắt nhìn người nào đang cướp câu trả lời của Đậu Đậu, trong mắt hiện lên ý cười.

Du Văn hậu tri hậu giác cảm thấy lời nói này có điểm quái dị, cô liền nghiêm nghị, "Đậu Đậu sẽ rất ngoan ngoãn, có vấn đề gì tôi sẽ gọi điện thoại cho anh."

Thẩm Thanh Châu ừ một tiếng, đứng lên xoay người rời đi. Đậu Đậu nhìn bóng lưng anh kêu lên vài tiếng, sau đó dưới sự hướng dẫn của Du Văn liền trở

về phòng.

Thắm Thanh Châu rời đi bốn ngày, mỗi ngày buổi tối đúng giờ gọi điện thoại đến đây, Du Văn liền đem mọi chuyện của Đậu Đồ xảy ra trong ngày báo lại cho anh.

Hôm nay, Du Văn như bình thường mang Du Điểm Điểm cùng Đậu Đồ ra ngoài tản bộ quanh, cô đi theo sau lưng hai đứa nó, đến vườn hoa của tiểu khu dạo chơi.

Trong hoa viên có ba đứa trẻ tầm 12 – 13 tuổi, đại khái là con cái của hộ gia đình sống ở đây, bọn chúng thấy Du Điểm Điểm cùng Đậu Đồ liền lập tức chạy tới chơi đùa.

Du Điểm Điểm từ trước đến nay dường như rất thoải mái, mà Đậu Đồ trước mắt có chút nội liễm, vài đứa trẻ tựa hồ rất thích, ở bên cạnh chạm vào chúng vô cùng cao hứng.

Du Văn đứng cách đó không xa, cười nhìn mấy đứa nhỏ vây quanh hai con chó. Tai cô theo thói quen đeo tai nghe, cô nhìn Đậu Đồ cùng Du Điểm Điểm không đi liền ngồi xuống ghế ở công viên, nghe nhạc, nhìn vườn hoa bên cạnh hồ nhân tạo.

Du Văn có một đoạn thời gian gần không chú ý đến hai con chó, cho nên lúc cô nghe được thanh âm kỳ quái của Du Điểm Điểm xuyên thấu qua tai nghe mơ hồ truyền đến cô liền nhìn sang hướng bên kia.

Mà chứng kiến một màn kia, đủ làm cho tim gan cô run sợ, tất cả máu cơ hồ đều muốn xông lên đỉnh đầu.

"Các em làm gì vậy!!!" Du Văn cảm thấy thanh âm chính mình chưa bao giờ lại đau lòng đến thế, cô vọt tới giữa đám trẻ với hai con chó, hai tay đều đang run rẩy.

Ba đứa nhỏ hiển nhiên không biết Du Văn chính là chủ hai con chó, thấy cô xông qua đến mặt đều trắng bệch.

"Em, em không phải cô ý." Trong đó một đứa trẻ mặc áo xanh sợ hãi nói ra.

"Đứng đứng đứng, em trai em không phải cô ý, vừa rồi nó đột nhiên xông lên trước đến, em trai em sợ hãi mới quệt làm bị thương nó!" Đứa bé gái liền đem em trai mình ra phía sau, ngược đầu lớn tiếng nói.

"Em nói hươu nói vượn cái gì! Đậu Đồ ôn hòa như thế thì bỏ nhào lên người em trai em làm gì!" Du Văn tức giận vô cùng, cô hiểu rõ Đậu Đồ, làm sao nó có thể đi tổn thương người khác.

"Chính là nó... Nó nhào tới, muốn cắn người..." Đứa bé gái chăm chú nhìn Du Văn nói.

"Trên cổ nó có đeo sợi dây. Chị còn đang cầm dây nếu nó nhào lên thì chị phải biết chứ. " Du Văn lạnh mặt nhìn bọn họ, tức giận càng sâu.

Nhưng là bây giờ cũng không phải là lúc tức giận, Du Văn xoay người lại ngồi xổm người xuống đi xem vết thương của Đậu Đồ, trên thân thể có một vết thương, cô không biết rõ nó sâu như thế nào, bởi vì máu với lông cơ hồ ở cùng một chỗ, không thể nhìn rõ.

Du Văn chứng kiến trong tay đứa trẻ kia cầm một con dao mỹ thuật, huyết thái dương nhảy dựng đau dữ dội, toàn bộ tâm can cô đều khó chịu, Du Điểm Điểm cũng đã từng sinh bệnh, thời điểm nó ngã bệnh Du Văn đều rất sốt ruột. Bây giờ nhìn đến vết thương đầy máu tươi của Đậu Đồ, cả người cô đều đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đậu Đồ

Edit: Yáng

***

"Nhanh giúp chị gọi một chiếc taxi!!!" Du Văn không có xe, bằng lái xe đã sớm mốc meo ở nhà, hiện tại bốn bề vắng lặng chỉ có thể nhờ ba đứa trẻ này đi.

Ba đứa trẻ kia bị dọa không dám động đậy.

"Không nhìn thấy nó còn đang chảy máu sao! Còn không đi!"

Ba đứa kia liền nhắc chân muốn bỏ chạy, Du Văn cả giận nói, "Xung quanh đây đều có camera giám sát, nếu các em dám chạy thì chị liền báo cảnh sát

bắt mấy em lại."

Dù sao cũng chỉ là đứa trẻ, đe dọa một cái, nói đến cảnh sát liền bị dọa sợ, đứa bé gái lớn nhất liền nói, "Chị ơi, thật sự xin lỗi chị, chị có thể đáp ứng bọn em là sẽ không nói cho ba mẹ em biết không, cũng đừng báo cảnh sát... Bằng không em trai em sẽ bị mắng. Chị, chị đáp ứng thì em sẽ đi gọi xe."

Dư Văn trừng mắt: "Em trai em bị mắng có quan trọng không? Em có đi không? Không đi đừng trách chị cũng đâm một dao lên người em trai em!"

Đứa bé trai kia lập tức bị dọa sợ, trốn ở đằng sau đứa bé gái.

Thường ngày đứa bé trai kia cũng hay gây họa, hôm nay vừa mới ở lớp mỹ thuật tạo hình về cho nên trong túi có dao mỹ thuật. Chứng kiến con chó đang vui đùa liền nổi lên tâm tư, nhưng dao quá sắc bén nên máu lập tức trào ra...

Đứa bé gái nghe Dư Văn nói thế, lại nhìn về mặt Dư Văn, trực giác nói cho nó biết nếu mình không đi gọi xe thì chị gái kia thật sự sẽ đâm em trai mình một nhát, đứa bé gái khẽ cắn răng, nghĩ tới nên gọi xe trước, đợi lát nữa tìm bố mẹ giải quyết việc này.

Xe taxi ở bên ngoài không được chạy vào trong này, đứa bé gái chạy đến ngoài tiểu khu gọi một chiếc taxi. Dư Văn liền đem Đậu Đỏ đặt trên lưng. Đậu Đỏ khá lớn nên rất nặng, Dư Văn cố gắng lên người đặc biệt cố hết sức, nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể cắn răng cõng Đậu Đỏ đi ra taxi đang đỗ ở bên ngoài.

Lái xe chờ một hồi, thấy cả người Dư Văn đầy máu với hai con chó, bị hù dọa trợn mắt há hốc mồm, "Cô, cô gái à, người như này là..."

"Đến bệnh viện thú y gần nhất."

"Nhiều máu như này..."

"Tôi trả giá gấp ba, nhanh lái xe đi!"

"..... Được, được, được."

Dọc đường đi, Đậu Đỏ nằm ở trên đùi Dư Văn nức nở nhe răng, Dư Văn ngồi ở một bên tâm trạng cũng không tốt. Tay Dư Văn đến giờ vẫn còn run rẩy, cô mím môi, không dám rời mắt khỏi Đậu Đỏ.

Mùi máu tanh rất nồng, Đậu Đỏ chắc rất đau, tim Dư Văn đau dữ dội.

Cô hiện tại không biết nói với Thẩm Thanh Châu như thế nào, cũng không dám gọi điện nói cho anh biết, không dám nghe giọng của anh. Đậu Đỏ là khối thịt trong lòng Thẩm Thanh Châu, anh đem nó phó thác cho cô, cô lại không quan tâm nó, khiến nó lại bị thương nặng như thế, cảm giác áy náy ùn ùn kéo đến, hốc mắt Dư Văn đỏ lên, ánh mắt mờ hồ tràn đầy nước mắt.

Dư Văn cũng quên mất lần trước cô khóc là khi nào, cô rất ít khóc, nhưng bây giờ, càng áy náy càng đau lòng, nước mắt vừa rơi xuống liền không ngăn được. Lái xe nhìn qua kính chiếu hậu nhìn bọn họ, thấy Dư Văn khóc lợi hại, nhìn không được quan tâm nói, "Cô gái, người đừng khóc, sẽ đến bệnh viện nhanh thôi."

Dư Văn đưa tay lau nước mắt, "Làm sao bây giờ... Thẩm, Thẩm Thanh Châu."

Dư Văn nức nở, cố gắng nín khóc.

Cuối cùng cũng đến bệnh viện, Dư Văn liền tranh thủ khiêng Đậu Đỏ xuống, "Điện hạ, đuổi kịp!"

Dư Văn ngoan ngoãn chạy theo sau lưng, Dư Văn từ dưới xe bước xuống cửa bệnh viện, mọi người đều khiếp sợ nhìn cô. Một cô gái mảnh mai cõng một chú chó lớn đang bị thương, một thân váy trắng đều bị máu đỏ nhiễm hơn nửa, thấy thế nào cũng thật khủng bố.

Đến cửa bệnh viện, bác sĩ thú y vội vàng chạy tới.

"Dao quẹt làm bị thương, bác sĩ, người mau nhìn xem!" Dư Văn sốt ruột nói.

"Đặt lên đây."

Đậu Đỏ được vài bác sĩ đẩy vào phòng giải phẫu, Dư Văn không nhìn thấy bóng dáng Đậu Đỏ nữa, liền vô lực ngồi ở ghế dựa bên ngoài. Cô cúi sấp ở trên đùi, đem mặt vùi vào lòng bàn tay, đau lòng khóc thành tiếng.

Sau một hồi, Dư Văn liền cầm điện thoại mở nhật ký cuộc gọi, nhìn thấy ba từ Thẩm Thanh Châu liền run sợ, khẽ cắn răng gọi điện cho anh.

"Alo."

Thanh âm quen thuộc trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, Dư Văn mím chặt môi, sợ chính mình vừa nói cho anh biết thì tâm trạng liền sụp đổ.

"Dư Văn?"

"Thẩm tiên sinh."

"Có chuyện gì?"

Du Văn hít sâu một hơi, thật không biết giải thích cho anh như thế nào.

Thẩm Thanh Châu thấy Du Văn nửa ngày vẫn không có lên tiếng, cảm thấy có cái gì đó không đúng, "Như thế nào, nói chuyện."

Du Văn nắm chặt làn váy, cuối cùng phát ra thanh âm khàn khàn, "Thẩm Thanh Châu, anh trở về..."

"Ba ba, chính là chị này."

"Cô gái, cô gái?"

Có người đứng vào bả vai cô, Du Văn chậm rãi ngẩng đầu lên. Váy nhiễm đầy máu, trên mặt bởi vì lau nước mắt nên cũng có vết máu, người mới đến bị Du Văn dọa sợ kêu lên.

Ánh mắt Du Văn dừng lại ở trên hai chị em kia, sau đó nhìn về phía người lớn ở bên cạnh, "Có việc gì?"

"Này.. con tôi tổn thương chó nhà cô, sau khi biết tôi liền đến xin lỗi cô." Người đàn ông ngượng ngùng nói.

Du Văn ừ một tiếng, không nói gì.

Người đàn ông có chút lúng túng, "Cái kia, chi phí trị liệu hết bao nhiêu tiền, tôi đều chịu trách nhiệm."

Du Văn nhìn người đàn ông một cái, "Con của anh cần quần áo lại, nó cũng cần phải xin lỗi Đậu Đồ."

Du Văn vừa nói như thế, người phụ nữ ở sau lưng người đàn ông kia liền bất mãn, "Chỉ là con chó thôi, đền cô tiền rồi, cô lại còn muốn xin lỗi, nó lại nghe không hiểu."

Chỉ là con chó thôi???

Ánh mắt Du Văn híp lại, liền nhìn về phía người phụ nữ đang nói chuyện kia, "Đối với tôi mà nói, Đậu Đồ cùng con tôi không có chút khác biệt. Vì phụ nhân này, cô không biết rõ mà lại có thể nói chuyện bằng quơ như vậy."

"Cô...."

"Cô không để con cô thật tâm xin lỗi, lần sau nó có thể nhớ sao, lần này nó đâm Đậu Đồ một nhát, lần sau cô cảm thấy nó sẽ đâm cái gì?"

Nếu đối phương không phải là đứa bé mà là người trưởng thành thì Du Văn nhất định sẽ xông lên đánh người ta một trận. Hiện tại mẹ nó còn có thể nói như thế này, Du Văn liền cảm thấy có một ngụm khí nghẹn trong ngực.

Người phụ nữ kia hừ lạnh, "Là sao, tôi nghe nói lúc này cô tức giận uy hiếp con tôi, nói muốn tổn thương con tôi, tôi xem là cô cũng chuẩn bị lấy dao đâm vào người khác."

"Em đừng nói nữa!!" Người đàn ông trách nặng người phụ nữ kia, lại chuyển hướng sang phía Du Văn, "Cô xem..."

"Không cần nói gì nữa, nếu đã không có thành ý, thì hai người các người đi đi!!" Du Văn lạnh lùng nói, "Tiên sinh, xem ra không chỉ con ngài cần quần áo lại, mà dường như phu nhân ngài cũng cần."

Người phụ nữ kia liền giậm chân, "Cô nói cái gì! Một cô gái mà miệng lưỡi lại xảo biện như thế!"

"Em đừng đứng ở chỗ này nháo!"

"Anh còn nói giúp cô ta đúng không, có phải hay không thấy người ta trẻ đẹp hơn tôi?"

"Em câm miệng cho anh."

Du Văn lạnh mặt nhìn bọn họ, không có hứng thú lên tiếng.

"Du Văn." Đang huyền não chợt có một thanh âm đặc biệt dễ nghe vang lên.

Du Văn chậm rãi quay đầu nhìn về phía người kia, cổ họng như có cái gì chặn lại không thốt nên lời. Anh đứng cách đó không xa, chậm rãi đi đến, hấp dẫn ánh mắt người xung quanh.

Một giọt nước mắt của Du Văn rơi thẳng xuống, không lướt qua gò má, trực tiếp rơi xuống đất, khuôn mặt cô vừa khổ sở vừa áy náy.

Thẩm Thanh Châu vội vàng chạy đến đây, nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn như thế, liền gọi tên Du Văn, thấy cô quay đầu nhìn mình.

Toàn thân chật vật, máu nhiễm trên váy trắng hết sức chói mắt, trên mặt nước mắt lẫn máu đan xen, nhìn thấy mà giật mình. Ngực Thẩm Thanh Châu không hiểu sao lại thấy nhức nhối, anh nhíu mày lại đến gần phía cô.

Du Văn chậm rãi đứng lên, có chút không biết làm sao, "Đậu Đỏ, Đậu Đỏ đang ở bên trong, bác sĩ đang khâu vết thương..."

"Cô trước tiên đừng khóc." Thẩm Thanh Châu vô thức dùng tay lau nước mắt cho cô, nháy mắt đầu ngón tay liền nhiễm vệt máu, anh liền nhíu mày, lại dùng lực xoa xoa máu trên mặt cô, "Cô không có việc gì?"

"Tôi không sao, đây đều là máu của Đậu Đỏ...." Du Văn lúc này căn bản không có rảnh đi ăn mừng khi Thẩm Thanh Châu chủ động chạm vào cô, cô cúi đầu, thanh âm rất nhỏ, "Thẩm tiên sinh, thực xin lỗi. Thật sự rất xin lỗi, đều tại tôi không quan tâm đến Đậu Đỏ."

Thẩm Thanh Châu nhìn về phòng giải phẫu ở phía trước, ánh mắt có chút trầm trọng, tiếp đó nhìn về phía cô, không thành thạo vỗ vỗ bả vai cô, "Trước đừng nói nữa, cô quay về sửa sang lại một chút, để tôi ở lại đây."

Du Văn mờ mịt nhìn về phía Thẩm Thanh Châu. Thẩm Thanh Châu không nói gì nữa, mà dùng ánh mắt hỏi thăm Du Văn mấy người bên cạnh là ai.

Du Văn hiểu ý, nói ra, "Đây chính là người nhà đứa bé trai kia." Vừa nãy cô đã kể cận kề chân tướng cho Thẩm Thanh Châu qua điện thoại, cho nên anh biết rõ đứa bé trai kia là ai.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu liền nhìn qua phía gia đình kia, ánh mắt lạnh lùng, hai đứa trẻ kia không tự giác trốn ở phía sau ba mẹ.

Mà sau khi anh xuất hiện thì người phụ nữ kia đã nhận ra, trong nhà xem như giàu có, cô ta ở nhà ngày thường rảnh rỗi không có việc gì liền cùng nhóm phụ nhân giàu có tâm sự, lại xem chút phim truyền hình, phim điện ảnh...

Cô ta đối với các minh tinh trong giới giải trí rất quen thuộc, khi nhìn thấy Thẩm Thanh Châu nháy mắt cô ta liền nhận ra, cô ta đã xem qua không ít tác phẩm mà anh ta đã đạo diễn.

Người phụ nữ kia cũng không nghĩ đến con chó bị thương lại là sủng vật của Thẩm Thanh Châu, cô ta liền nịnh nọt nói ra, "Thẩm đạo à, thật sự xin lỗi, con trai tôi..."

"Cô cho rằng con cô không cần quản giáo à?" Thẩm Thanh Châu đột nhiên trầm giọng nói.

Người phụ nữ kia sững sờ, ý thức được anh ta nghe thấy lời cô ta nói với Du Văn, "Này, xác thực con tôi làm thế là không tốt, nhưng là do nó không cẩn thận. Con gái tôi nói cô gái kia còn muốn trả thù con tôi, đây không phải quá phận sao?"

"Trả thù." Thẩm Thanh Châu lãnh đạm nói, "Cô ấy nói không sai, một dao đổi một dao rất bình thường."

Người phụ nữ kia tròn to mắt, không thể tin được lời mà Thẩm Thanh Châu vừa mới nói ra.

Mà Du Văn đứng ở một bên sững sờ nhìn anh, người này đang đe dọa ư?

"Người bạn nhỏ này." Thẩm Thanh Châu nói xong cũng không nhìn người phụ nữ kia một cái, ánh mắt bức bách nên người phụ nữ ngượng ngùng ngậm miệng.

"Nói."

Đứa bé trai kia bị dọa sợ, vừa nãy bởi vì có bố mẹ ở đây, còn bên kia chỉ có duy nhất Du Văn nên trong lòng nó không lo lắng, nhưng bây giờ.... Thẩm Thanh Châu đang đứng ở đây, còn có cảm giác uy nghiêm rất lớn, anh ấy thế nhưng còn nói một dao đổi một dao?

"Em, em không cố ý, chính là nó nhào lên..."

"Em vẫn không chịu nói thật sao?" Thẩm Thanh Châu từ trên cao bề ngạo nhìn xuống.

Đứa bé trai kia ngược đầu lên nhìn anh, một bộ dáng muốn khóc, giằng co nửa ngày, cuối cùng nhịn không được, "Em nói... Em không nên dọa nó trước, nhưng là em không nghĩ làm nó bị thương, anh à, em không dám, lần sau em không dám nữa."

"Còn có lần sau?" Giọng điệu nói chuyện của Thẩm Thanh Châu hoàn toàn không coi nó là đứa trẻ, "Cầm dao đâm người khác là tội cố ý tổn thương người khác, đừng tưởng là trẻ con thì muốn làm gì thì làm."

Nước mắt của đứa bé trai liên tục rơi xuống, người không biết chuyện nhìn từ xa tuyệt đối cho là lớn ăn hiếp nhỏ, ngay cả người đang đứng ở gần đây cũng cho là vậy, còn cha mẹ của đứa bé trai kia thì không dám tiến lên khuyên bảo.

"Thực xin lỗi..." Đứa bé trai mặc dù còn nhỏ, nhưng cũng ý thức được sai lầm của mình, sau khi trải qua lần này, về sau nó tuyệt đối không dám nghịch ngợm gây sự nữa.

"Không phải cùng tôi nói xin lỗi." Thẩm Thanh Châu liền nhìn về phía phòng giải phẫu, mặt không chút thay đổi, "Em nên xin lỗi nó, ở ngoài phòng giải phẫu sám hối thật tốt, đừng có để Đậu Đỏ nhìn thấy em, nó sẽ thấy sợ hãi."

"Này, Thẩm tiên sinh." Mẹ của đứa bé trai cảm thấy không nói được lời nào, cô ta vừa muốn nói gì liền bị chồng cô ta giữ chặt, người đàn ông nhìn Thẩm Thanh Châu cúi mình xin lỗi, "Thật xin lỗi, tiền thuốc thang cùng chi phí chữa trị tôi sẽ phụ trách, đều do tôi quản giáo con cái không tốt."

Thẩm Thanh Châu hướng người đàn ông gật đầu, ánh mắt hướng đến người phụ nữ kia, người phụ nữ bị nhìn chăm chăm như thế, sắc mặt liền không tốt, thật lâu mới nghẹn ra hai từ "xin lỗi."

Lúc này, ngoài dự liệu của mọi người, đứa bé trai kia lặng lẽ chạy tới ngoài cửa phòng giải phẫu, cách cánh cửa nói lời xin lỗi.

Du Văn ngoài ý muốn nhìn thân ảnh của đứa bé trai, lại quay đầu nhìn mấy người của gia đình kia. Cô liền bội phục Thẩm Thanh Châu, anh có sức uy hiếp lớn hơn cô nhiều....

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thay Thuốc

Edít: Yáng

***

Về sau, một nhà đứa bé trai kia rời đi, trên mặt đứa bé trai tràn đầy nước mắt, bị dọa cũng không nhẹ. Mà bố của đứa bé đó vì biểu hiện thành ý nên đã đi đóng viện phí, Thẩm Thanh Châu cũng không ngăn cản, kết quả như vậy đối với gia đình kia đã là tốt nhất rồi.

Ngoài phòng giải phẫu chỉ còn lại hai người Du Văn cùng Thẩm Thanh Châu.

"Cô còn không quay về?"

Du Văn ngồi ở trên ghế, "Tôi đợi Đậu Đỏ đi ra."

Thanh âm của cô nghe có chút không rõ, Thẩm Thanh Châu nhìn cô mấy giây, anh không biết cách an ủi người khác, cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ mình sẽ đi an ủi người khác, nhưng khi nhìn bộ dạng đáng thương của Du Văn thì anh cảm thấy mình nên nói cái gì mới đúng.

Thẩm Thanh Châu trầm tư một lát, duỗi tay vỗ vỗ đầu Du Văn, động tác rất nhẹ, "Việc này không phải trách nhiệm của cô, không cần lo lắng."

Du Văn ngẩng đầu nhìn anh, bởi vì tâm tư hoàn toàn đặt trên người Đậu Đỏ nên tới nay cô đã hai lần xem nhẹ động tác thân mật của Thẩm Thanh Châu đối với cô, "Tôi lo lắng cho Đậu Đỏ."

Thẩm Thanh Châu yên lặng một chút, Đậu Đỏ được anh nuông chiều, đây là lần đầu tiên tình huống xảy ra nghiêm trọng đến mức phải nhập viện, kỳ thật lúc mà anh nghe được tin Đậu Đỏ gặp chuyện thì trong lòng anh cũng khó chịu không nói nên lời, có thể anh bình tĩnh theo thói quen, nên mặc dù nội tâm phập phồng lo lắng nhưng ngoài mặt cũng không hiện ra bao nhiêu, "Nó sẽ không có chuyện gì, Du Văn, đừng lo lắng."

Lại đợi thêm vài phút, cửa phòng giải phẫu mở ra, Thẩm Thanh Châu cùng Du Văn đồng thời đứng lên đi tới, Du Điểm Điểm cũng đi theo sau lưng bước đến.

"Như thế nào rồi ạ?", Du Văn sốt ruột hỏi.

Bác sĩ nói, "Không có gì đáng ngại, miệng vết thương mặc dù khá dài nhưng cũng may là không sâu, chúng tôi đã khâu lại cho nó, tiếp theo chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là không thành vấn đề."

Du Văn cùng Thẩm Thanh Châu đều thở phào nhẹ nhõm.

"Cô gái nhỏ đừng lo lắng quá, cả người cô đầy máu rồi, về nhà thay đồ trước đi, ôi chao? Đây là bạn trai cháu phải không, trước hết để bạn trai đợi ở đây là được." Bác sĩ thú y khoảng hơn 50 tuổi nên cũng không nhận ra Thẩm Thanh Châu.

Du Văn lắc đầu, "Anh ấy là chủ của chú chó đó, không phải cháu."

"Ai da, cậu trai trẻ này, bạn gái cậu thật sự rất tốt, đối với chó của cậu rất tận tâm, cậu cũng không thấy được cảnh cô gái nhỏ này cõng chú chó lớn kia, cả người lại đầy máu, trông rất dọa người."

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn một cái, có thể tưởng tượng ra tình cảnh kia, khó trách lưng cùng bả vai của cô lại có nhiều máu như vậy.

Du Văn cười một tiếng, cũng không giải thích với bác sĩ thú y, cô ngó vào bên trong, "Bây giờ cháu có thể vào nhìn nó một chút không?"

"Được, nhưng thuốc mê vẫn chưa hết hiệu quả, nên hiện tại nó vẫn đang ngủ."

Du Văn gạt đầu đi vào. Cô đứng ở bên cạnh Đậu Đỏ, nhìn khối lông trắng xinh đẹp vì khâu vết thương mà phải cạo đi, trong lòng cô lại thêm đau lòng. Đậu Đỏ vốn xinh đẹp như thế nhưng sau này trên người lại có vết sẹo.

Cô không tự giác nhìn Thẩm Thanh Châu một cái, anh nhủ mày lại, trong mắt hiện rõ vẻ đau lòng. Thẩm Thanh Châu bình thường đối xử với Đậu Đỏ tốt như vậy, bây giờ thấy nó bị thương trong lòng hẳn khó chịu hơn cô nhiều.

"Bởi vì khâu vết thương nên đã phải cạo một phần lông, nhưng hai người đừng lo lắng, sau khi vết thương liền sẹo thì cũng không thấy rõ ràng, hơn nữa sau này lông mới mọc ra có thể che phủ vết sẹo." Bác sĩ thú y cùng đi theo vào, thấy bộ dạng khổ sở của Du Văn liền giải thích.

"Bác sĩ, có chỗ nào quan trọng phải chú ý nữa không ạ?"

"Trong khoảng thời gian này chỉ cần hạn chế cho nó hoạt động mạnh, cho ăn đồ ăn dễ tiêu hóa, về sau còn phải mang đến đây để thay thuốc."

"Được." Thẩm Thanh Châu nói xong liền nhìn về phía Du Văn, "Sắc trời không còn sớm, cô mang Du Điểm Điểm về trước đi."

"Còn Đậu Đỏ..."

"Chờ nó tỉnh tôi sẽ mang nó về nhà."

"...À."

Thẩm Thanh Châu thấy vẻ mặt Du Văn uể oải, liền nói, "Ngày mai cô đi mua thức ăn mới cho nó, không cần phải đồ ăn ngon, chỉ cần đồ ăn dễ tiêu hóa là được."

"Ừm."

Du Văn cùng Du Điểm Điểm về nhà trước, hôm nay mọi thứ phát sinh quá bất ngờ không kịp đề phòng, đến bây giờ tinh thần cô vẫn có chút hoang mang. Nhưng cô thấy rõ được tính cách lạnh nhạt của Thẩm Thanh Châu, anh cũng không giận chó đánh mèo lên cô, ngay cả một câu nặng lời anh cũng chưa nói...

Du Văn tắm xong liền nằm ở trên ghế sofa, mỗi cử chỉ hành động của Thẩm Thanh Châu đang không ngừng xuất hiện trong đầu cô. Đột nhiên, Du Văn chợt từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, cô có chút thanh tỉnh, cũng nhớ lúc ở bệnh viện Thẩm Thanh Châu đã lau nước mắt cho cô.

Thật sự là Thẩm Thanh Châu lạnh nhạt hôm qua đã lau nước mắt cho cô ư?

Sáng hôm sau, sáng sớm Du Văn liền đi siêu thị mua thức ăn cho chó, vốn là buổi tối cô mới định qua phòng 702 nhưng giữa trưa Du Văn liền đến gõ cửa.

Thẩm Thanh Châu đến mở cửa, anh mặc áo phông trắng đơn giản, quần dài màu xám tro, tóc vẫn còn ướt giống như vừa mới tắm xong, có ít tóc ẩm ướt bám vào sau vành tai, bộ dáng anh nhìn qua nhu hòa không ít.

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn, cũng không hỏi cô đến có chuyện gì, trực tiếp để cửa mở rồi đi vào.

Du Văn cầm thức ăn cho chó đứng ở ngay lối vào còi giày, sau đó thay đôi dép đi trong nhà màu xanh lam.

"Đậu Đỏ."

Đậu Đỏ đang nằm trong ổ của nó, nhìn qua thấy nó không có chút tinh thần nào.

Du Văn ngồi xổm sờ đầu nó, "Có phải rất đau không? Thật xin lỗi, đều tại tao không bảo vệ được mày, mày đừng giận tao nhé."

Đậu Đỏ như nghe hiểu được lời của cô liền cọ cọ dưới tay cô, Du Văn cong cong khóe miệng, "Ngoan, tao mua cho mày đồ ăn có hương vị mới này, vì mày bị bệnh nên chỉ có thể ăn những đồ ăn như thế này thôi, tao đi nấu lại cho nó mềm hơn để mày ăn cho dễ tiêu."

"Mặc dù ăn không ngon lắm nhưng mà có thể giúp mày sớm khỏi bệnh, cố gắng chịu ủy khuất một chút."

Du Văn cùng với Đậu Đỏ nói chuyện, từ phòng tắm bước ra thì tóc của Thẩm Thanh Châu đã sấy khô, anh liền đứng cách đó không xa nhìn thật lâu, cô cùng Đậu Đỏ tán gẫu này nọ, mà Đậu Đỏ dường như rất vui vẻ. Thẩm Thanh Châu cau mày lại bắt đầu suy nghĩ lại chuyện đã xảy ra, đều do bình thường anh ít nói chuyện cùng Đậu Đỏ?

Du Văn cầm thức ăn cho chó lên, quay người lại liền thấy Thẩm Thanh Châu đang đứng ở phòng khách trầm tư, cô ngẩn người, cùng anh bàn bạc, "Dựa theo lời bác sĩ nói, tôi đã chuẩn bị ít thức ăn dễ tiêu cho Đậu Đỏ."

"Đề đó đi, buổi tối cô mang qua là được." Thẩm Thanh Châu liền thu hồi ánh mắt, ngồi xuống ghế sofa.

"Tôi là phục vụ miễn phí cho Đậu Đỏ, không có phần của anh đâu, nên anh không cần đưa tiền cho tôi." Du Văn nhũn mày, nhỏ giọng nói, "Đợi đến khi vết thương của Đậu Đỏ lành thì tôi mới yên tâm."

Nói xong Du Văn đi thẳng vào phòng bếp.

Chỉ làm một phần cho Đậu Đỏ? Ánh mắt Thẩm Thanh Châu hơi trầm xuống, anh có nói muốn có một phần à?

Đợi Đậu Đỏ ăn xong thì Du Văn liền trở về nhà làm việc. Đến thời gian làm cơm tối, cô đứng giờ xuất hiện ở trong nhà Thẩm Thanh Châu, chuẩn bị phần cơm cho hai người ăn. Sau khi Thẩm Thanh Châu ăn xong liền dặn Du Văn đem bát đĩa bỏ vào máy rửa bát mới mua, sau đó chuẩn bị đưa Đậu Đỏ đi thay thuốc.

"Tôi đi cùng được không?" Du Văn đang định trở về thì biết được Thẩm Thanh Châu muốn đưa Đậu Đỏ đi bệnh viện nên cô muốn đi theo.

"Ừ. Cùng đi." Thẩm Thanh Châu nói.

Du Văn ồ một tiếng, "Có thể để tôi mang Du Điểm Điểm theo cùng được không?"

"Tùy cô."

Sau đó hai người hai chó đi thang máy thẳng xuống gara ở dưới tầng hầm, đây là lần đầu tiên Du Văn ngồi cùng xe với Thẩm Thanh Châu, mặc dù cô không nghiên cứu về xe thể nhưng cũng nhìn ra được chiếc xe này rất sang trọng, bên trong xe của anh không có chút đồ trang trí nào, nhưng lại có mùi nước hoa trong lành.

Du Văn ngồi ở phía sau xe, cả cô và hai con chó đều ngồi cùng một chỗ, cô phải ôm Đậu Đỏ để nó không bị va chạm. Đường đi đến bệnh viện không tính là rất dài, nhưng Du Văn ngồi có chút buồn chán liền liếc trộm Thẩm Thanh Châu.

Ở góc độ này của cô chỉ có thể nhìn thấy gò má của anh, nhưng mà cô vẫn thưởng thức vô cùng vui vẻ.

"Thẩm tiên sinh, trước đây anh đã từng nuôi chó chưa?"

Thẩm Thanh Châu, "Đậu Đỏ là con đầu tiên."

"À, thảo nào."

Thảo nào cái gì? Thẩm Thanh Châu qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái, chỉ thấy một người ngồi ở phía sau xe đang dựa khuỷu tay lên cửa xe, lòng bàn tay chống cằm, ánh mắt mở to chăm chú nhìn theo ánh mắt anh.

Du Văn cong mắt, "Bên trong nhà anh để nhiệt độ quá thấp, như vậy đối với chó không tốt. Hơn nữa với tính tình của anh..... Đại khái anh cùng Đậu Đỏ ít khi trò chuyện với nhau."

Thẩm Thanh Châu: "...."

"Lần sau anh nhớ chú ý nhiệt độ trong phòng một chút. Còn về việc nói chuyện với Đậu Đỏ thì anh đừng ngại, dù sao... thì còn có tôi."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, lại liếc nhìn Du Văn lần thứ hai. Trong kính chiếu hậu, cô gái có gương mặt tinh xảo đang nở nụ cười..

Thẩm Thanh Châu phát hiện, anh nhìn Du Văn rất vừa mắt, lại nói loại cảm giác này của anh có chút kỳ quái nhưng anh cũng hề phản cảm. Đối với Thẩm Thanh Châu mà nói loại cảm giác này cũng khó có được.

Anh thu hồi tầm mắt, "Đậu Đỏ thích là được."

"Nó sẽ thích, tôi thấy Đậu Đỏ rất hoạt bát.", Du Văn sờ sờ Đậu Đỏ đang nằm trên đùi cô, "Đúng không Đậu Đỏ?"

Đậu Đỏ: "..."

Đến bệnh viện, Du Văn theo bản năng liền định nâng Đậu Đỏ lên. Cô vừa mới cúi người thì bên cạnh có một cánh tay vươn ra, "Đề tôi."

Du Văn quay đầu nhìn anh, không biết từ lúc nào Thẩm Thanh Châu đã đeo khẩu trang lên, khẩu trang rất lớn chỉ lộ ra đôi mắt màu trà và vàng trán trắng bóc. Du Văn ngẩn người, chợt bừng tỉnh mới nhớ ra Thẩm Thanh Châu là một người nổi tiếng, hôm qua dưới tình thế cấp bách nên anh mới vội đến đây, may mà thời điểm đó bệnh viện thú y cũng không có nhiều người nên cũng không gây ra rối loạn gì.

Nhưng hôm nay là cuối tuần, bệnh viện nhất định có nhiều người lui tới. Thẩm Thanh Châu cũng để tránh gặp phiền toái không cần thiết nên chuẩn bị khẩu trang.

Thẩm Thanh Châu ôm Đậu Đỏ, để Đậu Đỏ nằm ghé lên đầu vai anh. Du Văn cùng Du Điểm Điểm đi phía sau anh, đi về phía cổng bệnh viện.

Bọn họ tìm được bác sĩ hôm qua, bác sĩ thấy bọn họ tới liền vội vàng đi theo xử lý vết thương cho Đậu Đỏ.

"Chàng trai, cậu có phải mình tỉnh không, xin lỗi giờ tôi lớn tuổi nên không biết mặt các mình tỉnh trẻ tuổi." Bác sĩ vừa xử lý vết thương vừa nói. "Ngày hôm qua sau khi hai người đi, mấy y tá trong bệnh viện liền thảo luận, nói cậu tên gì... Thẩm Thanh Châu. Ôi chao, cậu đã diễn những phim nào, để chút nữa về tôi xem một chút."

Thẩm Thanh Châu: "Cháu không phải là diễn viên."

"Không phải sao? Là ca sĩ à?"

Thẩm Thanh Châu: "....."

Du Văn cười ở bên cạnh: "Bác sĩ, anh ấy là đạo diễn."

"Đạo diễn à? Đáng đáp đẹp trai vậy mà lại làm ở hậu trường à, cậu nên làm ở phía trước, nhất định sẽ nổi tiếng." Bác sĩ tiếc hận nói.

Du Văn phụ họa nói: "Chính là có thể dựa vào khuôn mặt kiếm com nhưng lại thích dựa vào tài hoa."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, không biết nói gì.

Bác sĩ giúp Đậu Đồ băng bó lại vết thương, quay đầu lại cùng Thẩm Thanh Châu nói, "Bạn gái cậu thật đáng yêu, hai người các người một tỉnh một động nhưng trái lại rất xứng đôi."

Du Văn khoát khoát tay, "Không phải, cháu không phải là người yêu của anh ấy."

Bác sĩ sau khi nghe xong vẻ mặt hiểu rõ, "À, ta biết rõ, đại mình tỉnh yêu đương cũng phải giấu kín, ta không nói, ta không nói, bằng không người khác nghe được lại nói lung tung."

Du Văn mắc nghẹn không nói được gì, không ngờ sức tưởng tượng của vị bác sĩ này lại tốt như vậy.

Sau đó cô liền nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, hai người đối mặt nhìn nhau, anh không phủ định cũng không thừa nhận. Du Văn bĩu môi, đại khái là do tính cách của anh nên anh chẳng muốn đáp lại loại chuyện như vậy.

"Đi theo ta để lấy thuốc." Bác sĩ nói

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía Du Văn: "Đi lấy thuốc đi, tôi không tiện."

Du Văn gật đầu, quả nhiên cô vẫn có tác dụng.

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn theo bác sĩ ra ngoài, trong đầu lại nghĩ lại những lời bác sĩ đã nói lúc này.

Người yêu? Một tỉnh một động? Xứng đôi?

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đoàn Phim

Edit: Yáng

***

Năng lực khôi phục của chó rất là nhanh, vết thương của Đậu Đồ mỗi ngày một tốt hơn, lông cũng mọc dài ra, vốn là ngày ngày phải nằm sấp ở trong ổ, nhưng hiện tại có thể cùng Du Điểm Điểm ra ngoài tản bộ rồi. Du Văn thấy Đậu Đồ khôi phục, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng dễ xuống.

Hôm nay, Du Văn chuẩn bị đi ra ngoài, hôm qua cô cùng La Thiên hẹn gặp mặt, nên cô mang cả kịch bản theo.

La Thiên gặp Du Văn liền kéo tay cô hỏi kết cục <đồng hồ="" quà="" lúc="" cuối="" cùng="">, Du Văn bất đắc dĩ nhìn cô nàng, "Nếu tiết lộ cho cô thì sau này cô làm gì còn hứng thú đợi chương mới nữa."

La Thiên, "Nhưng dạo gần đây cô ít đăng chương mới quá, tôi nhìn không được."

Du Văn, "Không phải là cô giao nhiệm vụ quan trọng cho tôi à, tôi là dùng hết tâm sức đặt ở rồi."

La Thiên vẻ mặt đau khổ, "Thật sao, thật sao, hóa ra đều là lỗi của tôi."

"Cô biết thế là tốt."

La Thiên nghiêm nghị, "Tiền độ sửa kịch bản sao rồi? Sắp xong chưa?"

"Ừ, có thể tiến hành quay được rồi, cô có thể lấy về xét duyệt, có nhiều chỗ có khả năng cần phải sửa lại."

La Thiên gật đầu, "cũng chuẩn bị quay rồi, Du Văn, tôi phải nói trước với cô một tiếng, có khả năng cô phải đến đoàn phim."

"A!!"

"Cô là biên kịch chính, đến lúc muốn sửa kịch bản mà cô không có ở đó thì biết làm sao."

Du Văn nhú mày.

La Thiên nói, "Nhưng cô cứ yên tâm. Bình thường cũng không có việc gì, rất nhẹ nhàng. Cô có thể ở khách sạn nghỉ ngơi hoặc đến đoàn phim đều được."

Du Văn cũng không phải nghĩ thoải mái hay không, mà đang lo Du Điểm Điểm, mặc dù trước kia đi du lịch cô cũng không cho Du Điểm Điểm theo.

Còn có một lý do nữa là cô đã đáp ứng với Thẩm Thanh Châu làm cơm cho anh và Đậu Đỏ.

"Đi khoảng bao lâu?"

"Ít nhất phải một tháng, còn phải xem tình huống sau này thế nào." La Thiên thấy Du Văn do dự, "Cô không tiện đi lại sao?"

"Không có..." Du Văn nói, "Tôi sẽ an bài một chút, sẽ đi." Dù sao cô cũng là người phụ trách kịch bản, không thể mặc kệ được.

"Tốt lắm" La Thiên đem văn kiện trong tay cho cô, "Cái này cùng cô không có quan hệ, nhưng tôi cảm thấy cô sẽ quan tâm, đây là danh sách diễn viên và tất cả nhân viên đoàn phim."

"A." trong lòng Du Văn vẫn đang nghĩ về một tháng ở đoàn phim, tùy tiện đem văn kiện này nhét vào túi.

"Vậy tôi đi trước đây, ba ngày sau là nghỉ thức khai máy. Một tuần sau thì cô đến Bắc Kinh nhé."

"Được."

Chạng vạng, Du Văn trước đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn sau đó mới về nhà.

Lúc nấu ăn ở phòng bếp nhà Thẩm Thanh Châu, Du Văn vẫn đang nghĩ phải nói với anh như thế nào.

"Ăn cơm." Cô dọn xong bát đĩa liền ngồi xuống bàn ăn. Thẩm Thanh Châu ngồi đối diện cô, cầm lấy đĩa bắt đầu ăn cơm.

Du Văn không yên lòng ăn vài miếng, thỉnh thoảng liếc trộm Thẩm Thanh Châu. Đại khái do cô nhìn quá nhiều lần nên cuối cùng Thẩm Thanh Châu cũng dừng đĩa nhìn cô, "Cô muốn nói gì?"

Du Văn trừng mắt nhìn, "Làm sao anh biết tôi muốn nói cái gì?"

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt cô rõ ràng như vậy sao anh có thể không biết.

Du Văn thấy anh không nói lời nào liền mở miệng nói, "Một khoảng thời gian tới tôi không thể tới làm cơm tối cho anh với Đậu Đỏ."

Thẩm Thanh Châu, "À."

"Tôi phải đi công tác ở ngoài một thời gian, khoảng thời gian này có khả năng rất dài. Anh cùng Đậu Đỏ đành phải tự lực cánh sinh vậy."

"Ừ."

Thẩm Thanh Châu phản ứng rất bình tĩnh, Du Văn có chút bị thương, lẽ nào cô không quan trọng à, phải đi ít nhất một tháng đấy, bọn họ không được ăn cơm cô nấu không phải là nên vụng trộm khóc thút thít sao!

Du Văn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói, "Tôi phải đi Bắc Kinh, ít nhất một tháng, hoặc có thể kéo dài ba đến bốn tháng."

"Tôi biết rõ."

"A?"

Thẩm Thanh Châu bỏ bát đĩa xuống, "Rất khéo, cho dù cô không đi, một khoảng thời gian tới cũng không cần làm cơm tối cho tôi, bởi vì tôi cũng phải đi

công tác."

Du Văn kinh ngạc, cũng đã quên hỏi anh "Tôi biết rồi" là có ý gì, "Đậu Đỏ thì sao?"

"Tôi sẽ giao nó cho cửa hàng chăm sóc thú cưng chuyên nghiệp chiếu cố."

"A..." Du Văn, "Anh muốn đi bao lâu?"

"Khoảng vài tháng, hai ngày sau đi, cho nên rất nhanh cô không cần đến làm cơm nữa."

Du Văn sau khi nghe xong có chút buồn bã, mấy tháng tới không thể gặp mặt, thời gian vừa qua ngày ngày đều thấy mặt nhau nên cô đã thành thói quen.

"Được rồi, anh hãy nghiêm túc làm việc, tạm biệt anh trước. Ừ... Tiền lương trong khoảng thời gian này có thể ngừng."

Thắm Thanh Châu nhướn mày, ánh mắt cười như không cười. Du Văn hướng ánh mắt vào trong chén cơm, cho nên cũng không thấy được vẻ mặt của Thắm Thanh Châu.

Hai ngày sau, Thắm Thanh Châu quả nhiên liền rời đi, Đậu Đỏ cũng bị đưa đi. Du Văn mặc dù trong nội tâm buồn bực, nhưng vẫn là không có biện pháp, cũng phải chuẩn bị đồ đạc cho chính mình.

Vài ngày sau, sân bay quốc tế Bắc Kinh.

"Xin chào, cậu đến đón tôi à?" Du Văn thấy có người giờ bảng tên của mình, là một nam thanh niên khoảng hơn 20 tuổi.

"Cô là Vị Văn sao, tôi là do chị La Thiên phái tới đón cô."

"Ừ, là tôi."

"Được, đi bên này, xe chúng ta ở bên ngoài."

Du Văn gật gù đầu, đi theo anh ta, trên đường lại gọi điện thoại cho La Thiên xác nhận. Sau khi lên xe, Du Văn hỏi, "Chúng ta bây giờ trực tiếp về khách sạn hay đến đoàn phim?"

"Đạo diễn, nhân viên đoàn phim cùng tất cả các diễn viên bây giờ đang ăn cơm ở khách sạn XX, chị La Thiên nói đón cô qua bên kia chào hỏi mọi người."

"Được rồi."

Đến khách sạn, hành lý của cô được người thanh niên kia nhờ nhân viên khách sạn mang lên phòng trước, còn anh ta dẫn cô đi phòng bao của đoàn phim.

Vừa mới đến thì đã thấy La Thiên đứng chờ ngoài cửa. La Thiên vội đi lên trước kéo tay Du Văn, "Cuối cùng cô cũng đến."

"Ừ. Máy bay hạ cánh muộn." Du Văn nhìn về phía sau cô nàng, "Tôi nhất định phải vào sao, cũng không ai nhận ra tôi."

"Nhân viên làm việc giới thiệu một chút liền nhận biết, còn diễn viên thì khẳng định ai cô cũng biết."

Du Văn dừng một chút, khó khăn nói, "La Thiên, diễn viên... Tôi không biết."

La Thiên nghi ngờ nói, "Đều là mấy diễn viên đang nổi gần đây, Hường Trạch Nhiên, Lý Mạnh Mạnh, không thể nào không biết."

Du Văn cười cười một tiếng, "Thật sự không biết."

La Thiên khó tin nhìn cô, "Du Văn cô sống ở trên núi à? Văn kiện ngày đó tôi đưa cho cô, bên trong đều có thông tin về diễn viên, cô thật đúng là, đối với diễn viên diễn kịch bản của mình mà cô cũng không quan tâm."

Du Văn gạt gặt khóe miệng, cô thật sự không muốn nói là do mình quên mất.

"Nghĩ một chút, thì thấy cũng không quan trọng lắm, đến lúc bắt đầu quay thì sẽ quen thôi." La Thiên kéo tay cô, đẩy cửa phòng bao ra dẫn Du Văn đi vào bên trong.

"Hắc hắc, mọi người, xem ai đến đây, là tác giả đại nhân của chúng ta, Vị Văn." La Thiên lớn tiếng tuyên bố, sau đó Du Văn đỏ vài giọt mồ hôi lạnh, thật đúng là có chút lúng túng.

La Thiên vừa nói như thế, mọi người đang ngồi trên ghế đều nhìn về phía cửa.

Lý Mạnh Mạnh là nữ chính nên đương nhiên là đã đọc kỹ cuốn tiểu thuyết này rồi, các chi tiết của tiểu thuyết được viết rất lời cuốn hấp dẫn, cô đã sớm muốn biết bộ dáng tác giả là như thế nào.

Nhưng mà một khác kia nhìn thấy Du Văn, liền kinh ngạc muốn rớt cằm, cô ấy liền đứng lên lớn tiếng hỏi, "Cô là Vị Văn?!?"

Du Văn nhìn về phía cô gái đang nói chuyện, gật gật đầu, "Xin chào."

"Trời ạ, Vị Văn vẫn còn là một cô bé?? Còn nhỏ như thế..." Lý Manh Manh nhất thời không tìm được từ gì để hình dung, nghĩ mãi mới nói, "Thế nào lại là một nữ sinh dễ thương? Tôi còn tưởng là một người đàn ông chứ."

Sau khi Lý Manh Manh nói xong, mọi người đều đồng tình. Nam chính Hường Trạch Nhiên cũng rất kinh ngạc, anh ta cũng đọc tiểu thuyết rồi, ý tưởng của tiểu thuyết rất phong phú đa dạng lại tinh tế ảo diệu, mà cô gái trước mắt này nhìn qua khá nhỏ tuổi, cũng không giống người có thể viết được loại tiểu thuyết đó.

"Xin chào mọi người, tôi là tác giả kiêm biên kịch Vị Văn." Du Văn cảm giác mình cần phải lễ phép chào hỏi mọi người.

"Vị Văn, đại tác giả, mau ngồi mau ngồi." Một người bên chế tác vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống. Du Văn hướng về phía người đó gật gật đầu, sau đó La Thiên liền kéo cô cùng nhau ngồi xuống.

"Du Văn, giới thiệu cho cô một chút về đạo diễn của đoàn phim chúng ta." La Thiên nhỏ giọng nói ra, sau đó ý bảo cô ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, "Nha, đạo diễn của chúng ta là Thẩm đại đạo diễn - Thẩm Thanh Châu, trong văn kiện tôi đưa cho cô cũng có nhắc đến, a... Tôi quên mất cô căn bản không có xem."

Thẩm Thanh, Châu?

Du Văn mê mẩn, ánh mắt trống rỗng. Lúc vào cửa cô không nhìn xung quanh, trừ lúc nói chuyện với Lý Manh Manh, Du Văn căn bản cũng không biết đáng đáp mọi người ở đây trông thế nào.

Cho nên khi cô nghe được tên Thẩm Thanh Châu, hơn nữa còn ngồi đối diện cô, cả người cô liền không tốt. Vốn tưởng rằng vài tháng không gặp nhau đột nhiên biến thành người quan trọng trong chuyến công tác của cô, Du Văn quá mức kinh ngạc ngược lại đã quên cả ngạc nhiên mừng rỡ.

Cô sững sờ nhìn anh. Anh ngồi tùy ý ở chỗ kia, áo mũ chỉnh tề, lạnh lùng xuất trần. Mà đôi mắt màu trà nhàn nhạt kia giờ phút này đang dừng trên người cô, không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy trong mắt Thẩm Thanh Châu có ý cười nhẹ nhàng.

"Thẩm tiên sinh?"

"Biên kịch đứng không, xin chào." Thẩm Thanh Châu dùng giọng điệu khi giải quyết công việc cùng cô chào hỏi.

Du Văn trừng mắt nhìn, "Xin chào..."

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm, "Cô vừa tới hôm nay?"

"Ừ, cũng là vừa mới đến khách sạn lúc này."

"Ừ, kịch bản tôi đã xem qua, chi tiết cụ thể còn cần thảo luận, lát nữa cô tới tìm tôi." Thẩm Thanh Châu nói

Du Văn gật gật đầu, cảm thấy tim đập có chút nhanh.

Mà Thẩm Thanh Châu nói xong cái này cũng không cùng cô nói chuyện tiếp, về mặt kia với giọng nói của anh tựa như anh không quen biết cô, giờ phút này anh đã quay đầu nói chuyện cùng nhân viên bên cạnh.

Du Văn thu hồi ánh mắt, có chút ảo não, đều tại chính mình không xem kỹ văn kiện La Thiên đưa cho. Khó trách ngày đó trong lúc ăn cơm anh nói đã biết cô sẽ đi công tác thật lâu, khi đó cô còn tưởng rằng anh thuận miệng nói mà thôi, không thể tưởng được là anh lại biết rõ.

Anh là đạo diễn, nhất định là có tài liệu về cô, anh đã sớm biết cô là biên kịch? Người này thật biết đóng kịch, đã biết trước mà không nói cho cô một tiếng.

Bất quá... trong nội tâm Du Văn bắt đầu có một ít mừng thầm, một khoảng thời gian tới cô và anh sẽ vẫn sớm chiều chung đụng chẳng qua chỉ là thay đổi địa điểm và không có hai sủng vật ở bên cạnh quấy rầy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sùng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Biên Kịch

Edit: Yáng

***

"Vị Văn, tôi hỏi một chút, cô bao nhiêu tuổi rồi?" Lý Mạnh Mạnh tò mò nhìn cô, "Tôi cùng Hường Trạch Nhiên đoán không ra, nhìn cô trông rất nhỏ."

Trên bàn cơm mọi người đang tán gẫu, thấy Lý Mạnh Mạnh hỏi như thế ánh mắt mọi người liền tập trung lên người cô. Du Văn vô thức nhìn Thẩm Thanh Châu, anh hỏi hốt nhìn cô một cái, ánh mắt kia tựa hồ là.... Cười nhạo!?! Mặc dù cô thường xuyên bị hỏi vấn đề này, nhưng vấn đề này cũng không phải vấn đề không tốt, tôi tỏ ra dễ thương, OK?!

"Tôi đã hơn hai mươi rồi, không còn nhỏ nữa." Du Văn không biến sắc trừng Thẩm Thanh Châu một cái, khóe miệng Thẩm Thanh Châu chột lóc lên.

"A ~" Lý Mạnh Mạnh cười nhìn cô, "Thật đáng yêu, về sau đoàn phim chúng ta có một biên kịch đáng yêu, thật sự là quá tốt."

Du Văn gượng gượng cười hai tiếng, vị nữ chính này, người có thể đừng nói chuyện với tôi được không, tôi không thích được mọi người chú ý như vậy đâu. Nhưng Du Văn rất bất đắc dĩ bởi vì Lý Mạnh Mạnh lại thích nói đến cô, nói từ bề ngoài đến tác phẩm, từ tác phẩm nói tới fan hâm mộ sách của cô...

Du Văn cảm giác mình thành nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay rồi.

Cuối cùng cũng kết thúc bữa tiệc, tất cả mọi người đều muốn tán đi, Du Văn mới vừa đi ra khỏi phòng riêng liền bị người vỗ bả vai, "Vị Văn."

"Lý tiểu thư."

"Không cần gọi xa lạ như thế, cô trực tiếp gọi tôi Mạnh Mạnh là được."

"Ừ."

"Tôi đã đọc hết Lang Diêm rồi, sau đó liền đọc đến chương mới nhất của <đồng hồ="" quả="" lắc="" cuối="" cùng="">. Cô đừng không tin, vài ngày nay rảnh tôi đều đọc, cô hỏi Hường Trạch Nhiên thì biết." Lý Mạnh Mạnh liền kéo Hường Trạch Nhiên ở sau lưng.

Hường Trạch Nhiên nghe được đoạn đối thoại của bọn họ liền vừa cười vừa nói, "Tôi làm chứng, cô ấy đã là fan cuồng sách của cô rồi."

Du Văn cười cười, "Cảm ơn."

"Này Vị Văn, cô ở phòng nào, có rảnh thì tôi sẽ tìm cô chơi."

"Cái này... Kỳ thật tôi còn chưa biết, mới vừa rồi là trợ lý của La Thiên giúp tôi cảm hành lý, tôi vừa đến đây thì tới phòng bao luôn."

"Ừm, không có việc gì, chúng ta có thể thêm Wechat."

"Ừ, được."

Du Văn vừa cùng Lý Mạnh Mạnh thêm Wechat liền thấy Thẩm Thanh Châu từ phòng bao đi ra, cô vội cùng Lý Mạnh Mạnh nói, "Lần sau liên lạc", sau đó chạy theo hướng đi của Thẩm Thanh Châu.

Lý Mạnh Mạnh chưa kịp nói gì đã thấy Du Văn chạy đi, không khỏi quay đầu nhìn lại, ánh mắt kinh ngạc. Du Văn lướt qua nhân viên đoàn phim chạy đến bên cạnh Thẩm Thanh Châu, thế nhưng duỗi tay vỗ bả vai Thẩm Thanh Châu, Thẩm Thanh Châu quay đầu lại nhìn cô, sắc mặt cũng không có gì không ổn, giống như đã là thói quen.

Nhân viên đoàn phim đi cách Thẩm Thanh Châu một đoạn, Du Văn như thế đi lên liền biến thành cô cùng Thẩm Thanh Châu sóng vai bước đi.

Lý Mạnh Mạnh nói, "Tôi mỗi lần thấy Thẩm Đạo trong lòng liền sợ hãi, cũng không dám vỗ vai anh ấy. Này, cậu nói xem, có phải Vị Văn cùng Thẩm đạo quen nhau hay không?"

Hường Trạch Nhiên lắc đầu, "Hắn là không biết đi, cô xem, cũng chính là không biết nên mới không rõ tính tình của Thẩm đạo."

"Há có thể thay đổi, Thẩm đạo dường như rất ghét cùng người khác tiếp xúc thân mật. Vị Văn này.... giống như ghé con không sợ cạp."

Du Văn đuổi theo Thẩm Thanh Châu sau đó liền đi theo anh, "Thẩm tiên sinh, sao trước đây anh không nói cho tôi biết anh là đạo diễn?"

Thẩm Thanh Châu cúi xuống nhìn cô, "Đây là tác phẩm của cô, chính mình không chú ý lại còn đợi người khác nói cho."

"Không phải nhất thời tôi quên sao." Du Văn ngượng ngùng dời sang đề tài khác, "Này, anh mới nói chúng ta thảo luận kịch bản, bây giờ luôn à?"

"Ừ, ngày mai quay rồi, có ít lời kịch cần thay đổi một chút."

"À."

Hai người cùng đi tới phòng của Thẩm Thanh Châu, còn có hai nhân viên công tác cũng đi cùng. Du Văn nhìn Thẩm Thanh Châu được ở phòng Tổng thống, nhin không được liền hỏi, "Phòng ở của tôi có được như thế này không?"

Một anh nhân viên công tác liền cười, "Biên kịch à, số người ở đoàn phim chúng ta có thể ở căn phòng như thế này liền đếm trên đầu ngón tay."

Du Văn mặt uể oải, oán giận nói, "Thẩm đạo, anh phải đối đãi thật tốt với nhân viên, sao có thể một mình ở căn phòng tốt như vậy."

Lời này vừa nói ra, hai vị nhân viên công tác liền nhìn nhau, dù sao bọn họ cũng không có gan nói đùa với Thẩm Thanh Châu, ai biết Thẩm đạo có đen mặt hay không.

Có thể khiến người ta thờ phào nhẹ nhõm, Thẩm Thanh Châu thế nhưng không có bao nhiêu phản ứng, thậm chí sắc mặt còn khá ôn hòa....

"Muốn ở phòng như thế này thì tự trả tiền đi."

Du Văn lắc đầu, "Nhà tư bản ác độc."

Nhân viên công tác, "...."

Sau đó bốn người liền nghiêm túc làm việc, nói đến kịch bản cả người Du Văn như thay đổi thành người khác, nghiêm túc không qua loa. Khiến hai nhân viên công tác thấy ngoài ý muốn, thật là nhìn người không nên nhìn bề ngoài.

Thẩm Thanh Châu cũng không khỏi nhìn cô thêm mấy lần, trừ tài nấu nướng, xác thực cô cũng có tác dụng khác.

Một tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, Thẩm Thanh Châu đứng dậy, "Hôm nay đến đây thôi, mọi người trở về đi."

"Du Văn." Thẩm Thanh Châu đột nhiên lên tiếng gọi cô lại.

"Ừ?"

"Đến đây nhìn xem." Thẩm Thanh Châu ý bảo cô nhìn về phía sau.

Du Văn không hiểu, "Cái gì?"

"Phòng bếp."

Du Văn ngẩn người, "Cho nên đâu..."

Thẩm Thanh Châu đến gần cô, thân nhiên nói ra, "Tiền lương có thể tiếp tục đưa cho cô, cô tiếp tục nấu cơm."

Du Văn tròn mắt há hốc mồm, "Thẩm đạo, tôi là tới công tác, hơn nữa anh liên tục ở đoàn phim, tôi ở khách sạn nấu cơm ai ăn?"

"Phần lớn thời gian công tác của cô đều là nhàn rỗi, cho nên cô hoàn toàn có thời gian. Mặt khác, cô có thể đưa cho trợ lý của tôi để anh ta đem bữa tối mang tới đoàn phim, tôi không có thói quen thay đổi khẩu vị, cho nên cô tiếp tục nấu cơm." Sắc mặt Thẩm Thanh Châu không gọn sóng, đôi mắt màu trà nhìn qua Du Văn, nói rất nghiêm túc.

Nội tâm Du Văn hiện lên hai chữ NGHỈ VÁN viết hoa, không có thói quen thay đổi khẩu vị? Trước kia sống ở đoàn phim như thế nào, rất ưa thích tài nấu nướng của cô cứ việc nói thẳng!!!

"Anh nói rất có lý, bắt quá... Phòng tôi có phòng bếp sao, phòng tôi là phòng tổng thống sao?"

Thẩm Thanh Châu, "Cô có thể đến nơi này của tôi nấu cơm."

Du Văn sắc mặt lập tức bí hiểm, "Thẩm đại đạo diễn, anh không sợ bị người ta trông thấy hiểu lầm à, vạn nhất người khác nghĩ đến cái gì quy tắc ngầm..."

Thẩm Thanh Châu không hiểu nhìn cô, "Muốn tiềm quy tắc ngầm cũng không tới lượt biên kịch."

Du Văn, "..."

"Cái này đưa cho cô, lúc nào cần nấu cơm thì tôi sẽ nói cho cô biết." Thẩm Thanh Châu đưa cho cô một cái thẻ mở cửa phòng, "Cô có thể đi."

"Được rồi." Du Văn yên lặng nhận lấy, cô thừa nhận cô rất không có tiền đồ, căn bản không có cách nào cự tuyệt Thẩm Thanh Châu, cũng không muốn cự tuyệt, "Vậy tôi đi về trước."

"Ừ." Thẩm Thanh Châu cũng không nhìn cô nữa, chính mình đi vào trong phòng.

Du Văn từ trong phòng Thẩm Thanh Châu đi ra ngoài, liền gọi điện thoại cho La Thiển hỏi số phòng mình. Cuối cùng cũng đến phòng mình, cô liền lao

thăng lên giường. Bồn ba cả ngày, com nước xong liền phải làm việc, thật đúng là mệt mỏi.

Du Văn quan sát gian phòng, mặc dù không được như phòng Tổng thống của Thẩm Thanh Châu, nhưng là hoàn cảnh cũng không tệ.

"Đình..."

Di động vang lên, Du Văn nhìn thoáng qua thấy có cuộc gọi đến, đột nhiên quên một chuyện rất quan trọng. Cô vội vã nhận điện thoại, "Anh."

"Du Văn, trong khoảng thời gian này anh ở trong núi quay phim, tín hiệu không tốt." Du Hoán nói, "Cho nên hôm nay anh mới biết đạo diễn là Thẩm Thanh Châu, em biết chưa?"

"Em biết rồi..." Du Văn nói, "Anh, em cũng quên nói cho anh biết, hiện tại em đang ở Bắc Kinh."

"Cái gì? Em ở Bắc Kinh làm cái gì, sao chưa nói tiếng nào đã bỏ chạy rồi?"

Du Văn khụ khụ, cô không phải là thấy Du Hoán gọi điện thoại lại đây mới nhớ tới sự kiện này sao.

"ở Bắc Kinh lấy cảnh, em là biên kịch, đương nhiên phải ở chỗ này rồi."

"Em thật sự là... nhớ để ý một chút, em ở đoàn phim làm việc cho tốt, Thẩm Thanh Châu kia tính tình khả năng không tốt lắm, em cũng nên kiềm chế."

"Không biết a, em cảm thấy vẫn tốt." Du Văn vô thức phản bác.

Du Hoán, "Em mới vừa tiếp xúc, đến thời điểm quay phim, các người ở trên kịch bản có nhiều điểm mâu thuẫn thì phải làm sao."

"Kịch bản là của em, anh ta phải nghe em."

Du Hoán cười, "Khẩu khí ngược lại rất lớn. Được rồi, nam chính là Trạch Nhiên đi, trước anh cùng cậu ấy có hợp tác qua, rất quen thuộc, bằng không anh bảo cậu ấy chiều cố em nhiều hơn. Em lần đầu làm công việc này, sợ là không ứng phó được."

"Ngày này, anh dừng lại đi, em ứng phó được, em mới không cần chiều cố. Anh đừng cùng người khác nói em là em gái anh."

"Ngày này.... làm em gái anh mất mặt thế sao??" Du Hoán nói.

"Không mất mặt." Du Văn buồn bã nói, "Mất tự do, làm em gái của đại minh tinh đi đâu cũng bị chú ý."

Du Hoán nghẹn họng, "Anh cũng không nói cho mọi người, chỉ vụng trộm nói một tiếng với Trạch Nhiên thôi."

"Thế cũng không được, em cũng không có chuyện gì, chỉ cần lẳng lặng chú ý kịch bản là được."

Du Hoán cũng không có biện pháp, đành phải nói, "Được rồi, tính trẻ con."

Du Văn hì hì cười một tiếng.

Hai anh em lại tiếp tục tán gẫu, phần lớn thời gian đều là Du Hoán giáo dục Du Văn đối nhân xử thế như thế nào, anh biết rõ cô em gái này, ngày ngày ở trong nhà, đối nhân xử thế thật sự là hiểu được quá ít, nhất là ở loại địa phương như giới giải trí.

Nói chuyện điện thoại xong, Du Văn liền nhanh chóng đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó mở máy tính xách tay cập nhật chương mới, bởi vì , nên tiến độ truyện mới có chút chậm, hiện tại sự tình về xem như chấm dứt, cuối cùng cô cũng có thể chuyển tâm gõ chữ rồi.

Gõ chữ xong, Du Văn liền cập nhật weibo mới.

Cô đánh một hàng chữ, "Đến Bắc Kinh, thấy đạo diễn cùng các diễn viên, đoàn phim đã khai máy."

Xóa xóa lại gõ lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, linh quang hiện ra, Du Văn lại sửa lại caption.

Vì vậy caption mới đăng trên weibo là: "Đến Bắc Kinh, hôm nay nhìn thấy đạo diễn nội tâm liền nghĩ nhất định thành công @Thẩm Thanh Châu."

Sau khi weibo được phát ra, một đoàn bạn bè trên mạng chạy đến bình luận.

"Đạo diễn là Thẩm Thanh Châu a ~ chất lượng có bảo đảm ~ "

"Vị Văn đại đại đến Bắc Kinh sao?!! Ta muốn gặp đại đại (nhưng mà ta cũng không biết đại đại lớn lên trông thế nào)"

"Mấy hôm trước khai máy, diễn viên đều công bố, cũng không tệ."

"Thình cầu không hủy nguyên tác!!!!!!"

"Thẩm đạo rất nghiêm khắc, đã tưởng tượng ra bộ dáng Vị Văn đại đại bị ngược đãi."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ô Long (*)

Edit: Yáng

***

(*) Ô long: nghĩa là mục đích cá nhân.

Du Văn nhìn bình luận trên weibo, ai nói cô sẽ bị ngược đãi, cô là người kém như vậy sao??

Một lát sau, Du Văn nghĩ tới Thẩm Thanh Châu có thể chia sẻ bài viết của cô hay không, hay chí ít cũng phải bình luận chứ. Nhưng mà đánh răng rửa mặt xong, vẫn không thấy Thẩm Thanh Châu có động tĩnh gì. Du Văn tự an ủi bản thân, nhất định anh là không nhìn thấy...

Hôm sau, Du Văn không có công việc gì, ở khách sạn ở một cả ngày. Tới gần năm giờ chiều người phụ trách ở đoàn phim đột nhiên gọi điện thoại cho cô, bảo cô đến đoàn phim một chút, cảnh quay buổi tối có chút điều chỉnh.

Vì vậy, Du Văn dọn dẹp một chút liền xuất phát, nhưng mà mới ra cửa, liền nhận được tin nhắn của Thẩm Thanh Châu: "Bữa tối, bảy giờ lại đây."

Du Văn nhìn đồng hồ, trả lời anh: "Bọn họ bảo tôi bây giờ qua, có lời kịch cần phải điều chỉnh."

Thẩm Thanh Châu: "Tôi bảo bọn họ gọi, không có lời kịch nào phải điều chỉnh."

Du Văn khiếp sợ: "Anh là mưu đồ cá nhân? Muốn để tôi mang com qua lại còn viện cớ."

Thẩm Thanh Châu chưa có trả lời, nhưng mà Du Văn có thể tưởng tượng về mặt của anh bây giờ, cho dù tâm lý không ổn định thì bản mặt lạnh lùng đó cũng không thay đổi.

Du Văn đổi phương hướng, tìm được thẻ phòng liền đi tới phòng của Thẩm Thanh Châu.

Sáu giờ ba mươi Du Văn đến đoàn phim, cô đem thức ăn đặt ở trong hộp giữ nhiệt, tính toán sẽ đợi trợ lý của Thẩm Thanh Châu lại đây mang đi. Phim trường đang quay hùng hục khí thế, Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu đang ngồi xem màn hình máy giám sát trước mặt, trông rất nhàn nhã, ánh mắt rất chuyên tâm. Cô lần đầu tiên chứng kiến lúc anh làm việc, so với bình thường cũng không có khác biệt quá lớn, chính là làm cho người khác cảm thấy anh rất nghiêm cẩn. (nghiêm túc + cẩn thận = nghiêm cẩn)

Du Văn nhìn về phía các diễn viên đang quay phim, lúc này bọn họ đều bị treo ngược, đang diễn ở trước phông nền màu xanh. Du Văn nhìn hồi lâu mới biết được bọn họ đang diễn cảnh nào, xem ra hậu kỳ chế tác thật sự là rất quan trọng.

"Cut." Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu hô một tiếng với bọn họ, sau đó kêu tên một nữ diễn viên, người nữ diễn viên kia vội vàng đi tới.

Nữ diễn viên tên là Phương Lam Lam, diễn nhân vật cảnh sát hình sự, "Đạo diễn, cảnh này của tôi có thể qua sao?" Quay liên tục đều không qua, các diễn viên đều có chút bức bối.

Thẩm Thanh Châu ngược mắt, "Cô cảm thấy thế nào?"

Phương Lam Lam ngẩn người, có chút lúng túng.

Thẩm Thanh Châu nhíu mày, "Phương Lam Lam, cô diễn vai cảnh sát hình sự chứ không phải nữ tử phong trần, ánh mắt không cần quyến rũ như thế, cả người và biểu cảm của cô khi này là đang diễn cái gì, không giống cảnh sát hình sự một chút nào."

Phương Lam Lam lập tức ủy khuất, "Đạo diễn, tôi đã cố hết sức... Hơn nữa cảnh sát hình sự cũng không nhất định là bộ dáng đứng đắn" Tương mạo xinh đẹp, điềm đạm đáng yêu, là đàn ông thì nhất định không bỏ được nói nhiều một câu, nhưng mà ai đã đi theo Thẩm Thanh Châu thời gian dài đều biết rõ, nữ diễn viên này nói như vậy với Thẩm Thanh Châu cũng không có tác dụng.

Quả nhiên, mọi người thấy Thẩm Thanh Châu cười lạnh một tiếng, "Cảnh sát hình sự không nhất định là người đứng đắn nhưng nhân vật này được xây dựng hình tượng như vậy, nếu như cô không tìm được cảm giác, phiền cô đi xuống để cho người khác còn diễn."

Phương Lam Lam, "... Làn này là thật muốn khóc.

Du Văn âm thầm lén lười, nghe nói Thẩm Thanh Châu ở đoàn phim rất nghiêm khắc, nói chuyện cũng rất độc địa... Nguyên lai thật sự là như thế này. Nhưng cô có thể lý giải, dù sao nhân vật là từ dưới ngòi bút của cô đắp nặn, cô cũng hy vọng các diễn viên cũng có thể thể hiện được hết tinh túy trong đó.

"Còn đứng ở đây làm cái gì, đi tìm cảm giác rồi lát quay lại diễn, bằng không..." Thẩm Thanh Châu còn chưa nói hết lời thì Phương Lam Lam liền nói chặn lại, "Tôi có thể, đạo diễn, tôi lập tức đi tìm cảm giác." Cô ta rất vất vả mới có được vai diễn này, không thể từ bỏ!

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm, Phương Lam Lam vội vàng hấp tấp đi ra ngoài.

Hướng mà Phương Lam Lam đang đi chính là chỗ Du Văn đang đứng, Phương Lam Lam vừa đi ra sau thì Thẩm Thanh Châu liền nhìn thấy Du Văn, cô đứng ở trong góc tối, trên tay mang theo một cái hộp màu sáng.

Du Văn nhìn thấy anh đang nhìn cô, liền cười cười với anh, giờ giờ cái hộp đang cầm trên tay. Thẩm Thanh Châu dừng lại một chút, không có chút biểu cảm nào liền quay đầu đi, nhưng mà không ai phát hiện, khi anh đang nhìn màn hình máy giám sát, bên miệng nở một nụ cười nhẹ, vốn là vẻ mặt lạnh như băng liền nhu hòa hơn chút ít.

Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu đang bận liền không đi qua quấy rầy, hơn nữa, cô cũng không tìm thấy trợ lý của anh, vì vậy cô đành phải đi vào phòng nghỉ đặt hộp com xuống.

Bởi vì tò mò quay phim như thế nào, Du Văn lại đi trở về chỗ lúc nãy, xem các diễn viên quay phim.

Nhìn hơn nửa giờ, Du Văn phát hiện trợ lý của Thẩm Thanh Châu vừa vặn từ bên ngoài trở về, cô liền vội vàng kéo anh ta, "Tiểu Dương, bữa tối của Thẩm đạo đang ở phòng nghỉ, cậu mang đến cho anh ấy đi, anh ấy hiện tại không có thời gian."

Tiểu Dương cũng không nghi ngờ gì, "Được, tôi đi lấy."

"Vừa vặn tôi cũng muốn đi, cùng nhau đi."

Du Văn cùng Tiểu Dương cùng nhau đi đến phòng nghỉ, Du Văn mới vừa bước vào cửa, cả người liền ngây người, "Anh..."

Nam chính Hướng Trạch Nhiên đang nhàn nhã ngồi ở trên ghế sofa, mà trước mắt anh ta có một hộp com đã mở ra, trong miệng đang ăn, không phải là bữa tối cô làm sao! Tình huống gì đây!!

Tiểu Dương nhìn một vòng, "Cái kia, bữa tối của Thẩm đạo đâu?"

Du Văn khóc không ra nước mắt, "... Cậu đi trước đi."

"A? Bữa tối thì sao?"

"Thẩm đạo nếu gấp rút muốn ăn bữa tối thì bảo anh ấy đến tìm tôi một chuyến, bữa tối... dù sao thì cậu cứ bảo anh ấy đến tìm tôi là được." Du Văn ăn ăn mi tâm. Vẻ mặt Tiểu Dương nghi hoặc nhìn Du Văn một cái, vẫn là đi ra ngoài trước.

Hướng Trạch Nhiên thấy Du Văn đứng ở cửa, rất vui vẻ cùng cô vẫy vẫy tay, "Vị Văn, cô cũng tới."

Du Văn chậm rãi đi tới, nhìn thoáng qua thấy thức ăn chỉ còn một phần ba, "Anh ăn vui vẻ nhỉ?!"

Hướng Trạch Nhiên dừng một chút, sau đó cười nói, "Đúng vậy, hôm nay thức ăn ăn thật ngon, khách sạn này đầu bếp tay nghề không tệ, bắt quá so với ngày hôm qua thì khẩu vị có chút không đồng nhất, chắc là thay đổi đầu bếp."

"..."

"Vị Văn, cô chưa ăn à. Nhưng trợ lý của tôi chỉ mua một phần, để tôi bảo anh ta đi mua thêm một phần cho cô."

Du Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Còn không có."

Hướng Trạch Nhiên sau khi nghe xong vừa muốn nói gì, bỗng nhiên nhìn thấy trợ lý của mình mang theo một hộp com giống hộp com mình đang ăn từ cửa đi tới, vừa đi còn nhân tiện nói, "Nhiên ca, bữa tối đến, ôi chào? Sao anh đã ăn rồi?"

Du Văn cũng nhìn về phía hộp com kia, bởi vì hộp giữ nhiệt cô mượn ở phòng bếp khách sạn, nhưng kiểu dáng của khách sạn là giống nhau, vì vậy Hướng Trạch Nhiên cho rằng hôm com cô làm là do trợ lý mua?

Về mặt Hướng Trạch Nhiên cũng mờ mịt, anh ta nhìn thoáng qua hộp com đang ăn dở, "Đây không phải là cậu mua cho tôi sao?"

Trợ lý, "Em mới vừa cầm thức ăn từ khách sạn về đến đây..."

Hướng Trạch Nhiên sững sốt, "Vậy tôi ăn đồ ăn của ai?"

Trợ lý lắc đầu.

Bên cạnh Du Văn nhìn hai người, yên lặng thờ dài, phun ra hai chữ, "... Của tôi."

"Xin lỗi Vị Văn, tôi không biết đây là bữa tối của cô, sau khi kết thúc công việc tôi trở về thấy cái hộp cơm này giống hộp hôm qua tôi ăn, tôi liền cho rằng là trợ lý của tôi mua." Hường Trạch Nhiên ngượng ngùng nói, "Bằng không cô ăn hộp cơm mà trợ lý của tôi mang về này."

Du Văn lắc lắc đầu, "Không cần, kỳ thật tôi cũng không đói lắm."

Vấn đề không phải ở cô, mà ở Thẩm Thanh Châu kia... Du Văn suy nghĩ một chút, bằng không đưa hộp cơm khách sạn làm cho Thẩm Thanh Châu ăn, khách sạn làm khẳng định là cũng không kém.

"Cô không cần khách khí, ăn đi." Hường Trạch Nhiên đem phần bữa tối kia đẩy tới trước mặt cô.

Du Văn nghĩ tới đem này phần đưa cho Thẩm Thanh Châu ăn, chắc anh sẽ không cự tuyệt.

Nhưng Hường Trạch Nhiên thấy Du Văn thật lâu không có động đũa liền đoán cô không thích đồ ăn trợ lý mua, vì vậy anh ta đã nói, "Hay thế này, dù sao tôi cũng xong việc rồi, tôi mời cô đi ăn cơm tối."

Du Văn mới vừa lắc đầu muốn nói không thì liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đang từ cửa tiến vào. Cô quay đầu lại, quả nhiên thấy Thẩm Thanh Châu đi đến.

"Thẩm đạo." Du Văn đưa tay cùng anh chào hỏi.

Thẩm Thanh Châu vào cửa liền nhìn đến Du Văn cùng Hường Trạch Nhiên ngồi ở trên cùng một ghế sofa, hai người tựa hồ còn trò chuyện với nhau thật vui. Anh khẽ nhăn mày.

Du Văn này lúc đã đứng lên hướng đi về phía anh, "Thẩm đạo, anh kết thúc công tác rồi à, muốn cơm ăn sao? Ai nha thật là đúng dịp, chúng tôi mua nhiều hơn một phần cơm, tôi không đói bụng, anh vất vả rồi, anh ăn đi." Du Văn rất "giả mù sa mưa" nói lời khách sáo.

Hường Trạch Nhiên thấy vậy liền nói, "Ừ, phần này là trợ lý của tôi mua, Thẩm đạo anh tới ăn đi."

Thẩm Thanh Châu nghe vậy sững sờ, ánh mắt nhìn Du Văn, tựa hồ là muốn cô giải thích cái gì gọi là "Trợ lý của tôi mua".

Du Văn hắng giọng một cái, khẽ nói với anh, "Tôi có mang đến nhưng Hường Trạch Nhiên ăn rồi."

Nói xong, chợt cảm thấy không khí lạnh xuống, Du Văn lui về phía sau, "Tôi thấy anh cũng đói, ăn cơm đi..."

"Không ăn." Thẩm Thanh Châu bỏ lại hai chữ, xoay người rời đi.

Du Văn ở trong phòng nghĩ suy nghĩ hỗn độn. Hường Trạch Nhiên thấy thế liền an ủi, "Vị Văn, Thẩm đạo tính cách lạnh lùng, anh ấy không cảm kích là rất bình thường, cô đừng khổ sở."

Du Văn ừ một tiếng, liền cầm túi của mình chạy ra bên ngoài.

"Này, cô không đi ăn cơm tối sao?"

"Không ăn, anh ăn đi."

Du Văn bắt kịp Thẩm Thanh Châu, "Anh không đói bụng à, làm việc lâu như thế mà không ăn một chút gì là không tốt."

Thẩm Thanh Châu đột nhiên ngừng lại, từ trên cao nhìn xuống bộ dáng của Du Văn khiến cô cảm giác rất bức bách, "Ai cho cô đem bữa tối của tôi cho người khác ăn."

Du Văn nháy mắt, "Oan uổng, là chính bản thân anh ta lấy đi, tuyệt đối không liên quan đến tôi."

Thẩm Thanh Châu hừ lạnh một tiếng, đi tới chiếc xe đang đỗ bên cạnh.

Du Văn đi theo phía sau anh, "Thẩm tiên sinh, tôi nói thật, tôi vô tội."

Không để ý tới.

"Anh xem, sao tôi có thể hai tay dâng hiến bữa tối của anh cho người khác được??"

Không để ý tới, mở cửa xe.

Du Văn chưa từ bỏ ý định, liền chạy theo kéo tay của Thẩm Thanh Châu, cô ngược đầu nhìn anh, "Được rồi, vì đền bù tổn thất cho anh, bây giờ về tôi lại làm cho anh một phần khác, như thế nào."

Thẩm Thanh Châu rũ mắt nhìn cô. Sắc trời rất tối, chỉ có ánh sáng của đèn đường. Du Văn chăm chú nhìn anh, khuôn mặt cô như có một tầng ánh sáng mờ, tựa như ảo mộng.

Du Văn thấy anh không đáp ứng, có chút uể oải. Nhưng mà cảnh tượng này trong mắt Thẩm Thanh Châu lại cảm thấy có chút khác thường, anh cảm thấy giống như, cũng không thích nhìn thấy dáng vẻ không vui của cô.

"Tránh ra."

Du Văn ồ một tiếng, liền thả tay anh xuống.

Thẩm Thanh Châu ngồi trên ghế lái, nghiêng đầu nhìn Du Văn đứng ở ven đường không nhúc nhích, "Cô làm cái gì đấy?"

"Không làm gì cả." Du Văn lấy điện thoại đi động ra, thầm nói, "Tôi tự gọi xe trở về."

"Lên xe."

"Ừ?" Du Văn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, không phải là tức giận sao? Sao bây giờ lại như người khác thế này.

Liếc nhìn lại, Du Văn đột nhiên thấy Thẩm Thanh Châu cười một tiếng, vẻ mặt thê lương nhưng có chút ấm áp, "Không phải là nói trở về nấu cơm sao, lên xe đi, tôi đói."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Trợ Thủ

Edit: Yáng

***

Dọc đường đi Du Văn đều cười không kìm chế được.

Về mặt Thẩm Thanh Châu không còn lạnh lùng, ngược lại còn có chút ôn nhu, dịu dàng, mặc dù ý cười hơi hột nhưng lại dễ dàng tỏa sáng trong bóng đêm hoang vu, một khắc kia, Du Văn nghe được tiếng tim mình đập thành thịch.

Lái xe đến gara ở dưới tầng ngầm của khách sạn, bốn phía an tĩnh, Thẩm Thanh Châu dừng xe phía trước, cởi dây an toàn, nghiêng đầu nhìn Du Văn, "Xuống xe."

Du Văn nhìn đôi mắt màu trà của anh, sau đó cúi đầu đáp một tiếng.

Thẩm Thanh Châu nhìn cô chăm chăm, thấy cô trả lời xong nhưng cũng không có ý muốn xuống xe, "Còn muốn ở trên xe?"

Nhưng thật ra là Du Văn suy nghĩ quá nhập tâm nên quên cả xuống xe. Cô từ trước đến giờ không cảm thấy mình là hoa si hay nhan không, nhưng kể từ khi nhìn thấy Thẩm Thanh Châu đều cảm giác anh làm gì cũng đẹp, ngay cả bộ dáng nhũn này cũng đẹp mắt.

"Nhìn đủ chưa?" Thẩm Thanh Châu khẽ nhủ mày, ánh mắt có chút nghi hoặc.

"Thẩm Thanh Châu, khuôn mặt này của anh, không cười nhiều thật quá đáng tiếc." Về mặt Du Văn "vô cùng đau đớn", thậm chí quên cả xưng hô, gọi thẳng cả tên Thẩm Thanh Châu.

Về mặt Thẩm Thanh Châu liền xuất hiện vết nứt, "Không cần cô quan tâm, hiện tại cô chỉ cần quan tâm đến bữa tối thôi."

Du Văn chặc chặc lắc đầu, thầm nói, "Du Hoán cũng biết dùng khuôn mặt của mình để kiếm kế sinh nhai..."

Thẩm Thanh Châu cũng không nghe rõ cô nói gì, thấy cô chậm rì rì liền trực tiếp cởi dây an toàn của cô, đem cánh cửa bên chỗ Du Văn đẩy ra ngoài, ra lệnh, "Xuống xe."

Quần áo anh tiếp xúc gần với quần áo cô, cảm giác ấm áp trong nháy mắt, Du Văn bị dọa hết hồn, "A, biết rồi...."

Thẩm Thanh Châu thấy cô ngây ngốc xuống xe, trong lòng tỏa ra một loại cảm giác không thể hiểu nổi, loại phản ứng chậm nửa nhịp này rốt cuộc sao lại có thể viết được tiểu thuyết huyền bí kia??

Cùng Thẩm Thanh Châu quay về phòng ở khách sạn, Du Văn mở tủ lạnh ra, bên trong vẫn còn nguyên liệu nấu ăn mà cô chưa nấu hết.

"Anh chờ một lát, rất nhanh thôi." Du Văn lập tức lấy thịt ra xử lý, Thẩm Thanh Châu ngồi ở phòng khách, có thể thấy được hành động của cô. Vài phút sau, vang lên thanh âm va chạm của chảo với xèng xào rau, sau đó mùi thịt lại truyền đến đây, đối với Thẩm Thanh Châu một ngày làm việc chưa ăn gì thì hương vị này rất có lực hấp dẫn.

Du Văn lật vài cái, đi tìm xì dầu, "Ồi chao? Xì dầu để đâu rồi?"

Sau lưng thò ra một cánh tay, đưa chai xì dầu qua, Du Văn quay đầu lại chỉ thấy Thẩm Thanh Châu sắc mặt lạnh lùng đứng ở ngay sau cô, "Cô vừa nãy để ở góc kia."

"Ồ" Du Văn liền nhận lấy, "Cảm ơn."

Thẩm Thanh Châu ừ một tiếng, đứng ở bên cạnh nhìn món ăn trong nồi. Du Văn nhìn anh vài lần, tiếp tục xào rau.

Một lát sau.

"Này đưa cho tôi chai dầu ô liu."

"Tôi muốn đường."

"Này là muối, OK? Ở bên cạnh.... Đứng đứng đứng."

"Cho bao nhiêu?" Thẩm Thanh Châu bình tĩnh nói.

"Một muỗng nhỏ."

"Như thế này?"

"Nhiều thêm một chút."

Du Văn chứng kiến Thẩm đại đạo diễn đáng vẻ thận trọng thả hai muỗng xuống... có chút khôì hài.

Thật ra vừa rồi cô cũng chỉ nhất thời tùy ý nhờ anh giúp nêm gia vị, không nghĩ đến cứ sai sử một chút liền sai sử đến lúc nấu com xong. Mà Thẩm đại đạo diễn, dường như cũng không có ý không kiên nhẫn, tựa như anh phát hiện sự kiện nấu com thật thần kỳ, trông mắt mở to sáng ngời.

"Tốt lắm, mang thức ăn lên thôi." Cuối cùng cũng nấu xong thức ăn, lần này chỉ kịp làm hai món mặn một món canh, có chút giản lược.

Thẩm Thanh Châu ngồi xuống bàn ăn, bắt đầu nghiêm túc ăn com. Du Văn ngồi đối diện chống cằm nhìn anh ăn com.

"Này, hôm qua tôi đăng weibo mới có tag tên anh, anh không thấy à?"

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, "Không."

"Vậy anh mau xem đi, tôi nhắc đến anh mà anh không phản ứng, tôi rất mất mặt." Du Văn nghiêm túc nói.

"Mất mặt? Có sao?" Thẩm Thanh Châu vẫn luôn thể hiện bản mặt lạnh lùng, khoe miệng Du Văn liền sụp xuống, đại khái cũng có rất nhiều minh tinh bị Thẩm đại đạo diễn xem nhẹ.

"Tôi chính là có rất nhiều fan hâm mộ, haizz, bọn họ khẳng định sẽ nhân cơ hội này chăm chọc tôi."

"Ừ."

"Thẩm đạo, nhớ nha, đừng làm cho tôi mất mặt, hãy xem trọng tâm địa thiện lương của tôi đã nấu com cho anh." Du Văn mặc dù nói thế, nhưng cũng không trông cậy vào Thẩm Thanh Châu đáp lại cái gì, vua mặt lạnh giới giải trí, danh tiếng này cũng không phải ngẫu nhiên mà có.

Thẩm Thanh Châu com nước xong, Du Văn liền trở về phòng của mình. Mà sau khi Du Văn đi, Thẩm Thanh Châu ngồi trên ghế sofa mở lại weibo sau hơn một tháng không cập nhật gì.

Số lượng thông báo cùng tin nhắn nhiều vô cùng, Thẩm Thanh Châu không tìm được Du Văn, vì vậy đành phải tìm weibo của Vị Văn, tìm kiếm Vị Văn liền thấy được weibo có tích V.

Vào trang cá nhân của cô liền thấy bài viết mới nhất, Thẩm Thanh Châu liền mở bình luận, bình luận đứng đầu chỉ có hai chữ "Đồng tình", còn có rất nhiều người phổ cập về "Anh" cho cô.

Thẩm Thanh Châu chột nhứ mày, duỗi ngón tay ấn follow cô, sau đó tùy ý bình luận một icon tham ăn.

Đăng thành công, Thẩm Thanh Châu nhếch môi cười, tựa hồ có thể đoán được về mặt rạng rỡ của người nào đó.

Du Văn tắm xong đi ra, mặc đồ ngủ chui vào trong chăn, mở khóa điện thoại, Du Văn liền phát hiện có thông báo màu đỏ từ weibo, Du Văn không chút suy nghĩ liền mở ra, chẳng lẽ có ai bình luận?

Mở weibo ra, Du Văn sững sờ nhìn tên người bình luận, Thẩm Thanh Châu? Thẩm Thanh Châu??!

Anh thế nhưng lại đáp lại? Còn follow cô? Du Văn cười thật thỏa mãn, xem ra mỹ thực có sức hấp dẫn thật lớn, không ngờ Thẩm đạo lại nể tình như thế.

Du Văn cười hi hi xem bình luận, lần này Thẩm Thanh Châu đăng bình luận khiến một đám người muốn nổ tung.

"Vị Văn là ai?? Ai đến nói cho tôi biết? Sao nam thần của tôi lại bình luận."

"Thẩm đạo diễn với biên kịch, còn là tác giả nguyên tác của kịch bản, tiểu thuyết nghe nói rất trâu bò."

"A, a, a... Châu Châu lần đầu bình luận mà không phải tuyên truyền này nọ, cảm ơn!"

"Đại đại nhà ta mặt mũi thật lớn, hôm qua ta còn hiểu lầm, ha ha ha. "

.....

Du Văn phát hiện lượt follow của mình tăng rất nhiều, đều đăng bình luận, còn có một đám người bình luận giống nhau "Đoàn tham quan Thẩm Thanh Châu đến đây du lịch".

Du Văn, "...."

Hôm sau, Du Văn rời giường đến đoàn phim, hai người biên kịch kia thấy cô đến liền bắt đầu thảo luận kịch bản. Sau khi kết thúc, Du Văn liền ở bên cạnh xem diễn viên quay phim, đương nhiên cũng thuận tiện xem đạo diễn đại nhân ở đoàn phim uy phong lẫm liệt như thế nào.

Du Văn xem rất hài lòng, trong lòng suy nghĩ Lý Manh Manh cùng Hường Trạch Nhiên bạo hồng cũng có đạo lý, giá trị nhan sắc cao, diễn xuất tốt. Mặt khác, nghe nói cả nam nữ chính đều do Thẩm Thanh Châu tự mình chọn lựa, ừ... Thẩm đạo rất được lòng cô.

Sau khi Lý Manh Manh cùng Hường Trạch Nhiên kết thúc cảnh quay này liền nghỉ ngơi, cảnh tiếp theo không phải do bọn họ diễn. Thấy Du Văn cũng ngồi đây, Lý Manh Manh liền hứng trí bồng bồng lại đây cùng cô nói chuyện phiếm.

Hường Trạch Nhiên cũng lại đây ngồi, nhìn thấy Du Văn liền nhớ đến cảnh hôm qua, "Vị Văn, hôm qua ăn phần cơm của cô tôi vô cùng áy náy, thể này, trưa nay tôi mời cô ăn cơm."

"Cậu ăn cơm của cô ấy khi nào?" Lý Manh Manh hiếu kỳ nói.

Hường Trạch Nhiên đành phải đem sự kiện hôm qua nói một lần, Lý Manh Manh nghe xong cười một tiếng, "Nên mời, nên mời, để Vị Văn nhà chúng ta không ăn được cơm tối, cậu thật sự rất giỏi."

"Tôi vốn muốn đưa cho cô ấy, ai biết cô ấy lại chạy đi..." Hường Trạch Nhiên ngượng ngùng nói.

Du Văn cười cười, "Ngày hôm qua tôi cũng không đói lắm, ăn tiếp thì no quá, không cần mời lại tôi đâu."

"Vậy cũng không được, buổi trưa cô đừng đi, tôi bảo trợ lý mua xong rồi lại đây ăn."

"Đúng thế, đúng thế."

Hai người kẻ xướng người họa, Du Văn cũng không cự tuyệt nữa, "Được rồi, được rồi, bữa trưa tôi sẽ ăn chùa ở đây."

"Được, không thành vấn đề."

Lý Manh Manh cười cười đột nhiên nhớ đến một chuyện, cô ấy tiến lại gần đây nói, "Vị Văn, ngày hôm qua tôi thấy Thẩm đạo bình luận ở weibo của cô!! Còn follow cô nữa. Tôi nói với cô một chút, tốt xấu gì tôi cũng là nữ chính, vậy mà anh ấy còn chưa có follow tôi đâu."

Du Văn cười cười, cô sẽ không nói là cô dùng biện pháp đặc biệt với Thẩm Thanh Châu đâu.

"À... Là sao, vậy thật vinh hạnh cho tôi rồi."

"Đúng vậy, tôi follow Thẩm đạo lâu như vậy, mà chưa từng thấy anh ấy bình luận ở weibo của ai, trừ cô." Lý Manh Manh nói xong liền như tên trộm nói, "Vị Văn, cô nói thật đi, cô có phải cùng Thẩm đạo có cái gì....."

Du Văn chột nhứ mày, "Cô cảm thấy chúng tôi nên có cái gì...?"

Lý Manh Manh trầm ngâm một hồi, liền tự phủ định suy nghĩ của bản thân, "Hí hí... Là do tôi nghĩ nhiều, nếu có mới là lạ, khối bằng Thẩm đạo kia, sao có thể hạ nhiệt được."

Du Văn: Không hạ nhiệt được? Không tin, ngày hôm qua rõ ràng còn cười kìa.

Đến thời gian ăn cơm trưa, tất cả các diễn viên cùng nhân viên đoàn phim đều được phát cơm hộp, mà Hương Trạch Nhiên vì thực hiện hứa hẹn liền bảo trợ lý mua rất nhiều đồ ăn ngon mang tới đây, Du Văn ngồi ở giữa Lý Mạnh Mạnh và Hương Trạch Nhiên, ăn vô cùng cao hứng.

Các diễn viên khác đi ngang qua, "Nhiên ca, có đồ ăn cũng không gọi tôi."

"Cho cậu ăn một miếng thôi, không được ăn nhiều, đây là bồi tội với biên kịch đại nhân của chúng ta."

"Nhiên ca còn phải bồi tội cơ à?"

"Không phải như vậy sao."

"Vậy tôi sẽ không ăn, anh phải bồi tội cho tốt... Ai da, đạo diễn." Diễn viên vừa đi vừa nói chuyện không nhìn đường, trực tiếp đụng vào Thẩm Thanh Châu đang đi tới.

"Ừ." Thẩm Thanh Châu khẽ gật đầu.

Diễn viên kia liền chạy nhanh như một làn khói, ánh mắt Thẩm Thanh châu liền rơi trên người Du Văn, Hương Trạch Nhiên gấp đồ ăn cho cô, Du Văn cũng không phản ứng nhiều lắm, giống như thói quen liền ăn luôn.

Thẩm Thanh Châu đột nhiên cảm thấy rất chướng mắt.

Anh liền tiến lên phía trước, từ trên cao nhìn xuống Du Văn đang ăn rất nhanh, "Biên kịch, cô ra đây một chút."

Du Văn ngẩng đầu, "Ừ."

"Ăn xong chưa? Đi ra đây?"

"Còn chưa ăn xong." Du Văn thành thật trả lời.

Thẩm Thanh Châu day day huyết thái dương, "Chưa ăn xong cũng ra đây cho tôi."

Du Văn, "...."

Thẩm Thanh Châu ra ngoài trước, Lý Mạnh Mạnh liền vỗ bả vai Du Văn, "Thẩm đạo nổi giận rất đáng sợ, chúc cô gặp may mắn."

Du Văn, "Tôi làm sai cái gì?"

"Khẳng định là có, cô nên biết Thẩm đạo mặc dù đáng sợ, nhưng anh ấy đều giảng đạo lý, nếu cô không làm sai thì anh ấy sẽ không mắng cô."

Về mặt Du Văn buồn bực, để đũa xuống, "Hai người tiếp tục ăn đi, tôi đi trước."

Hương Trạch Nhiên, "Mới ăn có một ít, có cần tôi giữ lại cho cô không?"

"Không cần không cần, hai người ăn đi."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sinh Nhật

Edit: Yáng

***

Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu đi vào phòng nghỉ riêng của anh, vội vàng hấp tấp đuổi theo.

"Thẩm đạo, như thế nào? Du Văn tiến đến bên cạnh anh, "Anh gọi tôi đi ra có việc gì?"

"Kịch bản, bằng không còn có việc gì?"

"À, kịch bản có vấn đề gì?"

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, không trả lời cô mà tiến đến ngồi trên ghế dựa, nháy mắt nhìn com trưa ở trên bàn cách đó không xa.

"Đem com trưa lấy tới đây."

Du Văn mỉm môi, đem com trưa qua, "Anh còn chưa ăn com à?"

"Làm sao có thể giống cô ở bên kia ăn sung sướng như vậy." Thẩm Thanh Châu lấy đôi đũa từ trong hộp ra, bỏ cái nắp hộp com xuống, sau đó không nhanh không chậm bắt đầu ăn com.

Du Văn đứng ở một bên, rất bí thống khi bị xem nhẹ.

"Kìa... Anh ăn trước đi, tôi đi ra ngoài rồi lát quay lại?" Du Văn do dự hỏi.

"Cô còn muốn đi ăn com?"

Du Văn lắc đầu, nhưng lại thầm nói, "Tự nhiên bị kêu đến, lại kêu người ta đến nhìn mình ăn com, ai muốn nhìn..."

"Ngồi xuống."

"Làm sao?"

"Không phải chưa ăn no sao, ngồi xuống ăn com."

Du Văn nhú mày, "Lại còn tốt bụng như thế?"

Thẩm Thanh Châu lạnh lùng liếc cô một cái, Du Văn liền cười hì hì ngậm miệng.

Bộ dáng Thẩm Thanh Châu lạnh lùng, nhưng lại đưa cho cô một đôi đũa. Mà Du Văn cùng anh ngồi ăn com thành thói quen, cho nên cũng không cảm thấy đột nhiên ngồi ăn com cùng nhau có gì không ổn.

Chỉ là trong mắt cô hình ảnh này rất bình thường nhưng trong mắt người khác lại không giống thế, trợ lý Tiểu Dương của Thẩm Thanh Châu đẩy cửa vào, thấy hai người trước mắt đột nhiên dừng bước chân. Trong lòng khiếp sợ, trợn mắt há hốc mồm.

Nghe được tiếng mở cửa, hai người đang ăn com đều quay đầu nhìn ra cửa.

"Tiểu Dương, ăn chưa?" Du Văn rất bình thường chào hỏi.

Tiểu Dương, "Tôi, tôi đến lấy ít đồ..."

Thẩm Thanh Châu, "Ồ trên bàn trà."

"À..." Tiểu Dương nhanh chóng lấy văn kiện trên bàn trà, trong thời gian ngắn như vậy mà đầu cậu ta chợt lóe lên suy nghĩ "Vì sao Thẩm đạo lại cùng biên kịch ăn com? Vì sao Thẩm đạo lại đồng ý cho người khác đồ ăn của anh ấy? Vì sao nhìn bọn họ lại thân mật như thế?? Vì sao vì sao vì sao aaaaa!!!"

"Àm!" Tiểu Dương đang trong suy nghĩ hỗn độn đóng cửa đi ra ngoài.

Du Văn nghi hoặc nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Cậu ta sao vậy? Vội vã đi WC à?"

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Chắc vậy."

Hai tuần lễ nhanh chóng trôi qua, quay quay lại chuyển chuyển, ở mỗi vị trí lấy vài cảnh, toàn bộ mọi người trong đoàn phim đều bận rộn làm việc. Mà Du Văn... hết sức thanh nhàn ở đoàn phim hoặc ở khách sạn đi dạo.

Hôm nay, cô đăng chương mới rồi mới đến đoàn phim.

Lý Manh Manh đang mặc trang phục diễn, ngồi bên cạnh cầm điện thoại chơi, Du Văn liền tiến đến bên cạnh, thuận miệng hỏi, Manh Manh, hôm nay quay thế nào rồi?"

Lý Manh Manh thấy Du Văn lại đây liền tắt trò chơi, nhỏ giọng nói với cô, "Hôm nay hơn năm giờ sẽ kết thúc công việc, hôm nay ở đoàn phim có đại sự."

"Việc gì mà đại sự?" Lý Manh Manh thần bí làm cho Du Văn hết sức tò mò.

"Cô có biết hôm nay ngày bao nhiêu không?"

Du Văn lắc đầu.

Lý Mạnh Mạnh ghét bỏ nhìn cô, "Là sinh nhật Thẩm đạo."

"Hả????!!!" Du Văn tròn to mắt, hôm nay là sinh nhật anh? Cô thế nhưng.... quên mất sinh nhật anh?

"Ừm, thế nên vài vị cao tăng trong đoàn phim cùng tất cả các nhân viên định bí mật tổ chức party sinh nhật cho Thẩm đạo, cũng cho mọi người buông lỏng một chút, dù sao gần đây cũng quá mệt mỏi."

Lý Mạnh Mạnh tiếp tục nói, "Mặc dù trong suy nghĩ của mọi người Thẩm đạo vẫn rất uy nghiêm, tất cả mọi người không dám cùng anh ấy chơi đùa, thế nhưng chúng ta cũng biết rõ là do tính tình của anh ấy như thế, kỳ thật vẫn là người tốt, tổ chức party sinh nhật để mọi người cùng chơi hân là không thành vấn đề."

Suy nghĩ của Du Văn bắt đầu bay lượn, hoàn toàn không nghe thấy Lý Mạnh Mạnh đang nói cái gì.

"Còn có một tin tức bất quá lớn, Vị Văn, tôi nói với cô, hôm nay còn có người muốn tới...."

"Mạnh Mạnh, tôi có việc, tôi đi trước."

"Không phải cô vừa mới tới sao?"

"Tạm biệt."

"Này, buổi tối nhớ đến đây nhé." Lý Mạnh Mạnh kêu lớn, sợ Du Văn không nghe thấy. Cô ấy thầm nói, "Còn muốn cùng cô nói tin tức bất quá, cứ như vậy đã đi rồi."

Du Văn xem qua baidu thông tin về anh, cũng đặc biệt ghi nhớ sinh nhật anh nhưng không ngờ cô không chú ý thời gian liền quên mất sinh nhật anh đã đến.

Nhưng bây giờ đã biết rõ thì có nên làm cái gì đó không? Du Văn nghĩ, mua quà cho Thẩm Thanh Châu, nhưng lại cảm thấy anh cái gì cũng không thiếu...

Ở trên đường quanh đi quẩn lại, Du Văn nhìn thấy trước mắt có rất nhiều cửa hàng bánh ngọt, bằng không tự mình làm bánh sinh nhật đi.

Du Văn làm qua rất nhiều món ăn, nhưng lại là lần đầu tiên làm bánh ngọt, ở dưới sự giúp đỡ của nhân viên cửa hàng với nhiều lần thí nghiệm của cô cuối cùng cô cũng làm được một cái bánh sinh nhật hài lòng. Du Văn mừng rỡ viết tên Thẩm Thanh Châu lên bánh, sau đó viết happy birthday!! Đóng gói bánh xong, Du Văn liền bắt xe về khách sạn, đặt bánh trên bàn trà ở phòng Thẩm Thanh Châu, chờ buổi tối anh quay trở lại có thể thấy có một sự ngạc nhiên nho nhỏ.

Đến tối, Lý Mạnh Mạnh gọi điện thoại cho cô, sau đó cô trở lại đoàn phim. Bởi vì ban ngày lấy cảnh ở biệt thự, nên đêm nay định mang đồ tổ chức party ở đây luôn.

Thời điểm Du Văn tới Thẩm Thanh Châu không có ở đây, Lý Mạnh Mạnh nói, Thẩm Thanh Châu không biết chuyện, khó có được một hôm kết thúc sớm công việc, anh ấy ra ngoài có việc, lát nữa sẽ bị lừa quay lại.

"A! Chị Diệp Dư!" Lý Mạnh Mạnh đột nhiên hướng sau lưng Du Văn lên tiếng chào.

Du Văn ngẩn người, cái tên này rất quen thuộc, Du Văn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp mặc váy đen dài tới đầu gối, bên ngoài mặc áo khoác sẫm màu, chân đi giày cao gót đang đi tới chỗ cô, nghe thấy Lý Mạnh Mạnh gọi liền tháo kính râm xuống, "Mạnh Mạnh, đã lâu không gặp."

Ánh mắt Du Văn dừng trên người cô ấy, Lâm Diệp Dư.

Lý Mạnh Mạnh tiến lên ôm chầm cô ấy, "Đúng vậy, lần trước gặp chị cũng là lễ trao giải của mấy tháng trước rồi."

Lâm Diệp Dư nhìn xung quanh, "Thanh Châu không ở đây chứ?"

"Không ở đây, đợi lát nữa nhân viên đoàn phim sẽ thông báo anh ấy đến đây. Chị Diệp Dư, chị thật có lòng, bận như thế mà còn đến đây tổ chức sinh nhật cho Thẩm đạo."

"Không phải, gần đây chị đã trở lại Bắc Kinh quay phim rồi." Lâm Diệp Dư cười nói. Nói xong liền nhìn Du Văn cách đó không xa, vừa rồi đã thấy quen, hiện tại nhìn kỹ đột nhiên nhớ ra đã gặp cô ở đâu.

Lý Mạnh Mạnh thấy Lâm Diệp Dư vẫn nhìn chằm chằm Du Văn, liền giới thiệu, "Chị Diệp Dư, đây là biên kịch của chúng em, Vị Văn, cô ấy là một tác giả rất nổi tiếng. Vị Văn, cô tới đây."

Lý Mạnh Mạnh bảo cô tới đây, "Đây là siêu cấp đại minh tinh Lâm Diệp Dư, khẳng định là cô có biết."

Du Văn hướng về phía cô ấy gật gù đầu, "Xin chào."

Lâm Diệp Dư nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không đem chuyện đã gặp cô ở nhà Thẩm Thanh Châu nói ra, chỉ thản nhiên nói, "Xin chào."

"Chị Diệp Dư, chị định tặng Thẩm đạo lễ vật gì? Cho em xem một chút được không?" Lý Manh Manh hiếu kỳ nói ra.

Lâm Diệp Dư cười cười, "Làm cho anh ấy cái bánh sinh nhật thôi, đợi lát nữa sẽ đem lại đây, cái khác sao.... Không nói cho em?"

"Hừm, lại còn tỏ ra thần bí, được được được, chị cùng Thẩm đạo riêng tư này nọ em không nhìn nữa." Lý Manh Manh thâm ý nói ra.

Lâm Diệp Dư bất đắc dĩ nhìn Lý Manh Manh, vừa nói vừa cười.

Mà Du Văn yên lặng rời đi, cô quẹo khúc quanh rời khỏi ánh mắt của hai người họ, cô đi đến ban công lầu hai của biệt thự, đoạn đối thoại của Lâm Diệp Dư với Lý Manh Manh vẫn còn trong đầu.

Xem giọng điệu của Lý Manh Manh, Lâm Diệp Dư cùng Thẩm Thanh Châu có quan hệ gì? Suy đoán của cô là thật? Vẫn là đúng phân nửa. Bất kể như thế nào, Lâm Diệp Dư hẳn là rất thích Thẩm Thanh Châu đi..

Với tính tình của Thẩm Thanh Châu nếu Lâm Diệp Dư không đặc biệt sao có thể để cô ấy đi lại tùy tiện trong nhà anh.

Du Văn có chút bức bối, nhớ tới chính mình cả một buổi trưa làm bánh ngọt, lại nghĩ tới Lâm Diệp Dư cũng chuẩn bị một cái bánh sinh nhật lớn cùng quà tặng cho Thẩm Thanh Châu, cô ưỡ ỏi nằm ở trên ban công.

"Vị Văn?" Hường Trạch Nhiên thấy người nằm sắp nhìn quen mắt, liền tiến lên vỗ vỗ.

Du Văn quay đầu lại, "Là anh à?"

Hường Trạch Nhiên thấy sắc mặt cô không tốt, "Như thế nào? Thẩm đạo sắp tới rồi, không đi xuống sao?"

"Không có việc gì đâu, tôi ở chỗ này hóng gió."

"À, kia cùng nhau đi xuống?"

"Được." Du Văn cười cười, tận lực biểu hiện mặt ngoài tự nhiên một chút, đi theo Hường Trạch Nhiên cùng nhau đi xuống lầu dưới.

Lúc hai người xuống lầu, Thẩm Thanh Châu cùng Lâm Diệp Dư vừa vặn từ cửa vào, Thẩm Thanh Châu phỏng đoán mới biết được đoàn phim tổ chức party sinh nhật cho mình, cho nên trở về có chút vội vàng, mà Lâm Diệp Dư... Là sớm ra cửa nghênh đón anh.

Du Văn thấy một màn hai người bọn họ sóng vai đi tới, ngực có chút phát trướng.

"Trạch Nhiên, cậu ở đâu vậy, vừa rồi không nhìn thấy cậu." Lâm Diệp Dư nhìn thấy Hường Trạch Nhiên cùng Du Văn cùng nhau từ trên lầu đi xuống, cười cười lên tiếng chào hỏi với Hường Trạch Nhiên.

Hường Trạch Nhiên cười nói, "Tôi vừa tới. Cô cùng Thẩm đạo nhanh đi ra bên ngoài đi, mọi người đều đang chờ hai người đấy." Nói xong, Hường Trạch Nhiên nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, sinh nhật vui vẻ."

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm, "Cảm ơn."

Nói xong, ánh mắt anh rơi trên người Du Văn, nhưng mà ánh mắt Du Văn nhìn ra phía ngoài, nên không nhìn anh, Thẩm Thanh Châu có chút bất mãn.

"Vị Văn, đi, đợi lát nữa ngồi bên cạnh tôi, hai chúng ta cùng uống rượu. À mà cô có biết uống rượu không?" Hường Trạch Nhiên rất tùy ý đem tay đặt lên bả vai của Du Văn, sau đó đem Du Văn đẩy ra ngoài.

Du Văn cưỡng bách chính mình không nhìn tới Thẩm Thanh Châu, mặt ngoài rất trấn định, nhưng kỳ thật trong lòng là rối một mui, cho nên cô cũng không nghe thấy Hường Trạch Nhiên nói cái gì, tùy tiện ứng phó một tiếng.

Mà Thẩm Thanh Châu nhìn Hường Trạch Nhiên cùng Du Văn kè vai sát cánh đi ra phía ngoài, đôi mắt màu trà lập tức chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Không Bị Cản Trở

Edit: Yáng

***

"Thẩm đạo, sinh nhật vui về."

"Thẩm đạo, đến uống một ly."

"Ta kính ngài một ly."

.....

Thẩm Thanh Châu bình thường nhìn qua lãnh đạm, nhưng cũng không phải là không có tình người, mọi người có ý tốt vì anh chúc mừng, anh tự nhiên phải bán lại ý tốt cho mọi người. Một ít người bình thường đều nhân cơ hội này đi mời rượu lôi kéo làm quen diễn viên nổi tiếng ở đây.

Mà Du Văn đang ngồi bên cạnh Hường Trạch Nhiên, yên lặng ăn thịt nướng trên bàn. Trước mặt cô là nhân viên vừa mang bánh ngọt cực lớn của Lâm Diệp Dư đến.

"Vị Văn, cạn ly." Hường Trạch Nhiên cùng người bên cạnh uống một ly, lại quay trở lại chào hỏi Vị Văn.

Vị Văn tư lượng không cao, nhưng uống một chút thì cũng không có vấn đề gì, cô cầm lấy một ly rượu chạm vào ly của Hường Trạch Nhiên, "Uống."

"Tôi cũng đến đây." Lý Manh Manh đứng lên trước, "Ba chúng ta hôm nay không say không về."

"Được." Hường Trạch Nhiên rót rượu vang cho hai cô gái, sau đó lại rót cho chính mình một ly.

"Hường Trạch Nhiên, rót đầy vào." Lý Manh Manh nói.

"Biết rồi, chính cô cũng đừng ăn bớt ăn xén, này Vị Văn cô cũng là..."

"Rầm rầm rầm..."

Hường Trạch Nhiên cùng Lý Manh Manh nhìn nhau một cái.

Lý Manh Manh, "Được đó Vị Văn, lợi hại như thế, chưa nói lời nào đã uống hết rồi."

"Hai người các người đừng âm ỉ, muốn uống thì uống luôn, đừng nói nhảm." Du Văn mạnh mẽ đem ly rượu trên bàn cầm lên, không nhận được nói, "Cạn ly."

Hường Trạch Nhiên ngoài ý muốn như vậy, "Được, cạn ly."

Một mặt khác, Thẩm Thanh Châu cũng không từ chối người khác mời rượu, sau đó ánh mắt anh lặng lẽ không tiếng động hướng tới bên người Du Văn, cô đang cùng Hường Trạch Nhiên và Lý Manh Manh vui sướng uống rượu, lúc này, Hường Trạch Nhiên không biết nói gì ở bên tai Du Văn, cô liền bật cười lớn.

Ấn đường Thẩm Thanh Châu nhảy lên, hình ảnh kia, như thế nào lại thấy không thoải mái. Còn đối với Hường Trạch Nhiên, Thẩm Thanh Châu lại cảm thấy có phải trước đây mình chọn sai nam chính??

"Thanh Châu, đừng uống nhiều quá, ăn miếng bánh ngọt lót dạ." Lâm Diệp Dư bưng miếng bánh ngọt lại đây, "Em đặc biệt nhờ người ta làm, thợ làm bánh ngọt kia rất nổi tiếng, anh thử xem."

"Xin lỗi, tôi không thích ăn điểm tâm ngọt." Thẩm Thanh Châu nhàn nhạt nói ra.

Sắc mặt Lâm Diệp Dư cứng đờ, "Kia, vậy anh ăn cái khác một chút, uống rượu nhiều không tốt."

Thẩm Thanh Châu không lên tiếng. Mà bên kia, Hường Trạch Nhiên cùng Du Văn lại cạn một ly. Ánh mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, ngửa đầu uống hết một ly rượu vang.

Du Văn uống mấy ly liền cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, tiết tấu chậm lại, kéo Lý Manh Manh qua hỏi, "Này, tôi hỏi cô, Lâm Diệp Dư cùng Thẩm đạo có quan hệ gì?"

Lý Manh Manh say khướt, nghe được vấn đề này lập tức như tên trộm đến gần tai cô thì thầm, "Tôi nói với cô nhưng cô cũng không thể để người khác biết."

"Ừ."

"Trước kia tôi cùng chị Diệp Dư quan hệ không tệ, cô ấy nói với tôi đã quen biết Thẩm đạo từ rất sớm, ừ.... Quen biết từ lúc chưa nổi tiếng đi. Tôi nhìn ra được chị Diệp Dư rất thích Thẩm đạo."

"Kìa, Thẩm đạo thì sao?"

Lý Manh Manh suy nghĩ một chút, "Cô cũng biết Thẩm đạo này lạnh như băng, đối với ai cũng là thái độ đó, cũng may chị Diệp Dư kiên trì không buông tay, nếu là tôi thì nhất định không làm được như thế. Nhưng việc này người khác không biết rõ, cô phải giữ bí mật, dù sao chị Diệp Dư cùng Thẩm đạo đều là nhân vật lớn, việc này khó mà nói.."

Du Văn gật gật đầu, trong lòng lại thờ phào nhẹ nhõm, cô sợ nhất là Thẩm Thanh Châu đối với Lâm Diệp Dư có ý tứ.

Đầu Du Văn có ít choáng váng, không còn hào hứng uống rượu, cô nói rõ với Lý Manh Manh liền vụng trộm rút lui trước, hôm nay bên cạnh Thẩm Thanh Châu nhiều người như vậy, khẳng định cũng không thiếu một mình cô.

Du Văn trở về khách sạn, tắm rửa thay quần áo đầy mùi rượu. Nằm ở trên giường, Du Văn vẫn còn chóng mặt, nhưng thanh tĩnh hơn so với ở biệt thự.

Du Văn nhớ tới Lâm Diệp Dư hôm nay, đột nhiên cảm thấy có chút ảo não, sao lúc đó Du Văn cô lại như rùa rút cổ vậy??

Chao ôi.. Thế nhưng không có biện pháp, quà của Lâm Diệp Dư lại là một cái bánh ngọt lớn, còn đặc biệt trong lúc bận rộn vẫn tới đoàn phim tổ chức sinh nhật cho anh, mà cô thì ngay cả sinh nhật anh còn không nhớ rõ, thật sự rất hổ thẹn!!

Đúng.. Bánh ngọt??!!

Du Văn lập tức nhớ ra mình đã để bánh ngọt ở trên bàn trà phòng Thẩm Thanh Châu. Hồngбет, nếu là anh trông thấy chẳng phải rất mất mặt sao?? Du Văn cuống quýt từ trên giường đứng lên, tìm được thẻ phòng Thẩm Thanh Châu ở trong túi xách của cô.

Cô mới về khách sạn được một tiếng, khẳng định là Thẩm Thanh Châu còn ở biệt thự chưa về, bây giờ cô vụng trộm qua phòng anh đem bánh ngọt trở về thì cũng không bị anh phát hiện.

Du Văn cảm thấy rất may mắn vì mình đã nhớ tới chuyện này, cô cầm thẻ phòng lên, đi dép chạy như bay đến cửa phòng Thẩm Thanh Châu.

"Cạch." Cửa phòng mở ra.

Du Văn liền đi vào, nhanh chóng đóng cửa lại.

Cô đi đến phòng khách, mở hộp bánh ngọt trên bàn trà ra, vẫn y nguyên. Du Văn thờ phào nhẹ nhõm, "Còn tốt còn tốt, bánh ngọt à, thừa dịp này còn chưa bị phát hiện, tao liền đưa mấy về phòng tao."

"Bánh ngọt? Cho tôi?" Bất thành linh sau lưng cô liền vang lên thanh âm từ tính, Du Văn sợ hãi kêu lên, thiếu chút nữa làm rơi bánh ngọt xuống đất.

Cô ổn định tinh thần, chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Vừa đứng chỗ, Thẩm Thanh Châu dựa ở vách ngăn phòng khách, tựa hồ đứng không ổn lắm, nhìn qua có chút say, nút áo sơ mi ở cổ cởi ra, mở ra có chút hỗn độn. Giờ phút này, đôi mắt anh hít lại nhìn phương hướng này, đôi mắt này thế nào lại có chút câu dẫn người.... ị hoặc??!!

Du Văn nuốt nước miếng, sững sờ nhìn anh, "Anh thế nào... trở về?"

Thẩm Thanh Châu nhú mồm, đưa tay dè lên ấn đường, sau đó nhấc chân đi về phía cô, đứng lại trước mặt cô, cúi người nhìn thoáng qua bánh ngọt trên tay cô, sau đó ngẩng đầu nhìn cô chằm chằm, "Cô làm?"

Du Văn lùi hai bước, lưng đụng vào cánh tủ đựng rượu, "Đứng, đứng vậy, tôi làm."

Thẩm Thanh Châu đứng thẳng lên, nhưng là vì đứng không quá ổn nên duỗi tay đỡ sau lưng Du Văn, mà dạng tư thế này tựa như anh đem Du Văn ôm ở trong ngực.

Du Văn hô hấp hơi chậm lại, trên người anh có hương vị riêng, còn có mùi rượu vang tinh khiết.

"Dĩ nhiên là cho tôi, vừa rồi vì sao lại muốn cầm về?" Thẩm Thanh Châu nghi hoặc.

Du Văn nín thở, "Vừa rồi ở biệt thự, không phải có bánh ngọt lớn sao, anh cũng ăn đủ rồi."

Thẩm Thanh Châu trầm ngâm, không nói gì đột nhiên cúi đầu nhấp một miếng bánh ngọt, nhắm nháp một hồi, phun ra hai chữ, "Tạm được."

Du Văn mở to hai mắt, phản ứng có chút không kịp, "Được, ăn ngon?"

"Cô thử thì biết."

Du Văn nhìn anh một cái, sững sờ cúi đầu ở một bên kia nhấp một miếng, "Có chút ngọt."

Thẩm Thanh Châu sau khi nghe xong cười cười, khoe miệng uốn lên đường cong đẹp mắt, "Là có chút, bắt quả còn có thể tiếp nhận."

Du Văn nhìn chăm chăm khoe miệng anh vui vẻ, trong đầu chỉ có một ý niệm, Thẩm Thanh Châu hôm nay có chút không bình thường, không đúng không đúng, không phải là có chút, mà là vô cùng bất thường.

"Ừ, đúng rồi, sao anh về sớm thế, bên kia mọi người tan tiệc rồi sao?" Du Văn bị hơi thở của anh áp bức khản trương, đành phải tìm một đề tài hóa giải cái bầu không khí quý dị này.

Ánh mắt Thẩm Thanh rơi ở trong mắt cô, "Không biết, tôi đi trước."

"Này, Lý Mạnh Mạnh, Hường Trạch nhiên, còn có... Lâm Diệp Dư, đều còn ở đó?" Kỳ thật Du Văn chính là muốn dùng hai người phía trước để hỏi đến Lâm Diệp Dư, bằng không chỉ hỏi Lâm Diệp Dư thì có chút kỳ quái. Nhưng kỳ quái là Thẩm Thanh Châu lại chỉ nghe được tên Hường Trạch Nhiên.

Ánh mắt của anh hơi trầm xuống, cúi người cách cô gần hơn, "Cô hỏi Hường Trạch Nhiên làm gì?"

"A?!"

"Du Văn, cô cùng anh ta quan hệ không tệ nhỉ?"

"Cũng, cũng tạm được." Du Văn mở trừng hai mắt, bởi vì hơi thở của anh trực tiếp phun đến mặt cô nên mặt cô ửng đỏ, đầu cũng loạn, không cách nào đi tìm tòi thâm ý trong câu hỏi của anh.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu hí híp, "Vì cái gì?"

"Cái gì, vì cái gì..." Du Văn ngược mắt nhìn anh, "Thẩm đạo, tôi thấy hôm nay anh say rồi, ừ... rất say, anh có muốn đi nghỉ ngơi một chút không?"

Cơ thể Thẩm Thanh Châu hoàn toàn không có ý tứ rời đi, anh cứ như vậy nhìn chăm chăm cô, đôi mắt tiêm nhiễm men say. Du Văn nhắm mắt lại, cô sắp nhìn không được rồi, hiện tại cô rất muốn chiêu cáo thiên hạ, Thẩm đạo được xưng là vua lạnh lùng giới giải trí, mặt than cấm dục, cẩn thận tí mĩ kín kễ, ĐỀU, LÀ, GIẢ!!!!

Ngươi cảm thấy anh mặt than, đó là vì ngươi chưa thấy qua thời điểm anh uống say... Liên như hiện tại, anh đứng trước mặt cô, thật sự là lông mi di chuyển lên xuống cũng thật câu dẫn người.

Du Văn có chút sợ Thẩm Thanh Châu như thế này, không giống trong phạm vi tưởng tượng của cô.

"Không, không muốn nghỉ ngơi à, kia bánh ngọt?" Du Văn hoảng loạn đem bánh ngọt nâng lên, "Khụ khụ, ăn sao? Không ăn? Vậy tôi ăn."

Vành tai Du Văn đỏ lên, muốn tránh ánh mắt của anh, vì vậy gấp rút cúi đầu xuống cắn mấy cái, chớp mắt, mùi thơm của bơ trên bánh ngọt toả ra bốn phía.

"Lần sau đừng cùng anh ta ăn cơm, quan hệ cũng đừng tốt như thế, càng đừng nấu cơm cho anh ta. Cô đừng quên... là tôi thuê cô." Thanh âm trầm thấp của Thẩm Thanh Châu đột nhiên từ đỉnh đầu truyền đến.

Du Văn ngẩn người, ngẩng đầu đi nhìn anh, "... Được."

Thẩm Thanh Châu nghe cô nói "Được" liền hài lòng cười cười.

Phòng khách không bật đèn, ánh sáng từ bên trong phòng ngủ truyền tới trên mặt hai người, càng lộ vẻ yên tĩnh. Ánh mắt Thẩm Thanh Châu từ đôi mắt cô dời xuống, cuối cùng dừng ở bơ dính trên môi cô, ánh mắt hí híp lại...

"Tôi muốn ăn bánh ngọt."

Du Văn vội vàng nói, "A, được."

Từ "Được" vừa mới phát ra, trước mắt cô mặt đột nhiên phóng đại, Thẩm Thanh Châu nhích lại gần, môi đụng chạm ở trên khoe môi cô. Anh di chuyển một cái, thế nhưng đưa ra đầu lưỡi, liếm bơ ở trên môi cô.

Cảm giác ướt át mềm mại xẹt qua môi, mặt Du Văn "Oành" một tiếng, hoàn toàn đồ lụng, cô không phản ứng được tình huống trước mắt là như thế nào, đại não trực tiếp tiến vào trạng thái chết máy.

Thẩm Thanh Châu cảm thấy rất ngọt, anh lại nhấp một miếng, ừ, còn rất mềm. Anh có chút bất mãn chân, tiếp tục thưởng thức hương vị ngọt ngào kia, bởi vì giữa hai người có cái bánh ngọt ngăn cản, Thẩm Thanh Châu cảm thấy rất vướng bận, duỗi tay trực tiếp đem cái chương ngại vật kia dời đi, sau đó hài lòng đem người trước mặt ôm chặt đến, mơ mơ màng màng tiếp tục tiến công lãnh địa mềm mại kia.

Du Văn mở to mắt to, xúc cảm trên môi cùng hơi thở của anh quá gần làm cho tay chân cô như nhũn ra, cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới, Thẩm Thanh Châu có thể như thế... Không bị cản trở.

Cảm giác tê dại, tùy ý tán loạn, tay Du Văn vịn ở trên cánh tay của anh, hô hấp rối loạn.

Đột nhiên, trên môi khẽ dừng lại, Du Văn cảm giác Thẩm Thanh Châu đột nhiên cả người dừng lại, đầu ngã vào bờ vai cô, không nhúc nhích...

Chương 17: Tỉnh Rượu

Edit: Yáng

***

"Thảm đạo, Thảm đạo? Thảm tiên sinh? Đây.... Thảm Thanh Châu." Du Văn dùng sức đỡ lấy anh, vẻ mặt mơ hồ, cứ như vậy ngủ?

Cô duỗi tay vòng qua eo của anh, phòng ngừa anh trực tiếp ngã trên mặt đất, "Anh muốn ngủ cũng đừng ngủ như vậy... này, tôi không ôm được anh."

Du Văn không thể làm gì, đành phải đỡ mặt kéo anh hướng đến sofa bên cạnh, Thảm Thanh Châu cơ hồ đem tất cả sức nặng đặt ở trên người cô, Du Văn dùng hết sức lực mới đặt được anh xuống ghế sofa, người cô cũng theo quán tính hướng trên người anh nằm xuống.

Thảm Thanh Châu rất buồn ngủ, trong mơ hồ chỉ thấy một gì đó cái mềm mại nằm trên người anh, trong vô thức liền đem cô ôm vào lòng. Du Văn bị anh ôm, giây giũa muốn đứng lên.

"Đậu Đỏ, đừng động."

Du Văn, "..."

Cố gắng từ ngực anh đi ra, nhưng anh lại càng ôm chặt. Mấy lần sau đó Du Văn liền buông tha, lẳng lặng tựa ở trên cánh tay anh.

Lần đầu tiên cô nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, thậm chí còn nhìn rõ khuôn mặt anh nhăn nhui không có lỗ chân lông. Du Văn nhớ tới nụ hôn vừa rồi của anh, tim đập loạn nhịp, Thảm Thanh Châu, là say đi?

Du Văn mím môi, nói nhảm.... Nếu không phải say, sao tỉnh tỉnh có thể đại biến như thế. Haizzz, không biết sáng mai anh có còn nhớ chuyện tối nay hay không, nếu nhớ thì không biết anh sẽ có vẻ mặt gì??

Nếu như nghĩ không ra... như vậy cũng tốt, Du Văn không tự giác giương cao khóe miệng, chứng kiến bộ dạng này của Thảm Thanh Châu, còn có chiếm tiện nghi, ừm, Lâm Diệp Dư khẳng định không có phúc lợi này.

Du Văn nghĩ đi nghĩ lại liền ngủ quên, tối nay cô uống cũng nhiều rượu, đầu óc vẫn luôn choáng váng, phiền não này đi qua, cô liền nằm ở trong lòng anh, cảm thấy rất thoải mái, vô thức ngủ quên mất.

Hôm sau, Thảm Thanh Châu tỉnh lại trước.

Say rượu, nhức đầu. Thảm Thanh Châu mở mắt ra, đưa tay che mắt tránh ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, cơ thể vừa động mới phát hiện, tựa hồ có chỗ nào không đúng lắm.

Trên cánh tay có cái đầu đang gối lên, ngang hông còn có một đôi tay mảnh khảnh ôm chặt, Thảm Thanh Châu chậm rãi trừng lớn mắt, đối với tình huống trước mắt có chút phản ứng không kịp.

"Ngô.." Thân thể trong lòng khẽ động, đầu còn dụi dụi trong ngực anh, tìm được vị trí thoải mái lại tiếp tục ngủ.

Thảm Thanh Châu hít sâu một hơi, Du Văn??

Anh quan sát tình huống hiện tại, hai người trưởng thành cùng chen chúc nhau trên một cái sofa dài, nhìn tư thế, hẳn là anh đem cô gát gao ôm vào trong ngực, mà cô, đương nhiên là nằm cũng rất thoải mái.

Huyệt thái dương của Thảm Thanh Châu nhảy lên mãnh liệt, thanh âm trầm xuống, "Dậy lên."

Người trong ngực động động, cũng không có bộ dáng muốn tỉnh lại, Thảm Thanh Châu bắt đắc dĩ, đưa tay kia vỗ vỗ mặt cô, "Du Văn, rời giường."

"Đừng ồn ã..."

"Nhanh lên một chút."

Thanh âm bên tai quá lớn, Du Văn bị bừng tỉnh, "Sao, như thế nào?"

Cô ngẩng đầu lên, cùng Thẩm Thanh Châu hai mắt nhìn nhau.

Năm giây sau, Du Văn kinh hô một tiếng, trực tiếp từ trên ghế salon nhảy xuống.

"Chuyện gì xảy ra?" Thẩm Thanh Châu từ trên ghế sofa ngồi dậy, con mắt cúi thấp nhìn Du Văn đang ngồi trên thảm trải sàn.

Du Văn đầu tóc xốc xếch, giọng nói run run, "Ngày hôm qua là anh ôm chặt không cho tôi đi."

"Cái gì?" Trong mắt Thẩm Thanh Châu chớp qua một tia khó có thể tin.

Du Văn thấy anh quên, vội vàng nói, "Tôi thề tôi không có nói dối, tôi không có muốn chiếm tiện nghi của anh, là anh luôn ôm lấy tôi, còn luôn miệng gọi Đâu Đâu!"

"Tôi..." Thẩm Thanh Châu nâng tay đè chặt ấn đường, sau vành tai chậm rãi hiện lên một tia ý vị sâu xa màu đỏ.

"Ngày hôm qua anh uống say." Du Văn nhỏ giọng hỏi, "Đều đã quên?" Trong lòng cô có chút mất mát, nụ hôn kia, anh cũng đã quên sao.

Thẩm Thanh Châu thả tay xuống nhìn về phía cô, có chút ít cứng nhắc nói ra, "Nếu là như thế thì xin lỗi. Nhưng vì sao cô đến phòng tôi?"

"Cái này..." Du Văn suy nghĩ một chút, chỉ bên cái bánh ngọt bên cạnh, "Tôi vì muốn chúc anh sinh nhật vui vẻ, nên tôi đưa bánh ngọt đến cho anh, ai biết anh lại lang tính đại phát."

Lang, tính, đại, phát.

Thẩm Thanh Châu khóe miệng giật giật.

"Không tin thì chính anh tự xem đi, anh còn ăn vài miếng." Du Văn đứng lên đem bánh ngọt bùng lại, "Này, chỗ này là anh cắn."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu rơi xuống lỗ hổng trên bánh ngọt, đột nhiên, trong đầu vài hình ảnh chợt lóe lên, anh ngẩn ra, chậm rãi ngược mắt nhìn về phía Du Văn... môi.

Du Văn sợ anh không tin, chỉ vào chỗ tối hôm qua cô cắn vài ngụm, nghiêm túc nói, "Anh xem, anh còn ăn vài ngụm."

Mà Thẩm Thanh Châu lại không có nghe cô nói, anh nhìn cô, đôi môi kia khi đóng khi mở, suy nghĩ đột nhiên trôi về tối hôm qua, anh giống như... Nhớ ra.

Thẩm Thanh Châu vô thức đưa tay vuốt nhẹ qua môi, tối hôm qua cảm giác mềm mại non nớt đó, cảm giác vị ngọt tựa hồ còn ở đây, anh ngày hôm qua, là hôn Du Văn.

Thẩm Thanh Châu kinh sợ, thế nhưng anh không có chút cảm giác phản cảm nào, ngược lại là có chút ít mừng rỡ. Cho dù là say rượu, anh cũng biết tìm mình hướng ở đâu, bằng không, anh cũng sẽ không mơ hồ đến trình độ kia.

Đôi mắt Thẩm Thanh Châu sắc bén hơn, lẳng lặng nhìn Du Văn, không nói một lời.

Du Văn sau khi nói xong phát hiện Thẩm Thanh Châu tựa hồ là đang thất thần, cô lúng túng đem bánh ngọt để qua một bên, "Cái kia, tôi còn có việc, đi trước..."

"Đợi chút."

"Ừ?"

"Đừng đi."

"A?"

Thẩm Thanh Châu ho một tiếng, suy nghĩ một chút rồi nói, "Trong tủ lạnh có bánh mì nướng, làm bữa sáng đi."

"..."

Thẩm Thanh Châu đứng lên, đầu cũng không quay lại nói, "Tôi trước đi tắm, còn có phòng tắm khác, cô tùy tiện."

"..."

Du Văn đi vào một phòng tắm khác, cầm lấy đồ dùng vệ sinh cá nhân mà khách sạn chuẩn bị sửa sang lại một chút, sau đó mới đi đến phòng bếp. Cô mở tủ lạnh, lấy ra nguyên liệu làm bữa sáng, lúc này đầu óc cô cũng không ngừng chuyển động, Thẩm Thanh Châu thế nhưng đã quên, người uống rượu say thật là có điểm đáng sợ. Nhưng là đã quên cũng tốt, bằng không thật sự còn có chút lúng túng...

Thẩm Thanh Châu tắm rửa xong thay đổi quần áo xuất hiện, lúc đó Du Văn mới vừa làm xong bữa sáng, bùng ra đặt ở trên bàn cơm, "Thẩm tiên sinh, ăn

com đi."

"Ừ."

Du Văn ngồi xuống ở đối diện anh, vừa ăn phần của chính mình vừa đánh giá bộ dáng của Thẩm Thanh Châu, anh nghiêm trang, yên tĩnh nhưng lạnh lùng, cái này bộ dáng, cùng ngày hôm qua là khác nhau một trời một vực.

"Thẩm tiên sinh, trước kia anh từng uống rượu say sao?" Du Văn hiếu kỳ liền hỏi ra.

"Khụ." Thẩm Thanh Châu nghẹn lại, "Rất ít."

"Kìa... Anh có biết sau khi uống say anh sẽ như thế nào không, tôi là nói, anh có biết rượu phẩm* của chính mình là như thế nào hay không?"

(rượu phẩm: phẩm chất sau khi say rượu)

Đĩa ăn trong tay Thẩm Thanh Châu dừng lại, ở góc độ mà Du Văn không thấy được, đáy mắt anh lóe qua một nụ cười.

"A? Như thế nào?"

Du Văn nhìn vẻ mặt anh cười như không cười, một câu nói nghẹn ở trong cổ họng, "Chính là, chính là loại, hơi có chút làm càn."

Làm càn? Một cho cô có thể nghĩ ra loại từ này, Thẩm Thanh Châu sờ môi một cái, "Làm càn như thế nào?"

Du Văn nhăn lông mày, "Anh coi tôi thành Đậu Đỏ, ôm một đêm còn chưa đủ làm càn sao??" Không chỉ như thế, còn thân mật!

Thẩm Thanh Châu cười khẽ một tiếng, "Lúc ở nhà Đậu Đỏ thường hay nhảy lên giường, coi cô là Đậu Đỏ... Cô chỉ có thể trách chính mình là thật sự rất giống Đậu Đỏ."

Giống Đậu Đỏ? Nói giỡn đi?! Du Văn mới vừa muốn phản bác, "Leng keng!" Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Du Văn sợ hết hồn, "Ai?"

Thẩm Thanh Châu kỳ quái nhìn cô một cái, "Kính hải như thế làm gì, tôi đi mở cửa."

"Này này! Tôi còn ở đây, anh đừng tùy tiện mở cửa, người khác hiểu lầm thì làm sao?"

"Có quan hệ gì?" Thẩm Thanh Châu liếc cô một cái, rất trấn định đi ra cửa.

Du Văn trừng trừng mắt nhìn anh bình thản ung dung mở cửa.

"Surprise!!" Đường Duyệt đứng ở cửa, gương mặt tuần tú tươi cười như ánh mặt trời, "Như thế nào, thấy tớ đến có phải cậu đang vô cùng ngạc nhiên không?"

Thẩm Thanh Châu lạnh nhạt nhìn anh ta, "Sao cậu lại đến?"

"Ngày hôm qua là sinh nhật cậu, tớ không đến được, hôm nay đặc biệt đến bồi tội, nghe nói ngày hôm qua Diệp Dư lại đây."

"Ừ."

"Ai nha, vậy thật có lỗi, là bạn tốt của cậu thế nhưng tớ lại không ở đây." Đường Duyệt nói liền đi vào trong, "Nhưng là tớ mang đến cho cậu..."

Đường Duyệt sững sờ nhìn Du Văn cách đó không xa, đang đứng bên cạnh bàn ăn, chậm nửa nhịp, vốn là muốn nói hai chữ "ngạc nhiên." liền nghẹn lại.

Đường Duyệt mạnh mẽ quay đầu nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Châu, "Cậu, cậu cậu cậu cậu!"

Thẩm Thanh Châu đóng cửa lại, ghét bỏ nhìn anh ta, "Cậu có thể có cái gì ngạc nhiên?"

Đường Duyệt cũng không rảnh cùng Thẩm Thanh Châu đấu võ mồm, anh ta theo sát bên cạnh anh, "Thẩm Thanh Châu, này Thẩm Thanh Châu, cậu tới thật à??"

"Cái gì thật giả?"

"Cô ấy." Đường Duyệt vừa kích động vừa khó có thể tin chỉ chỉ Du Văn, "Tiểu mỹ nữ ở đối diện nhà cậu, cậu đi công tác cũng mang theo bên cạnh à, cậu cậu cậu được đấy."

Thẩm Thanh Châu lười phải cùng anh ta giải thích, bước chân nhàn nhã ngồi vào bàn ăn bên cạnh, tiếp tục ăn bữa sáng.

Đường Duyệt ngồi vào một vị trí khác, đặc biệt có hứng thú nhìn chằm chằm Du Văn nói, "Hắc, lại gặp mặt."

Du Văn gật gù đầu, "Xin chào, tôi là biên kịch của đoàn phim, Du Văn."

"Biên kịch? Cô là biên kịch?"

"Ừ." Du Văn giải thích, "Cho nên, anh đừng hiểu lầm, tôi không phải là..."

"A ~ nguyên lai là biên kịch à." Đường Duyệt cười hì hì nhìn Du Văn, sáng sớm liền xuất hiện ở gian phòng của đạo diễn, còn đi dép lê, ăn mặc tùy ý như thế, à, thật sự là quá mạnh mẽ!!

Du Văn thấy Đường Duyệt cười quý dị, cô liền ngậm miệng lại, cô cảm thấy càng nói càng bời bời.

Đường Duyệt vỗ vỗ bả vai Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, lấy công mưu cá nhân, thật là cao thủ."

Sau đó vừa nhìn về phía Du Văn nói, "Tiểu biên kịch, kịch bản tiếp theo viết cái gì, Thẩm đạo có phải hay không đã hẹn trước muốn quay cái gì, đừng.. bằng không tôi cấp cho cô thêm một chút tiền, coi như là tiền thưởng cho hai người."

Du Văn, "..."

Thẩm Thanh Châu liếc anh ta một cái, "Không có việc gì thì đi làm việc của mình đi, đừng ở chỗ này ầm ĩ."

"Người này chính là điển hình trọng sắc khinh bạn." Đường Duyệt bất mãn nói, "Đội lát nữa tớ có việc gấp phải đi, nhưng vừa rồi tớ nói có dẫn theo ngạc nhiên đến cho cậu, cậu không muốn biết?"

"Không muốn, cảm ơn."

"Đậu Đỏ đâu? Cũng không muốn biết?"

"Đậu Đỏ?" Du Văn trước hiểu kỳ nhìn về phía anh ta, "Đậu Đỏ như thế nào."

Đường Duyệt nhướn nhướn mày, "Lần này tớ đến Bắc Kinh làm việc còn phải ở lại một tuần, cho nên tớ nhờ người ta đem Đậu Đỏ tới, buổi chiều sẽ đưa đến, lúc nào tớ về thì tớ sẽ dẫn nó theo."

"Cậu đem Đậu Đỏ đến?" Thẩm Thanh Châu nhíu mày.

"Không phải sao, Đậu Đỏ ở bên kia chờ, nhớ cậu nhiều như thế nào chẳng lẽ cậu không biết rõ." Đường Duyệt nói, "Tớ biết rõ cậu công tác gấp rút không có thời gian chiều cố nó, nhưng cậu yên tâm, nó ở đây một tuần thôi, lúc tớ đi sẽ dẫn nó trở về."

"Không cần mang về, tôi có thể chiều cố nó." Du Văn hiển nhiên rất hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Thân Mật

Edit: Yáng

***

"Ồ, cậu xem, bên cạnh cậu còn có người chiều cố, cậu còn lo lắng cái gì." Đường Duyệt cười nói.

Du Văn rất vui vẻ, gần đây cô rất nhớ hai con chó, Du Diễm Diễm không thể tới, Đậu Đỏ có thể đến cũng tốt, lúc cô nhàm chán còn có bạn chơi cùng.

Thẩm Thanh Châu nhìn thấy Du Văn đang hứng trí bùng bùng, nhíu mày nói, "Buổi chiều còn phải bắt đầu làm việc, cậu trực tiếp đem Đậu Đỏ đến đoàn phim đi."

"Được, lát nữa tớ báo lại thời gian cho cậu."

Một lát sau, "Tôi ăn xong rồi. Tôi đi trước." Du Văn đứng lên, nói với hai người.

"Đi?? Cô đi đâu?" Đường Duyệt hỏi.

"Tôi về phòng tôi..."

Đường Duyệt ngoài ý muốn nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, sau đó hiểu rõ nói, "A~ tôi hiểu rõ, các người..... khụ khụ, tiểu biên kịch, lát nữa gặp!!"

Du Văn, "...Tạm biệt."

Du Văn đi rồi, Đường Duyệt cũng không nháo, đứng đắn hỏi, "Cậu cùng cô ấy ở một chỗ?"

Thẩm Thanh Châu, "Không có."

Đường Duyệt, "Vậy là cái gì? Thanh Châu, đến bây giờ tớ chưa thấy có cô gái nào xuất hiện bên cạnh cậu thân mật như thế. Tớ có thể thấy cậu đối xử với cô ấy cũng không giống bình thường."

Thẩm Thanh Châu, "Là sao?"

Đường Duyệt, "Không phải sao? Đây vì sao lúc trước lại nhìn thấy cô ấy trong nhà cậu, khi đó cũng vừa mới chuyển qua đi."

Thẩm Thanh Châu ngừng ăn, nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Khi đó, bởi vì chuyện của Đậu Đỏ, đó là ngẫu nhiên. Nhưng về sau, là tớ thuê cô ấy nấu cơm cho tớ... Ừm, cô ấy nấu cơm rất ngon."

"Cái gì?" Đường Duyệt không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, "Cô gái kia hẳn là thích cậu rồi."

Thẩm Thanh Châu nhú mày, ánh mắt nhìn về phía Đường Duyệt hết sức nhu hòa, "Làm sao cậu biết?"

"Ha ha, cậu có phải ngốc không?" Đường Duyệt liếc mắt, "Nói đến tiểu khu cậu đang ở đi, giả phòng như thế nào, có thể ở chỗ đó thì cậu thấy người ta có thiếu tiền không? Cậu nói cô ấy ở đối diện, lại là một biên kịch có tài, cô ấy cần phải nấu cơm cho người khác để kiếm tiền à?"

Thẩm Thanh Châu trầm ngâm một phen, bình thường anh không có hứng thú nghiên cứu, lúc trước để Du Văn nấu cơm, đơn giản cũng chỉ có ba nguyên nhân: Thứ nhất, cô nấu cơm ăn ngon. Thứ hai, cô thích chó và chó cũng thích cô. Thứ ba, Du Văn không biết thân phận của mình, sẽ không háo sắc muốn ký tên chụp hình.

Còn về việc cô có đáp ứng hay không, vì sao cô đáp ứng, căn bản không nằm trong phạm vi suy xét của anh.

Có thể vừa nghe thấy Đường Duyệt nói, Thẩm Thanh Châu thấy cũng có chút đạo lý, suy nghĩ cẩn thận điểm này, tâm trạng Thẩm Thanh Châu đột nhiên đi lên.

Đường Duyệt thấy Thẩm Thanh Châu cười vui vẻ, thật sự cảm thấy thế giới không thiếu việc lạ.

"Đây, đừng nói cô gái kia, cái kia.. Diệp Dư làm sao bây giờ?"

Thẩm Thanh Châu không giải thích được, nhìn hắn một cái, "Cái gì làm sao bây giờ?"

"Chao ôi, hai người biết nhau còn sớm hơn thời gian tớ biết cậu, nói thật, tớ thấy cô ấy thích cậu, mặc dù cho tới bây giờ còn chưa nói qua." Đường Duyệt nói.

Thẩm Thanh Châu mặt lãnh đạm, cảnh cáo kêu tên của hắn, "Đường Duyệt."

Đường Duyệt đóng miệng, ngưng ngừng nói, "Không phải là tớ nói, là năng lực cảm giác với tình yêu của cậu rất kém cỏi."

Bị Thẩm Thanh Châu nhìn chằm chằm, Đường Duyệt nói, "Ai nha, tớ biết rõ, cậu đối với cô ấy không có tình cảm, có thể là các cậu quen nhau đã lâu, nếu Diệp Dư phát hiện cậu với cô gái nhỏ kia ở cùng một chỗ phỏng chừng rất đau lòng."

Thẩm Thanh Châu đứng lên, "Tùy ý."

Đường Duyệt chặc chặc lắc đầu, "Tớ biết rõ, kì thật cậu cũng coi cô ấy là bạn, cũng không muốn cô ấy đau lòng. Bất quá, tớ cảm thấy cậu nói cũng đúng, để cô ấy nhận ra sự thật sớm một chút cũng tốt."

Buổi chiều chính thức bắt đầu làm việc, Thẩm Thanh Châu đến đoàn phim trước. Du Văn ở khách sạn gỗ xong chương mới rồi vội vã đến sau, Du Văn thấy Lý Mạnh Mạnh đang ngồi ở ngoài khán đài, cô nhìn xung quanh bốn phía, vẫn không thấy Đậu Đỏ đâu.

"Mạnh Mạnh."

"Đây Vị Văn, cô đến rồi."

"Ừ."

Lý Mạnh Mạnh thu hồi kịch bản, đột nhiên nói ra, "Vị Văn, tôi nói cho cô biết. Lúc này, bạn của Thẩm đạo dẫn theo một con Samoyed đến đây, lúc trước tôi nghe nói Thẩm đạo chỉ yêu sùng vật, đau lòng gần chết, hôm nay thấy quả nhiên danh bất hư truyền, tôi thấy Thẩm đạo nhìn con chó kia cười, thật sự rất ôn nhu."

"Thật không? Con chó kia ở chỗ nào? Sao không thấy ở bên cạnh Thẩm đạo?"

"Mới lúc này còn ở, nhưng Thẩm đạo muốn làm việc, cho nên bạn của Thẩm đạo đưa ra ngoài rồi, hiện tại hình như đang ở phòng nghỉ ngơi, tất cả mọi người đều muốn chơi cùng." Lý Manh Manh nói, "Tôi dẫn cô đi xem. Nhưng con chó kia có chút sợ người lạ, vừa này lúc tôi sờ sờ đầu nó thì nó không mấy vui vẻ."

Du Văn không nghe thấy cô ấy nói gì, vội vàng kéo cô ấy đến phòng nghỉ.

Đi đến cửa phòng nghỉ, Du Văn liền nhìn thấy các vệ tinh vây quanh bạn học Đậu Đỏ, một nhóm diễn viên cùng nhân viên đoàn phim đang nhìn nó, nhưng Đậu Đỏ chỉ đi theo bên cạnh Đường Duyệt, hơi thiếu hào hứng.

"Đậu Đỏ." Du Văn vô thức kêu một tiếng.

Đậu Đỏ vốn đang tựa ở bên chân Đường Duyệt, nghe được thanh âm này liền lập tức xoay đầu lại, thời điểm nó thấy Du Văn, con mắt sáng ngời, trong nháy mắt chạy như bay đến chỗ Du Văn.

Du Văn xem nó chạy đến, vội vàng ngồi xổm xuống, giang hai tay ra. Đậu Đỏ nhào tới, lực đạo mạnh nên trực tiếp đem Du Văn ngã nhào trên mặt đất.

"Ai nha, ngứa ngứa..." Du Văn sờ đầu Đậu Đỏ, nhỏ giọng ở bên tai nó nói, "Ngoan ngoãn, có nhớ tao không, hả?"

Đậu Đỏ dùng sức cọ cọ vào ngực Du Văn, hai người liền cùng chơi đùa.

Mà một màn này, khiến cả đám người đang ở đó kinh ngạc đến ngây người, vừa rồi tình huống thân mật này chỉ xảy ra khi Đậu Đỏ ở cùng Thẩm đạo, trừ Thẩm đạo, Đậu Đỏ đều bảo trì tư thái cao lãnh, sao bây giờ lại thân mật với biên kịch của đoàn phim thế kia??

Lý Manh Manh nhìn cũng ngốc rồi, "Vị Văn, cô cùng Đậu Đỏ quen sao?"

Du Văn sửng sốt, cười nói, "Không, không quen... Ha ha, Đậu Đỏ thật xinh đẹp, đặc biệt giống vị kia nhà tôi."

"À, cô nói Điện hạ đúng không?" Con mắt Lý Manh Manh sáng lên, "Trước tôi có lướt qua weibo của cô, Điện hạ thật đáng yêu. Vị Văn, khó trách Đậu Đỏ thích cô, khẳng định là trên người cô có tính chất đặc biệt nào đó khiến chúng nó thân thiết."

Dù sao trong tiềm thức của Lý Manh Manh cũng sẽ không nghĩ Thẩm Thanh Châu cùng Du Văn xảy ra loại quan hệ đó.

"Đúng không, tôi cùng Đậu Đỏ rất có duyên." Du Văn đứng lên, ngược mắt liền nhìn thấy Đường Duyệt đang cười như không cười, cô khụ khụ, "Đường tiên sinh."

"Gọi tôi Đường Duyệt là được rồi." Đường Duyệt đi qua đến, "Không ngờ Đậu Đỏ lại thích biên kịch như thế, tôi liền phiền cô chăm sóc Đậu Đỏ được không? Hiện tại tôi có việc phải đi, Thanh Châu cũng còn đang bận."

"Có thể." Du Văn gật đầu liên tục.

"Tốt quá, vất vả rồi. Tôi đi trước."

"Được."

Đường Duyệt đi, Du Văn dẫn Đậu Đỏ đi đến ghế sofa, cô vừa mới ngồi xuống ghế, nhân viên đoàn phim với các diễn viên bên cạnh liền ao ước, ganh ghét oán hận.

"Tôi vừa rồi muốn ôm nó mà không được đâu, bây giờ lại nguyện ý cho biên kịch ôm."

"Ai nha, cho tôi sờ này, thật dễ thương."

"Nịnh nọt Đậu Đỏ có phải hay không chính là nịnh nọt Thẩm đạo?"

"Ha ha ha, Đậu Đỏ chính là sinh mạng của Thẩm đạo."

"Vị Văn, cô có bí quyết gì, dạy cho tôi đi!!"

Du Văn ôn nhu sờ đầu Đậu Đỏ, "Này gọi là mị lực, mọi người không hiểu được đâu."

"Hừm, cô còn kiêu ngạo à?"

Đậu Đỏ cọ sát Du Văn, sau đó ngoài ý muốn chạy ra ngoài, Du Văn vội vàng đứng lên đuổi kịp, "Đậu Đỏ, mày muốn ra ngoài à?"

Đậu Đỏ ở phía trước cô, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn cô, Du Văn đành phải đuổi kịp, đang chạy thì Du Văn chợt ý thức được Đậu Đỏ muốn đi tìm Thẩm Thanh Châu, Du Văn sợ quấy rầy công việc của Thẩm Thanh Châu, đành phải ngồi xổm bên Đậu Đỏ nhắc nhở, "Chúng ta chỉ đi xem một chút,

mày không thể quấy nhiễu nhiều người khác, được không?"

"Uông uông!"

"Vậy mày theo sát tao, nghe lời nhé."

"Uông uông uông!"

Du Văn mặc kệ Đậu Đỏ nghe có hiểu không, liền mang nó đến hiện trường quay phim.

Xa xa liền nhìn thấy Thẩm Thanh Châu ngồi ở phía trước màn hình giám sát, Đậu Đỏ vui vẻ như muốn chạy về phía trước, Du Văn giật mình, vội vàng kéo nó lại, nhưng Đậu Đỏ cứ chạy về phía trước, Du Văn không có biện pháp, đành phải chạy đuổi kịp bước chân nó.

Đậu Đỏ chạy đến bên cạnh Thẩm Thanh Châu, nhưng nó cũng rất biết điều, cũng không kêu lên, an tĩnh chờ đợi. Thẩm Thanh Châu nhìn màn hình giám sát hết sức chuyên chú, cảm giác có một đồng lòng xù bên cạnh liền ngoảnh đầu nhìn sang.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu khẽ ngước lên, Du Văn đứng cách đó vài bước, không dám thở mạnh, "Tôi không kéo được nó, đợi một chút, tôi đem Đậu Đỏ đi."

"Không sao, để nó đợi." Thẩm Thanh Châu nói.

Du Văn gật gật đầu, Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, lại nói, "Cô đến ngồi bên cạnh, trông nó."

"Ồ." Du Văn di chuyển đến ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Châu, sau đó ôm Đậu Đỏ vào trong ngực.

"Tôi còn bận một chút nữa, nó đói thì cho nó ăn đồ ăn vặt, Đường Duyệt đặt phía sau tôi."

"À, được." Du Văn thấy sau lưng Thẩm Thanh Châu có cái túi to, cô lấy tới nhìn, đều là đồ ăn vặt của Đậu Đỏ.

Giao phó xong, Thẩm Thanh Châu quay đầu lại, nghiêm túc làm việc, mà Du Văn với Đậu Đỏ ngoan ngoãn ngồi tại chỗ xem.

"Đậu Đỏ, ăn đồ ăn vặt không?" Du Văn lấy từ bên cạnh một túi bánh bích quy chuyên dành cho chó, bóc ra chút tới bên miệng Đậu Đỏ, Đậu Đỏ cắn cắn, ăn rất hân hoan, Du Văn cầm cả túi to nhìn nhìn, "Đây là nhãn hiệu gì, lần sau tao cũng mua cho Điện hạ một ít, Đậu Đỏ, ngon không?"

Đậu Đỏ đến gần lại muốn thêm một khối nữa, Du Văn lại dứt thêm một khối nữa cho Đậu Đỏ, sau đó duỗi tay vào túi cầm một khối, rất tự nhiên đưa vào miệng mình, "Ừ, rất thơm."

Mới vừa nhắm nháp hết, Du Văn nâng mắt liền bắt gặp Thẩm Thanh Châu đang nhìn cô, trong mắt ánh lên ý cười.

Du Văn lúng túng, "Khụ khụ, tôi thay Du Điểm Điểm nhà tôi ném thử một chút."

"Tham ăn." Thẩm Thanh Châu tháo tai nghe xuống, bây giờ cả đoàn phim đang nghỉ ngơi.

"Này, tôi nói là đang thử thay Điện hạ." Du Văn vệt chết còn cứng mồm, "Nói sao đi nữa thì tôi cũng không tin là anh chưa từng ném qua đồ ăn vặt của Đậu Đỏ, tôi nghe nói chủ nhân nuôi chó đều có ném qua."

Thẩm Thanh Châu nhướn mày, "Tôi chưa từng ăn."

"À, là sao?" Du Văn hí híp mắt, lấy ra một khối bánh đưa tới phía trước Thẩm Thanh Châu, "Vậy bây giờ anh thử xem, chưa từng ăn thức ăn cho chó thì không phải chủ nhân tốt."

"...."

"Làm sao? Không dám ăn à?"

Thẩm Thanh Châu rũ mắt xuống nhìn miếng bánh bích quy trước mắt, lại nhìn dọc theo miếng bánh bích quy về phía cánh tay mảnh mai trắng nõn, anh chần chừ một lát, khẽ thăm dò cắn thử miếng bánh bích quy, có chút mùi thơm, nhưng hương vị rất nhạt.

Du Văn mở to hai mắt, hiếu kỳ nhìn anh, "Như thế nào, có phải ăn rất ngon không?"

"Khó ăn."

"À? Tôi thấy cũng không tệ."

Thẩm Thanh Châu liếc cô một cái, "Có đồ ăn vặt nào vào miệng cô mà không ngon."

Du Văn, "...."

Một nam một nữ một con chó, tình cảnh hài hòa ấm áp dị thường.

Nhân viên đoàn phim đi tới đi lui cũng không nhận được hướng mắt nhìn về phía đó.

Thẩm đạo mặt than không biết cười, Thẩm đạo không thích người khác đến gần.... người quen Thẩm đạo đều biết quy luật này, nhưng sao đối với biên kịch của đoàn phim này lại không như thế??

F*ck!! Thẩm đạo sao còn ăn cả bánh bích quy biên kịch đưa cho?? Có vấn đề!! Thẩm đạo thể nhưng gần nữ sắc!! Trong lòng mọi người lập tức sùng bái Du Văn!! Nhiều mình tinh muốn quyến rũ Thẩm đạo không được, thế mà Thẩm đạo lại bị một biên kịch bắt được.

Nịnh nọt, tuyệt đối phải nịnh nọt!! Biên kịch Vị Văn đại nhân của bọn họ tiền đồ vô lượng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gọi Thức Ăn

Edit: Yáng

***

"Này Thẩm đạo, không thể để Đậu Đỏ ở lại à? Hoặc là qua một thời gian ngắn nữa tôi cùng nó trở về, để nó và Điện hạ ở cùng một chỗ." Du Văn nói.

Thẩm Thanh Châu đang nhìn màn hình giám sát, tùy ý nói, "Cô có thể chăm nó thì để nó ở lại."

"Thật à, tốt quá!" Du Văn cười nói, "Tôi khẳng định sẽ chăm sóc nó tốt, sẽ không quấy rầy công việc của anh."

Thẩm Thanh Châu quay đầu nhìn cô một cái, "Bình thường tôi cũng muốn nhìn nó, rảnh rồi thì cô mang Đậu Đỏ đến ngồi bên cạnh tôi."

"Được." Du Văn không chút nghĩ ngợi đáp.

Thẩm Thanh Châu nhếch môi cười.

Du Văn chăm chú nhìn, là ảo giác của cô sao, lại có thể nhìn thấy Thẩm Thanh Châu cười.

"Vị Văn, ôi chào? Chó này sao ở chỗ cô lại ngoan như thế?" Hường Trạch Nhiên hết phần diễn đang nhàn hạ ngồi ở một bên, thấy Đậu Đỏ nằm ở đùi Du Văn không khỏi hiếu kỳ.

Du Văn sờ đầu Đậu Đỏ, "Nó rất ngoan."

Hường Trạch Nhiên tự nhiên ngồi xuống bên cạnh, "Thẩm đạo nuôi dưỡng không tệ. Đúng rồi, tối qua cô chạy đi đâu thế, tìm mãi không thấy cô."

"À... Tôi có chút choáng váng, cho nên đi về nghỉ trước."

"Cô thật là, đã nói là không say không về, cuối cùng chỉ còn lại tôi và Mạnh Mạnh." Hường Trạch Nhiên nói, "Xem lời nói tối qua của cô, thì tư lượng của cô cũng rất tốt, hay là lúc nào chúng ta cùng đi uống rượu đi!"

Du Văn ngẩn người, không giải thích được liền nghĩ đến hôm qua Thẩm Thanh Châu say khướt nói "Đừng cùng anh ta ăn cơm, quan hệ cũng đừng tốt như thế, càng đừng nấu cơm cho anh ta..." cô vô thức nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, không nghĩ tới thế nhưng anh cũng đang nhìn cô, đôi mắt màu trà trầm xuống.

Cô khụ khụ, "Uống nhiều quá không thoải mái, tốt nhất là gần đây tôi không nên đi uống rượu."

Hường Trạch Nhiên có chút tiếc nuối khuyên nhủ, kết quả đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Thẩm đạo, "Gần đây quay phim rất gấp, nam chính đang rất nhàn rồi à?"

Hường Trạch Nhiên, "... Không nhàn."

"Quay phim, đi chuẩn bị đi."

"Được, đạo diễn."

Quay phim, quay cảnh tình cảm của Hường Trạch Nhiên.

Du Văn nhàn rỗi cũng đi đến trước màn hình giám sát xem, đang quay cảnh nam chính "Quang Minh" cùng nữ chính "Phó Tiểu Lô" đang gây gỗ, ầm ầm ỉ ỉ, cuối cùng biểu lộ tâm ý rõ ràng.

Nhưng mà hôm nay Thẩm đạo tựa hồ phá lệ nghiêm khắc.

"Cut, tình cảm không thích hợp."

"Cut, chỗ này cần bộc phát."

"Cut, tổ hóa trang, trang phục của nữ chính bị lệch, không ai phát hiện à?"

"Cut."

"Cut."

"...."

Đến cuối cùng, Du Văn nhìn không được, thầm nói, "Không phải diễn rất tốt sao?"

Thẩm Thanh Châu trầm ngâm nhìn cô một cái, Du Văn lập tức kinh sợ, "A... Giống như chưa tốt lắm, ha ha."

N lần sau đó, cuối cùng cảnh này cũng được qua. Hường Trạch Nhiên hít thở một ngụm khí.

Cảnh tiếp theo, là cảnh hôn của nam nữ chính.

"Quang Minh" đem "Phó Tiểu Lô" áp chế ở trên tường, không nói một lời liền hôn lên, trực tiếp đè ở bàn trang điểm, mặc dù hai người diễn không quá kịch liệt, nhưng lên hình lại trông rất đặc sắc!!!!

Du Văn vụng trộm nhìn Thẩm Thanh Châu, ánh mắt của anh nhàn nhạt, dường như cảnh hôn trước mắt giống như hai miếng thịt đang đánh nhau. Ánh mắt cô rơi trên môi anh, màu sắc nhẹ nhàng, hơi mỏng, nhưng nhìn rất mê người.

Cô có chút hối hận, ngày hôm qua sao lại ngốc như thế, đáng ra phải thừa dịp anh uống say hưởng thụ một phen.

"Nhìn cái gì?" Không biết Thẩm Thanh Châu quay lại nhìn cô từ lúc nào, thấy Du Văn sững sờ nhìn chằm chằm mình liền hỏi.

Du Văn vô thức trả lời, "Nhìn môi anh."

"Ừ?" Thẩm Thanh Châu dừng một chút, hướng gần về phía cô, "Nhìn ra cái gì?"

Du Văn sợ hết hồn, vội vàng điều chỉnh ánh mắt đi hướng khác, kéo ra đề tài mới, "Ồi chào? Cảnh thân mật cũng quay xong rồi, nhưng mà tôi cũng không thấy được cảnh đặc sắc nhất."

Du Văn ở đó phối hợp tiếu nụ cười, trong mắt Thẩm Thanh Châu lại tràn đầy vui vẻ, cảnh đặc sắc nhất? Hôm qua mới là cảnh đặc sắc nhất ư?

Đến thời gian ăn tối, đoàn phim bắt đầu phát cơm hộp.

"Biên kịch, Thẩm đạo bảo để cô dẫn Đậu Đò đến chỗ anh ấy." Du Văn vừa mới dẫn Đậu Đò đi dạo khắp đoàn phim, liền bị một anh nhân viên gọi lại.

"Ồ, được." Du Văn bảo với Lý Manh Manh mình đi qua trước, Lý Manh Manh gật đầu. Thấy Du Văn đi, Lý Manh Manh đứng bên cạnh Hường Trạch Nhiên nói, "Này, anh có thấy Thẩm đạo đối với Vị Văn có chút không bình thường không? Mọi người trong đoàn phim đều nói hai người ấy có gian tình, anh tin không?"

Hường Trạch Nhiên bị NG cả buổi chiều, cả người đều không tốt, hữu khí vô lực nói, "Thần kinh à?"

"Tôi thấy hai người đó cũng là lạ." Lý Manh Manh chống cằm, thầm nói, "Nhưng tôi lại cảm thấy, Thẩm đạo không phải người dễ dàng bị tóm như thế, như chị Diệp Dư mà cũng không được...."

Hường Trạch Nhiên cũng không muốn nghe mấy lời này, một lòng đều hướng về cảnh quay hôm nay, "Ồi trời, không biết hôm nay Thẩm đạo làm sao, bình thường tôi cũng diễn như thế nhưng có bị nói gì đâu."

Lý Manh Manh nói, "Hay là anh đắc tội anh ta?"

"Làm sao có thể, tôi đắc tội anh ta thế nào được."

"Hi hi... Anh nghĩ kĩ lại đi, Thẩm đạo của chúng ta là người hiểu chuyện, sao có thể vô duyên vô cớ mắng anh."

Hường Trạch Nhiên nhủ mảy, "Chẳng lẽ trạng thái gần đây của tôi không tốt? Chao ôi phải tính toán lại chút, ngày mai phải điều chỉnh lại cho tốt."

Du Văn dẫn Đậu Đỏ đến phòng nghỉ của Thẩm Thanh Châu, trên bàn đã bày sẵn hai phần bữa tối.

"Ngày mai tôi không ăn cái này." Thẩm Thanh Châu mở đĩa ra nói với Du Văn.

Du Văn, "Ngày mai đợi về khách sạn ăn hay là tôi mang đến?"

"Ngày mai đại khái quay phim đến rất khuya, cô mang đến đi."

"Mai tôi sẽ mang cả Đậu Đỏ đến."

"Tùy cô."

"Đậu Đỏ, nghe thấy không, mai mày vẫn đi theo tao. Trước tiên cho mày ăn no, sau đó chúng ta cùng mang thức ăn đến cho chủ nhân của mày." Du Văn vui tươi hơn hờ nói ra, "Thẩm đạo, muốn gọi món gì?"

"Không cần, cô làm gì cũng ngon." Thẩm Thanh Châu lạnh nhạt nói ra.

Du Văn mở to hai mắt... Là được khen??!

Bởi vì đoàn phim còn phải quay đến khuya nên Du Văn mang Đậu Đỏ về khách sạn trước.

Mở máy tính ra, nhận được cuộc gọi video của Giản Vũ Nùng. Du Văn điềm nhiên tiếp nhận.

Ống kính mở lên, Du Văn liền thấy hai quầng mắt của Giản Vũ Nùng đen sì, cô liền ghét bỏ nói, "Mày bị ai đánh?"

"Đánh cái đầu mày ý, tao múa bút thành văn, hiến thân cho thư viện suốt một tháng!! F*ck!! Cuối cùng cũng thi xong."

"Chắc chắn, gặp chuyện thì lại ôm chân phạt!!"

"Biến, mày không học nghiên cứu sao biết được."

Du Văn bĩu môi, không cùng cô ấy âm ỉ. Lúc này, Đậu Đỏ ở phía sau đi ngang qua. Giản Vũ Nùng ngẩn người, "Này, lần trước mày nói đi Bắc Kinh công tác đúng không, mày mang cả Điện hạ đi cùng?"

"Điện hạ á, không có mang theo."

Giản Vũ Nùng, "...Thế phía sau mày là quỷ à?"

Du Văn quay đầu lại nhìn thoáng qua, "À, mày nói Đậu Đỏ à?"

"Đậu Đỏ??!! Đó là Đậu Đỏ! Du Văn!! Sủng vật của Thẩm đạo? Nó sao lại ở phòng mày? Sao nó lại theo mày đến Bắc Kinh??" Giản Vũ Nùng như muốn nhảy ra khỏi ống kính lao đến trước mặt cô.

Du Văn, "Thẩm Thanh Châu là đạo diễn của đoàn phim, anh ấy cũng ở khách sạn này, tao chính là giúp anh ấy trông nom Đậu Đỏ."

"Cái gì??!! Mày lặp lại lần nữa??!!"

"Mày gào cái gì mà gào, không phải mày nói là fan của tao à, là fan mà không biết anh ấy là đạo diễn sách của tao à?"

"Tao!! Không phải là gần đây tao thi à, không lên mạng được mày có biết hay không?" Giản Vũ Nùng kích động vạn phần, "Du Văn, có phải hay không hai người... nhà thì cho mày vào, chó thì cho mày trông, còn đạo diễn sách của mày, các người có phải hay không..."

"Là không phải cái gì?"

"Tao hỏi hai người có tiến triển gì không?"

Du Văn tĩnh lặng, "Mày muốn tiến triển gì?"

"Ai da... nắm tay gì gì đó, có hay không?"

"Ừ.. hôn tao có tính hay không?"

"Cái gì?! Cái gì?!"

"Mày có thể đừng gào lên không?"

"Không phải giả chứ, nam thần cao lãnh của tao hôn mày?" Tam quan của Giản Vũ Nùng bị lật đổ.

"Đương nhiên là thật, chỉ là,... anh ấy uống say, tao cũng không biết cái gì đang diễn ra."

"F*ck, f*ck!! Xong rồi xong rồi, về sau tao sẽ trở thành khuê mật của bạn gái Thẩm đạo, giá trị con người liền cao lên, làm sao bây giờ đây."

"...."

"Đợi chút, mày nói anh ta uống nhiều?" Giản Vũ Nùng thu liễm vẻ mặt vui vẻ, nghiêm túc hỏi Du Văn.

"Ừ."

"Biết khi đó là mày không?"

"Tao cũng nghĩ là biết rõ, chỉ là sau khi uống say có chút không giống bình thường. Hơn nữa... buổi sáng hôm sau anh ấy cũng quên mất."

"Vậy mày có nhắc với anh ta không?"

Du Văn chống cằm, "Nhắc lại? Vạn nhất nhắc lại anh ấy cho là tao nói dối thì làm sao, còn mất mặt nữa. Hơn nữa chỉ là say nên mới xảy ra chuyện, chả lẽ tao nên coi là thật à?"

"Tao thấy Thẩm đạo thích mày, bằng không Thẩm đạo thanh cao nhà tao sao có thể say rượu thì lại tùy tiện hôn người khác." Giản Vũ Nùng vẻ mặt háo sắc.

Du Văn liếc mắt, thật sự là nhìn không được.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

"Tao đi mở cửa."

"Ừ."

Du Văn đứng dậy đi mở cửa. "Đậu Đò đâu?" Dĩ nhiên là Thẩm Thanh Châu trở về.

Du Văn đáp, "Ồ bên trong."

"Có tiện đi vào không?"

"Tiện." Du Văn nghiêng người để anh bước vào.

Thẩm Thanh Châu thấy Đậu Đò đang nằm trên thảm trải sàn chơi đồ chơi, anh liền đi qua chỗ nó.

"A!! Thẩm Thanh Châu!! Thẩm đạo!!"

Trong máy vi tính đột nhiên bộc phát một trận sét chói tai, sau đó Du Văn chảy mồ hôi lạnh, sao cô lại quên là vẫn đang gọi video, người bệnh thần kinh Giản Vũ Nùng vẫn đang ở bên ống kính đấy!!

Thẩm Thanh Châu rõ ràng sùng sốt, ánh mắt anh nhìn qua máy vi tính, thấy trên màn hình là một... cô gấu mèo nữ.

"Cô, cô ấy là bạn thân của tôi, vừa rồi tôi đang gọi video với cô ấy, tôi quên mất không nói với anh." Du Văn nháy mắt ý bảo Giản Vũ Nùng mau bình thường trở lại, "Cô ấy là Giản Vũ Nùng."

Thẩm Thanh Châu đứng lên, hướng về phía máy vi tính khẽ gật đầu, bởi vì là bạn của Du Văn, thái độ của anh bình thân hơn nhiều.

Giản Vũ Nùng cũng ý thức được chính mình vừa nãy có chút không ổn, đặc biệt thực nữ hướng về phía Thẩm Thanh Châu chào hỏi, "Xin chào Thẩm đạo, tôi là bạn tốt nhất của Du Văn."

"Ừ, xin chào."

"Hắc hắc, Thẩm đạo, Du Văn nhà chúng tôi liền nhờ anh chiều cô, cô ấy rất thích ăn đồ ăn vặt, thích ngủ nướng, hi vọng anh không phiền. À, tài nấu nướng của cô ấy không tệ, chắc là anh đã được nếm thử rồi."

Du Văn vẻ mặt hắc tuyến: Mày đang nói là tao có ít tật xấu hả??!!

Nhưng mà ngoài ý muốn là Thẩm Thanh Châu rất có kiên nhẫn, bên miệng còn vui vẻ, "Được, đều đã nhìn thấy, sẽ không phiền."

"Phiền toái Thẩm đạo." Giản Vũ Nùng cố gắng nhẫn nhịn tâm lý đang kích động, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm.

"Vậy tôi sẽ không quấy rầy hai người nữa, tôi tắt video trước đây."

Thẩm Thanh Châu, "Tạm biệt."

"Tạm biệt ~"

Màn hình tối lại.

Du Văn, "...."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ngã Bệnh

Edit: Yáng

***

"Thảm đạo, bạn của tôi là fan của anh, nhìn thấy anh cho nên có chút kích động." Du Văn giải thích.

Thẩm Thanh Châu chau mày, "Vẫn tốt, bạn của cô rất tốt."

Du Văn ngẩn người, rất tốt? Tốt chỗ nào? Mới nói vài câu sao đã phát hiện là rất tốt?

Thẩm Thanh Châu sờ sờ Đậu Đỏ, thật ra Thẩm Thanh Châu nghĩ là, Giản Vũ Nùng rất có mắt nhìn, cô ấy nói "Du Văn nhờ anh chiếu cố", câu này rất hợp ý anh.

À, cô gái nhỏ phản ứng trì hoãn lại còn tham ăn, xác thực là muốn anh phí sức chiếu cố.

"Đậu Đỏ, đi." Thẩm Thanh Châu đi ra cửa, Du Văn theo sau mở cửa cho anh, "Ngày mai trước khi anh đi thì gọi điện cho tôi, sau đó anh để Đậu Đỏ ở phòng là được, tôi sẽ qua chăm sóc nó."

"Được." Thẩm Thanh Châu ra cửa, quay đầu lại nhìn về phía cô, ngữ điệu rất bình thản, "Nghỉ ngơi thật tốt."

Du Văn sùng sốt, thời điểm gì mà Thẩm Thanh Châu lại ôn nhu như thế, cô có chút kích động, "Ủm, ngủ ngon."

Thẩm Thanh Châu quay đầu bước đi, Đậu Đỏ hấp tấp theo ở phía sau. Du Văn đóng cửa xong lại nhào lên giường, cô cảm thấy, khoảng cách của cô với Thẩm Thanh Châu càng ngày càng gần. Không phải theo nghĩa đen, mà là trên phương diện tâm lý, ít nhất cô có thể cảm nhận được Thẩm Thanh Châu không còn lạnh lùng như lúc ban đầu...

Ngày hôm sau, Du Văn mơ mơ màng màng rời giường, đầu có chút đau, cô bò đến phòng khách uống một hộp nước.

Đúng lúc này, di động vang lên, là Thẩm Thanh Châu.

"Tôi đi đây, cô có rảnh thì qua phòng tôi."

"Khụ... Ừ."

"Cô sao thế?"

Du Văn nuốt một ngụm nước bọt, "Không có việc gì, buổi sáng rời giường cổ họng có chút khô, anh yên tâm đi, Đậu Đỏ có tôi rồi."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Được."

Cúp điện thoại, Du Văn đi rửa mặt một phen, sau đó mang máy tính xách tay của mình cùng thẻ mở cửa phòng đi đến phòng của Thẩm Thanh Châu, mở cửa đi vào, Đậu Đỏ vui tươi hơn hờ tiền lên chào đón.

Du Văn cười cười, bỏ máy tính xuống cùng Đậu Đỏ chơi một hồi, nhưng là hôm nay tinh thần có chút không tốt lắm, không biết có phải là chất lượng giấc ngủ hôm qua kém hay không mà giờ đầu óc vẫn còn hỗn loạn.

"Đậu Đỏ, trước tiên tao viết tiểu thuyết, chờ tao viết xong thì tao dẫn mày ra ngoài đi dạo nhé."

Đậu Đỏ rất biết điều ngồi ở bên cạnh.

Du Văn mở máy tính, bắt đầu gõ chữ, nhưng mà gõ được một chút lại cảm giác trước mắt có nhiều bóng chồng lên nhau, đầu cô bắt đầu đau. Chưa viết xong nhưng Du Văn vẫn gập máy tính lại, nằm ở trên sofa, mơ mơ màng màng liền ngủ mất.

Không biết ngủ bao lâu, Du Văn bị Đậu Đỏ đánh thức, cô liền nhìn đi động, lập tức lên tinh thần, "A, buổi trưa rồi sao, xin lỗi Đậu Đỏ, mày có đói bụng không?"

"Uông uông uông!!"

Du Văn thở ra một hơi, bận rộn làm thức ăn cho Đậu Đỏ. Toàn thân đều cảm thấy đau nhức, Du Văn đổ thức ăn vào khay cho Đậu Đỏ xong liền sờ trán mình, không thể nào, chẳng lẽ phát sốt?

Đậu Đỏ ăn com trưa, Du Văn không có tinh thần ngồi ở trên ghế sofa, xong rồi, cô lại muốn ngủ, cả người càng ngày càng khó chịu.

Du Văn đưa tay xoa xoa thái dương, cầm điện thoại gọi cho Thẩm Thanh Châu. Qua 1 lúc, cuối cùng cũng có người bắt máy.

"Alo, Thẩm đạo."

"A... Là biên kịch sao, tôi là Tiểu Dương."

"Tiểu Dương à, Thẩm đạo đâu?"

"Thẩm đạo đang ở hiện trường chỉ đạo quay phim, di động là tôi cầm."

"Được rồi."

"Biên kịch? Có chuyện gì sao?"

"Là thế này, tôi có chút không thoải mái, mà Đậu Đỏ đang ở với tôi, tôi muốn nói với Thẩm đạo để nhờ ai đó mang Đậu Đỏ qua đoàn phim, hiện tại tôi muốn đi bệnh viện khám."

"A? Cô phát sốt?"

"Tôi cũng không biết. Tiểu Dương, nếu không thì cậu qua đây đi, giúp tôi đem Đậu Đỏ qua đoàn phim, Thẩm đạo bên kia còn đang bận, không cần phải nói với anh ấy."

"Được, vậy cô chờ một chút."

"Ừ."

Tiểu Dương cúp điện thoại, vừa định lấy chìa khóa xe quay về khách sạn, nhưng mà đi tới cửa lại quay lại. Hiện tại trọng điểm giống như không phải là ai chăm sóc Đậu Đỏ, mà là biên kịch đại nhân ngã bệnh! Theo quan sát cùng suy đoán của hần, Thẩm đạo cùng biên kịch có quan hệ không tầm thường.

Nếu như sau này Thẩm đạo biết hần không báo cáo rõ chuyện này, có phải hay không lập tức cho hần cuốn gói rồi đi?! Tiểu Dương có chút sợ, vì vậy hần lập tức chạy hướng đến Thẩm đạo ở đang ở đoàn phim.

"Ổng kính bên kia hướng cao lên, diễn viên chú ý về mặt...."

"Thẩm đạo."

Thẩm Thanh Châu quay lại nhìn Tiểu Dương một cái, ánh mắt biểu hiện bất mãn khi bị quấy rầy.

Tiểu Dương ổn định tinh thần, nhỏ giọng nói, "Ừm... có việc gấp, về biên kịch."

Quả nhiên, Tiểu Dương phát hiện ánh mắt Thẩm đạo dịu lại.

"Như thế nào?"

"Biên kịch vừa này muốn tôi về khách sạn đón Đậu Đỏ, cô ấy giống như ngã bệnh."

Vừa dứt lời, điện thoại trong tay Tiểu Dương liền bị rút đi, sau đó hần nhìn thấy Thẩm đạo nhà hần không nói một lời, bước chân vội vàng đi ra ngoài, hơn nữa, thần sắc căng thẳng hiếm thấy.

Tiểu Dương rất vui mừng, hần quả nhiên đã làm đúng.

"Này, chuyện gì xảy ra?" Phó đạo diễn đứng một bên thấy thế liền đi qua, một đám diễn viên cùng nhân viên đoàn phim cũng không hiểu sao lại thấy thân

ảnh Thẩm Thanh Châu càng lúc càng xa.

"Thảm đạo giống như có điềm kỳ quái, có phải hay không xảy ra chuyện gì?"

Về mặt Tiểu Dương bí hiểm, "Đối với Thảm đạo mà nói, thì xác thực là đại sự."

Du Văn nằm ở trên ghế sofa chờ hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thấy có tiếng mở cửa, cô quay đầu nhìn, "Tiểu Dương, cậu đến rồi? Cậu mà đến chậm chút nữa chắc tôi chết ở đây mất."

Du Văn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thẩm Thanh Châu từ cửa đi vào, cô kinh ngạc hẳn, "Sao anh lại trở về?"

Thẩm Thanh Châu không trả lời cô, đi đến bên cô cúi người xuống, duỗi tay sờ trán Du Văn, Du Văn nhìn anh, đôi mắt nháy nháy, có chút run sợ.

"Nóng." Thẩm Thanh Châu tổng kết một chữ.

"Tôi biết rõ là nóng." Du Văn đứng lên, "Anh trở về cũng tốt, chăm sóc Đậu Đỏ, tôi đi ra ngoài một chuyến."

Du Văn vòng qua anh đi tới cửa, mới đi được hai bước, cổ tay liền bị bắt lấy, quay đầu lại liền thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thẩm Thanh Châu, "Đi vào phòng nằm nghỉ, tôi kêu bác sĩ đến đây."

"A?!"

Thẩm Thanh Châu cũng mặc kệ Du Văn có chịu hay không, trực tiếp kéo cổ tay cô đi vào gian phòng của anh ở bên trong, Du Văn toàn thân vô lực, cứ như vậy liền nghiêng ngã chao đảo bị kéo đến trên giường, "Cởi giày, nằm xuống."

Du Văn mơ mơ hồ hồ cũng biết đây là phòng ngủ của Thẩm Thanh Châu, cô ngồi ở bên giường ngược đầu nhìn anh, "Tôi... Đây là giường của anh?"

"Không thì giường của ai." Thẩm Thanh Châu vén chăn lên cho cô, sau đó lấy di động ra gọi điện thoại, nghe giọng anh là gọi một bác sĩ đến tận phòng.

Du Văn nhìn thân ảnh cao ngất của anh, lại nghĩ mình đang nằm ở giường của anh, trong lòng liền có chút ngọt ngào.

Cô yên lặng nằm xuống, chăn mềm đắp lên, lập tức cảm thấy bên trong có hương vị của anh, mặc dù thanh thanh lãnh lãnh nhưng rất thoải mái.

Trong lòng Du Văn có chút cảm khái, nguyên lai là Thẩm Thanh Châu cũng không phải người không tim không phổi, anh cũng sẽ chiều cố người khác.

Càng nghĩ càng thấy vui sướng, nhưng là thân thể vẫn không theo kịp, Du Văn từ từ ngủ mất. Thẩm Thanh Châu nói chuyện điện thoại xong, thời điểm quay đầu lại đã thấy Du Văn yên tĩnh nhắm mắt lại.

Anh yên lặng nhìn cô, sau đó ngồi xuống mép giường, duỗi tay sờ trán cô, may mà không quá nóng.

Phát sốt còn nghĩ tự mình đi bệnh viện, cũng không biết tìm người đưa đi, thật là khờ không chịu được. Thẩm Thanh Châu nghĩ đến đây, liền bắt đầu đi véo véo khuôn mặt cô, nhưng sau khi bóp một cái liền phát hiện mặt Du Văn đỏ bừng, sờ sờ liền thấy vừa mềm vừa trơn, xúc cảm đặc biệt tốt. Anh nhíu mày, một tay khác cũng đưa lên bóp má cô, hai tay bóp hai bên má của cô, xoa xoa tìm tòi nghiên cứu, vì vậy, Du Văn đang say xưa trong mộng không hề biết rằng khuôn mặt mình đã biến hình.

Bên cạnh giường, Đậu Đỏ không biết đi vào từ lúc nào, ngồi xổm ở bên cạnh, yên lặng xem chủ nhân "ngược đãi" nhạc mẫu đại nhân của nó.

"Uông!!"

"Xuyt." Thẩm Thanh Châu quay đầu nhìn Đậu Đỏ một cái, từ bên mép giường đứng lên, thấp giọng nói, "Yên tĩnh, cùng tao đi ra ngoài."

Thời điểm Du Văn mở mắt ra liền cảm thấy hai mắt muốn dính lại vào nhau, cô từ trên giường ngồi dậy, thấy tay trái có cầm cái kim nhỏ đang truyền nước.

Hóa ra là bác sĩ đã đến, cũng đã cắm kim truyền nước mà cô không biết....

Lúc này, cửa bị đẩy vào từ bên ngoài, Du Văn liền thấy Thẩm Thanh Châu bưng một bát gì đó đi vào, anh nhìn cô một cái, sau đó đặt cái bát ở trên tủ đầu giường.

"Ăn đi, cháo khách sạn nấu." Thẩm Thanh Châu nói xong liền ngồi một mình trên ghế sofa nhỏ, tiện tay lấy một quyển tạp chí lật xem, "Thấy thế nào rồi?"

Du Văn nhìn anh có chút cảm động, "Không còn nóng như trước, cảm ơn."

Thẩm Thanh Châu ừ một tiếng, nước chảy mây trôi nói ra, "Nhanh tốt lên, cô ngã bệnh thì ai nấu cơm cho tôi."

Du Văn mỉm môi cười cười, rõ ràng chính là quan tâm mà còn mạnh miệng.

Du Văn bưng bát cháo lên, múc một muỗng, xác thực là cô hơi đói.

"Ừ"? Sao lại nhạt như thế?" Du Văn khẽ nhíu mày.

Thẩm Thanh Châu bỏ tạp chí xuống, "Nhạt?"

"Ừ, cháo trứng muối thịt nạc không có hương vị gì."

Thẩm Thanh Châu ngừng một chút, mặt không đổi sắc đi qua. "Đưa cho tôi, tôi bảo bọn họ làm lại."

Du Văn trầm ngâm, "Đoán chừng là đầu bếp quên cho muối, nhưng là..... đầu bếp khách sạn sẽ quên cái này à?"

Thẩm Thanh Châu không nói gì, cầm lấy bát cháo đi ra ngoài.

Một lát sau, Thẩm Thanh Châu lại bưng một bát khác đi vào, "Ăn."

Du Văn gật gù đầu tiếp nhận, lòng tràn đầy vui vẻ ăn một muỗng, "Á? Mặn quá!!"

Thẩm Thanh Châu, "..."

Du Văn khó tin nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, đầu bếp hôm nay khẳng định xảy ra vấn đề, vô cùng mặn."

Đôi mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, "Vô cùng mặn, rất khó ăn?"

"Thật khó ăn, còn không bằng bát cháo nhạt vừa nãy."

Thẩm Thanh Châu hít sâu một hơi, "Đưa đây."

"Thôi kệ đi, tôi đang đói, tùy tiện ăn một chút cũng không sao."

"Không được."

Nói xong Thẩm Thanh Châu liền lấy bát cháo đi, Du Văn nhìn bát cháo trên tay bị đoạt mất, lại nhìn bóng lưng cứng ngắc của Thẩm Thanh Châu, cô phản ứng chậm nửa nhịp, "Này, chẳng lẽ không phải khách sạn làm? Chẳng lẽ là Thẩm Thanh Châu làm? Ha ha."

Lần này phải đợi hồi lâu, lúc Thẩm Thanh Châu bưng bát cháo vào mặt đen sì.

Du Văn yên lặng nhận đến ăn một muỗng, ăn ngon, vô cùng tốt, cháo mềm mịn, gia vị cho vừa phải, vào miệng là tan. Cái này mới là khách sạn làm đi...

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Học Việc

Edit: Yáng

***

"Thẩm đạo, cảm ơn..."

"Cái gì?"

"Anh nấu cháo cho tôi, mặc dù mới ăn được vài muỗng, nhưng tôi cũng rất cảm động." Trên khuôn mặt Du Văn hiện lên một nụ cười.

Thẩm Thanh Châu cứng đờ, "Cô nghĩ cái gì vậy, tôi nấu cháo cho cô lúc nào?"

Anh mới không thừa nhận món khó ăn đó là từ tay anh nấu ra.

Du Văn mím môi, "À.... về sau nếu anh muốn học nấu ăn, tôi có thể dạy cho anh, nấu cháo vô cùng đơn giản."

"Không cần, tôi không học. Còn có món cháo kia không phải là tôi nấu." Thẩm Thanh Châu nói xong liền trực tiếp đứng dậy hướng về phía cửa gian phòng.

Du Văn không tin, kiên trì đứng sau lưng anh lắc lắc tay, "Cảm ơn."

Thẩm Thanh Châu, "...."

"Àm!!" Tiếng đóng cửa vang dội bày tỏ Thẩm đạo của chúng ta đang lúng túng.

Du Văn ăn xong cháo, cả người liền cảm thấy thoải mái hơn, nhưng thân thể vẫn nhũn ra, đành phải tiếp tục nằm xuống ngủ.

Tỉnh dậy, bên ngoài đã tối đen, Du Văn vén chăn lên, đi giày rồi ra khỏi phòng.

Phòng khách an lặng yên tĩnh, Du Văn liền chứng kiến một thân ảnh thon dài đang nằm trên ghế sofa, hai tay anh để ở trên bụng, đơn giản mà tịch mịch, Du Văn rón rén đi đi qua, chậm rãi ngồi xổm trước ghế sofa nhìn anh ngủ, không hiểu sao lại cảm thấy đau lòng, lấy tính tình thích đọc lại độc vãng của anh, một thời điểm ngẫu nhiên nào đó có thể cảm thấy tịch mịch hay không?

Đại khái là Du Văn suy nghĩ quá sâu cho nên Thẩm Thanh Châu mở mắt ra liền thấy vẻ mặt Du Văn đang nhũn mỳ. Anh ngăn người, cũng không có đi tìm tòi nghiên cứu tại sao Du Văn lại có bộ dáng thâm cừu đại hận như vậy, anh theo thói quen duỗi tay sờ trán cô, "Không nóng?"

Du Văn lúc này mới giật mình, anh đã tỉnh, cô thấy động tác của anh, ngực có chút chua xót.

Du Văn đối với sự quan tâm của Thẩm Thanh Châu có chút không thích ứng được, có thể không thích ứng được là nhất thời, mừng rỡ cảm động là kéo dài liên tục, trên thế giới này, thời khắc có người quan tâm cô ít đến đáng thương.

"Giống như tốt hơn nhiều."

"Ừ?" Thẩm Thanh Châu ngồi dậy, thấy cô ngồi xổm trước ghế sofa liền cảm thấy nghi hoặc, "Cô đang làm gì?"

Du Văn lúng túng, "Tôi... vừa rồi muốn nhìn xem lúc nào thì anh tỉnh."

"Trực tiếp gọi tôi là được rồi. Phát sốt lại còn đi ra gặp gió, trở về giường nằm đi."

"Tôi sợ quấy rầy anh, hơn nữa, tôi hết sốt rồi."

Thẩm Thanh Châu bắt đầu lắc đầu, "Được rồi, đứng lên."

Du Văn không được tự nhiên nhìn anh, vẻ mặt có chút ủy khuất, "Cái kia... tôi bị tê chân rồi."

Thẩm Thanh Châu nhìn chăm chăm cô, duỗi tay kéo cô. "Đứng lên, vận động một chút."

Du Văn bị kéo đứng trên thảm trải sàn, vẫn không nhúc nhích, cố gắng nhấn nhịn trận tê chân này đi qua.

Thẩm Thanh Châu buồn cười nhìn cô, anh liền nhận cuộc gọi đến.

"Phó đạo diễn hỏi khi nào anh trở về?" Tiểu Dương ở đầu bên kia điện thoại nói ra.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu liên tục dừng trên người Du Văn, thấy cô nửa ngày mới di chuyển một bước, anh còn cảm thấy bộ dáng tức cười của cô thật đáng yêu. Vì vậy, Thẩm Thanh Châu giật mình, ngồi ở trên ghế sofa rất tự nhiên nhấc chân, sau đó rất "không cẩn thận" đá vào cẳng chân của Du Văn.

"A, a, a, đau quá đau quá!!" Toàn bộ cảm giác tê dại ùn ùn kéo đến, Du Văn quay đầu căm tức nhìn Thẩm Thanh Châu, "Anh đừng động!!"

Khóe miệng Thẩm Thanh Châu cong lên, "Lăn qua lăn lại cả nửa ngày, đau dài không bằng đau ngắn."

Mà bên kia điện thoại, Tiểu Dương nghe thấy hết thấy liền trợn mắt há hốc mồm, mồ hôi lạnh toát ra, "Thẩm, Thẩm đạo..."

"Gần đây tất cả mọi người đều vất vả, nghỉ hai ngày đi."

Tiểu Dương, "...Vâng, vâng."

"Ừ, cúp máy đi."

"Thật tốt, anh tiếp tục đi, rất xin lỗi.... tôi đã quấy rầy rồi." Tiểu Dương nhanh chóng cúp điện thoại.

Thẩm Thanh Châu nghi hoặc nhìn thoáng qua di động, quấy rầy? Quấy rầy cái gì?

Đại sảnh khách sạn, phó đạo diễn nhìn Tiểu Dương cúp điện thoại liền hỏi, "Nói như thế nào?"

Linh hồn của Tiểu Dương còn đang lơ lửng, "Ừ, Thẩm đạo có việc gấp, nghỉ hai ngày."

"A?! Nghỉ, có việc gấp gì?" Phó đạo diễn khó chịu, "Được rồi được rồi, để tự tôi gọi điện cho anh ta."

"Đừng dừng dừng!!!" Tiểu Dương tay mất lạnh lẽo để tay phó đạo diễn lại, "Hiện tại anh không cần đi quá rầy Thẩm đạo, không đứng... hiện tại đang ở thời khắc đặc biệt."

"A?" Phó đạo mơ mơ màng màng.

Mà Tiểu Dương, lại là một bộ dáng không thể miêu tả....

Gian phòng khách sạn, Đậu Đỏ đang vui mừng ăn đồ ăn vặt Thẩm Thanh Châu đút cho nó. Du Văn không muốn ở mãi trong phòng, muốn xem tivi, vì vậy bị Thẩm Thanh Châu cưỡng chế trèo lên một tầng thăm, hiện tại đang như một cái bánh chưng ngồi ở trên ghế sofa.

"Tôi cảm thấy khỏe rồi, tôi muốn quay về phòng của tôi."

"Ừ, sau đó nửa đêm phát sốt chấy cả người cũng không ai biết."

"Tôi tốt hơn nhiều rồi."

Thẩm Thanh Châu nhún mày liếc nhìn cô, "Bác sĩ nói cô có thể bị sốt trở lại, không hiểu?"

"Ồ?" Du Văn suy nghĩ một chút rồi lại nói, "Nhưng, sẽ dễ dàng lây bệnh phải không?"

"Cô nghĩ rằng tôi và cô giống nhau, tổ chất thân thể kém như vậy?" Thẩm Thanh Châu nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ, "Ngày ngày đều ở nhà, trước đây trừ lúc dẫn Du Điểm Điểm ra ngoài, cô còn hoạt động gì?"

Du Văn rất nghiêm túc suy nghĩ, "Nấu cơm có tính không?"

Thẩm Thanh Châu giật giật khóe miệng, "Bệnh tốt lên thì cô nên chăm chỉ vận động, gian phòng bên trong có dụng cụ tập thể hình, cô chạy bộ một chút."

Du Văn sau khi nghe xong liền lắc đầu liên tục, "Tôi không, tôi không thích."

Thẩm Thanh Châu, "Cho nên cô mới có thể dễ dàng bị bệnh như thế."

"Nói như thế, anh thường xuyên tập thể hình?" Ánh mắt Du Văn rất tự nhiên rơi xuống bụng Thẩm Thanh Châu, khụ khụ, mặc quần áo nên nhìn không thấy, quá đáng tiếc!!

Thẩm Thanh Châu ý thức được ánh mắt của cô, ánh mắt liền lạnh như băng, "Về sau, mỗi ngày ăn xong nghỉ ngơi hai tiếng sau đó phải chạy bốn mươi phút."

"A?" Du Văn nghẹn khuất, "Tôi bình thường đều không vận động..."

Thẩm Thanh Châu không nói gì, trong lòng ngược lại nghĩ tới, bình thường các nữ minh tinh kia ngày ngày ăn uống điều độ kết hợp vận động mới có dáng người mảnh mai, nhưng mà cái "Bánh chưng" trước mặt ăn nhiều đồ ăn vặt lại còn lười vận động thể mà vẫn gầy.

Du Văn buồn bực nhìn chăm chăm tivi, đột nhiên cô ý thức được một chuyện, "Cái kia, anh cũng tập thể hình ở đó?"

"Ừ."

"Trong phòng tôi không có thiết bị."

"Cho nên để cô lại đây."

"Được!" Du Văn nhớ tới chính mình chưa được nhìn thấy Thẩm Thanh Châu... hắc hắc, chạy thì chạy, cùng lắm là vụng trộm lười biếng một chút.

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, thấy kinh ngạc vì sao cô lại thay đổi thái độ nhanh như thế, bất quá anh cũng không hỏi nhiều, dù sao để cô chạy nhiều một chút, nâng cao tổ chất thân thể tương đối quan trọng.

Buổi tối, Du Văn tự nhiên đi thẳng vào phòng ngủ của Thẩm Thanh Châu, nằm xuống sau mới phát hiện, cô đứng ra... phải đi phòng khách ngủ mới đúng chứ? Nhưng là, Thẩm Thanh Châu cũng không nói gì, coi như là cam chịu.

Trong lòng Du Văn vui rạo rức, ừm, tín nhiệm này, tình cảm này, đều tiến thêm một bước.

Sáng sớm, Thẩm Thanh Châu ở phòng khách tỉnh lại, anh ra khỏi phòng hướng về phòng ngủ của mình nhìn thoáng qua, sau đó đi về hướng phòng bếp.

Mở tủ lạnh ra, rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, đều là Du Văn mua còn dư lại. Thẩm Thanh Châu nhớ tới cháo trứng muối thịt nạc thất bại, trầm mặc đóng tủ lạnh lại.

Anh đi đến chỗ điện thoại ngoài phòng khách, đặt bữa sáng.

Bữa sáng ở khách sạn rất nhanh đã đưa đến, sau khi nhân viên phục vụ rời khỏi, Thẩm Thanh Châu ra hiệu cho Đậu Đỏ đến chỗ anh, "Đi đánh thức Du

Văn."

"Uông uông!!!"

"Vào đi thôi." Thẩm Thanh Châu giúp Đậu Đồ mở cửa, Đậu Đồ theo khe cửa thoải mái tiến vào gian phòng, Thẩm Thanh Châu nhìn thoáng qua giường của mình, chỗ phía bên phải, có một thân ảnh hơi hơi nhô lên.

Đậu Đồ nhào lên giường, dừng lại ở bên cái gối, Du Văn đang ngủ thoải mái, cảm giác có yêu sủng ở bên cạnh nháo, duỗi tay đem nó ôm lại đây, "Ừm.. dừng nháo."

Trong lúc đang mơ mộng thì thanh âm mềm mại từ trên giường truyền đến, Thẩm Thanh Châu khẽ tập trung suy nghĩ, nhấc chân đi vào trong phòng.

Anh đứng ở bên giường, từ trên cao nhìn xuống Du Văn, lúc này Du Văn đang cường chế ôm Đậu Đồ, nửa gương mặt vui lấp ở trong gối, như đứa con nít không chịu lớn.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu càng nhu hòa, loại bộ dáng này nếu để cho đám người ở đoàn phim chứng kiến, đại khái là kinh hãi rớt cày, Thẩm đạo thể nhưng cũng có vẻ mặt này.

Trong chốc lát sau, anh cầm lấy nhiệt kế ở từ đầu giường, đặt ở lỗ tai của cô, 36.8 độ, không có phát sốt lại. Anh thở phào nhẹ nhõm, không nóng lên là tốt rồi.

Thẩm Thanh Châu nhìn một hồi, nhớ tới khuôn mặt đỏ bừng của Du Văn cùng với xúc cảm khi chạm vào làn da của cô, liền duỗi tay bóp má cô.

Du Văn đang ngủ rất sâu, nhưng bị một người một chỗ quấy rầy như thế thì sao có thể ngủ tiếp, cô mơ hồ mở mắt ra, đập vào mắt cô là vẻ mặt Thẩm Thanh Châu khẽ mỉm cười.

Tựa như ảo mộng, Du Văn cũng không phân rõ người trước mắt là thật hay là giả, cô mở to hai mắt, duỗi tay cầm lấy tay của người kia, nỉ non nói, "Ồ, không phải là nằm mơ."

Thẩm Thanh Châu có phần mất tự nhiên, dời ánh mắt đi chỗ khác, "Khụ, rời giường ăn cơm."

Du Văn sững sờ ngồi dậy, "Anh vừa nãy sao lại bóp má tôi?"

Thẩm Thanh Châu nghiêm trang, "Nhìn xem cô còn phát sốt không."

"???"

"Trước mắt không có việc gì, dậy lên ăn một chút, đến lúc muốn ngủ lại đi ngủ." Nói xong, gọi Đậu Đồ xuống giường, hai thân ảnh một cao một thấp bước ra khỏi phòng.

Du Văn đưa tay sờ sờ mặt, "Kiểm tra nhiệt độ như thế này?"

Du Văn rửa mặt xong liền đi đến phòng bếp, bữa sáng được bày biện trên bàn rất đẹp mắt, cô ngồi xuống đối diện Thẩm Thanh Châu, cầm lấy đĩa ăn, "Cái này, không phải là anh làm chứ?"

Thẩm Thanh Châu ngừng một lát, "Tôi làm lúc nào."

Du Văn nhướn mày, ăn một miếng ruột nướng, "Tôi đã khỏe rồi, buổi trưa chúng ta nấu cơm đi, ừ... tôi dạy anh."

"Không cần."

"Học một chút, rất đơn giản, về sau anh ở nhà một mình cũng có thể thử xem."

"Không học."

"Học một món đi, trứng xào cà chua? Sườn xào chua ngọt? Bông cải xanh xào?"

"Không."

Nhưng mà..... đến thời gian nấu bữa trưa.

Du Văn đứng ở một bên, nhìn Thẩm Thanh Châu cắt cà chua, thanh thoi nói, "Cẩn thận, đừng cắt vào tay."

"Này này, xào trứng trước."

".....Thẩm đạo, cần cho dầu ăn."

"Cho bao nhiêu?" Thẩm Thanh Châu nhướn mày.

Du Văn nhìn bộ dáng không thành thạo của anh liền thấy chơi vô cùng thú vị, nhin cười nói, "Anh cho đi. Được rồi, dừng."

Thắm Thanh Châu thu tay lại, sau đó đem trứng đã khuấy tốt đổ vào chảo, trong lúc nhất thời vang lên thanh âm tách tách, Thắm Thanh Châu rất tự giác lui về phía sau hai bước.

Du Văn thấy có dầu bắn ra, vội vàng lấy tạp dề ở bên cạnh tời, duỗi tay, "Anh cúi đầu xuống." Má ơi, quá cao.

Trên tay Thắm Thanh Châu cầm cái xèng, rất tự giác cúi đầu xuống. Du Văn nhón chân lên mặc tạp dề cho anh, sau khi vòng qua cổ thì phải vòng sau lưng, tư thế này nhìn cô như muốn ôm người trước mắt vào trong ngực. Du Văn ổn định tinh thần, ngược mắt nhìn về phía Thắm Thanh Châu, cái góc độ này, trùng hợp là đôi môi nóng mà nhột nhạt của anh, Du Văn liền có chút sợ hãi, nhớ tới cô từng hôn qua môi anh....

Bầu không khí ngoài ý muốn có chút ái muội, đôi mắt Thắm Thanh Châu nhìn xuống Du Văn, ngực khẽ rung động.

Du Văn nhón chân đứng không vững, cả người lắc lư, Thắm Thanh Châu tay mất lạnh lẽ đỡ lấy hông của cô, thanh âm tinh khiết như rượu vang, "Cẩn thận một chút."

Du Văn mím môi, mặt có chút nóng lên, cô gật gật đầu một cái, vội vàng đi tới phía sau lưng anh.

Thắm Thanh Châu nhìn hai bàn tay đang đưa đến thắt lưng của anh, đem tạp dề kéo về phía sau, anh nghiêng đầu về phía sau, thấy Du Văn đang rũ mắt, hết sức chuyên chú thắt tạp dề cho anh.

Thắm Thanh Châu trầm mặc, trái tim của anh đóng băng đã hơn hai mươi năm, giờ phút này không thể tưởng tượng lại mềm nhũn, anh dường như rất hưởng thụ cảm giác như vậy.

Du Văn cột chắc tạp dề lại thấy đôi mắt của Thắm Thanh Châu hiện ra vẻ ôn nhu, cô ngẩn người, "Sao, làm sao vậy?"

"Du Văn..."

"Hả?" Du Văn không cẩn thận lướt qua anh nhìn thấy trứng trong chảo, "Ồi chao!! Trứng kia, mau lên, sắp cháy mất rồi!! Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!"

Thắm Thanh Châu giật mình, vội vã ngoảnh lại xào trứng, vẻ mặt khẩn trương đảo đảo trứng, "Không cháy."

Du Văn thở phào nhẹ nhõm, "Khá tốt, bây giờ cho thêm chút muối."

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sinh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chạy Bộ

Edit: Yáng

***

"Sau đó đem cà chua bỏ vào là được rồi." Du Văn ở một bên chỉ huy. Lúc này, điện thoại của Thắm Thanh Châu vang lên, "Ồ tui bên phải, lấy điện thoại di động ra."

Du Văn nghe lời kéo tạp dề ra, đưa tay tìm điện thoại di động của anh, vừa lấy ra liền nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện rõ người gọi đến: Lâm Diệp Dư.

Du Văn chép chép miệng, "Nha, đại minh tinh gọi điện tới."

Thắm Thanh Châu ngoảnh lại nhìn thoáng qua một cái, "Nhận, giúp tôi cầm."

Du Văn bắt đầu dĩ nhiên nút trả lời, sau đó đưa đến bên tai Thắm Thanh Châu, còn Thắm Thanh Châu vừa xào đồ ăn vừa lên tiếng trả lời, "Alo."

Đầu bên kia điện thoại di động, "Thanh Châu, em và Đường Duyệt trưa nay ăn cơm ở bên ngoài, anh có rảnh thì qua đây cùng ăn."

"Hai người ăn đi, tôi không đi."

"Em nghe Mạnh Mạnh nói đoàn phim hôm nay nghỉ, sao vậy, anh còn có việc phải làm?"

Du Văn ở một bên tùy ý cầm điện thoại di động, bất tri bất giác liền đem điện thoại cách xa lỗ tai Thẩm Thanh Châu, Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, "Cầm gần một chút, đứng ngay ngắn."

Du Văn ồ một tiếng, tay cầm điện thoại liền để sát tai anh, sau đó dùng khẩu hình miệng nói, "Xào gần được rồi."

Thẩm Thanh Châu cân nhắc, "Có cần cho thêm chút gì vào không?"

Du Văn đem tinh gà* đưa cho anh, "Tăng thêm vị ngon."

(tinh gà ở đây là một loại gia vị đóng gói ở bên Trung)

"Ừ."

Thẩm Thanh Châu không để ý đến cuộc gọi, cùng Du Văn nói chuyện, chuyên tâm xào thức ăn, quên mất còn có người đang cùng anh nói chuyện điện thoại. Tay cầm điện thoại của Lâm Diệp Dư cứng lại, về mặt cứng ngắc, "Anh... đang làm gì đấy?"

Bên tai bỗng nhiên có âm thanh truyền đến, lúc này Thẩm Thanh Châu mới nhớ tới còn đang nói chuyện điện thoại, "Nấu ăn."

"Anh cũng nấu ăn." Lâm Diệp Dư sùng sốt, "Từ trước tới nay không phải anh đều không tiến vào phòng bếp sao?"

"Hiện tại thấy cũng không tệ lắm."

"Ừ..." Lâm Diệp Dư trầm mặc lại, "Bên cạnh anh, còn có người?"

"Là Du Văn, đó là lí do tại sao trưa nay tôi không đi ăn cơm, đã nấu xong rồi. Còn có việc gì nữa không, không có chuyện gì thì tôi cúp máy trước."

"Này, Thanh Châu..."

"Đồ đồ đồ."

Đường Duyệt thấy vẻ mặt Lâm Diệp Dư không tốt, lại nghĩ đến câu cô ấy vừa nói kia, "Bên cạnh anh, còn có người?" thì đã đoán được, đại khái chính là tiểu biên kịch của đoàn phim đang ở cùng một chỗ với Thẩm đạo nhà chúng ta.

"Khụ, vậy mà cậu ấy lại không đến, vậy chúng ta ăn thôi."

"Đường Duyệt, Thanh Châu và cô gái kia ở cùng một chỗ?"

"Tớ không rõ lắm." Đường Duyệt có chút khó nói, hai người đều là bạn tốt của anh ta, anh ta cũng không muốn tổn thương Lâm Diệp Dư, nhưng là có muốn hay không cũng vẫn phải nói thật, "Chỉ có điều, Thanh Châu đúng là thích Du Văn, tớ nhìn ra được."

Lâm Diệp Dư sùng sốt, sau khi nghe xong liền phá lên cười, "Quen anh ấy nhiều năm như vậy, lần đầu tiên chứng kiến một Thẩm Thanh Châu như vậy."

"Diệp Dư..."

"Không có việc gì, ăn cơm đi, buổi chiều tớ còn phải quay lại đoàn phim." Lâm Diệp Dư rũ mắt xuống che giấu lệ quang, giả vờ buông lỏng nhìn thực đơn.

Trong lòng Đường Duyệt thở dài một hơi, "Được."

Một bên khác, Thẩm Thanh Châu dưới sự chỉ đạo của Du Văn làm xong món ăn cuối cùng.

"Trúng xào cà chua, sườn xào chua ngọt, cá sốt với cà tím." Du Văn ghé vào bàn nhìn thấy ba món ăn này, liền lấy điện thoại di động ra chụp lại kỷ niệm đáng nhớ này, Thẩm Thanh Châu nấu nướng còn chưa có kinh nghiệm.

"Thẩm đạo, nhìn cũng không tệ lắm."

Thẩm Thanh Châu đưa tay cầm lấy cô áo cô, kéo cô về phía sau, "Ngồi xuống, thử xem thế nào."

Du Văn gạt đầu, nhận lấy đôi đũa anh đưa tới, sau đó trước ánh mắt soi mói của Thẩm Thanh Châu liền gấp một miếng sườn xào chua ngọt, đút vào trong miệng từ từ cắn thật, "Ừ... ừ." Du Văn tỉnh té thưởng thức, "Ừm."

Thẩm Thanh Châu thấy bộ dạng bí hiểm của cô liền nhịn không được, "Rốt cuộc có ăn được hay không, nói!"

Du Văn nuốt xuống, cười cười một tiếng, "Thẩm đạo, lần sau tôi sẽ dạy anh nấu những món khác, không bao lâu sau anh có thể xuất sư rồi."

"Ăn ngon?"

Du Văn, "Anh thử một chút thì biết, ăn rất ngon."

Tâm tình của Thẩm Thanh Châu vui mừng, khóe miệng chậm rãi cong lên, cầm lấy đôi đũa gấp một miếng. Nhưng mà, sau khi ăn xong anh liền nhú mảy, vẻ mặt không vui, đặt đũa xuống, "Khó ăn."

Du Văn ăn một miếng com, vừa ăn trứng xào cá chua vừa nói, "Tôi thấy ăn rất tốt, lần đầu tiên đã làm được như vậy là tốt rồi."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, sau đó ăn com với gấp thức ăn, khó ăn chết đi được. Vì thế, Thẩm Thanh Châu đối với tay nghề nấu ăn của mình rất không hài lòng, nhưng nhìn thấy Du Văn ăn được tâm tình lại bình phục, nhìn cảnh cô ăn, liền cảm thấy những thức ăn này đều rất ngon.

"Mau ăn đi, nhiều như vậy sao tôi ăn hết được."

Thẩm Thanh Châu do dự trong chốc lát, lại cầm đũa lên, bắt đầu từ từ ăn com.

Du Văn vui mừng nhìn anh, ừm... Dù sao cũng là đồ đệ mới nhận, làm sư phụ, cô phải có nghĩa vụ cổ vũ và khen ngợi để anh tiến về phía trước.

Lúc này, Đậu Đỏ từ phòng khách lộc cộc chạy tới, đứng ở dưới bàn ăn ngửa đầu nhìn hai người.

"Đậu Đỏ, mày cũng muốn ăn hả, đến đây, cho mày một miếng thịt không có xương." Du Văn gấp lên một miếng đưa tới bên miệng Đậu Đỏ, Đậu Đỏ vẻ mặt vui vẻ đến gần ngửi một cái, chỉ chốc lát sau, nó lặng lẽ xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Châu, "...."

Du Văn ho khụ khụ, cười một tiếng, "... Đậu Đỏ trưa hôm nay nhất định là đã ăn quá no rồi."

Thẩm Thanh Châu đen mặt.

Hơn hai giờ chiều, Du Văn đang ngủ trưa thì bị Thẩm Thanh Châu kéo lên.

"Làm gì..." Du Văn thiếu ngủ, vẻ mặt mơ màng.

Thẩm Thanh Châu, "Cô đã ngủ một tiếng rồi, ngủ thêm nữa muốn thành heo à."

"...."

"Đứng lên, có thể đi chạy bộ rồi."

Du Văn đuổi người, hữu khí vô lực đi theo phía sau Thẩm Thanh Châu, nhìn bóng lưng của anh, lúc này Du Văn mới phát hiện cả người Thẩm Thanh Châu đang mặc quần áo thể thao.

Vóc người thon dài lại mặc quần áo thể thao liền lộ ra bộ dáng mê người, nhất là đôi chân dài kia, càng nhìn càng thấy ghen tị. Du Văn một đường đi đến phòng tập thể thao, Thẩm Thanh Châu đột nhiên dừng bước, Du Văn trực tiếp đụng thẳng vào lưng của anh.

"A... Cứng quá!" Du Văn che cái mũi của mình, cái mũi đụng vào lưng Thẩm Thanh Châu, lấy mềm đụng với cứng.

Thẩm Thanh Châu ngoảnh lại bất đắc dĩ nhìn cô một cái, "Đi qua đây."

Du Văn nhú mảy đi tới phía trước, xác định là một phòng tập thể thao.

Xét thấy Du Văn đúng là lần tập luyện đầu tiên, Thẩm Thanh Châu nhấn tốc độ tương đối chậm, thế nhưng anh cảnh cáo cô, nếu không chạy được ba mươi phút thì không được bước xuống. Du Văn nghĩ, cũng chỉ là nửa tiếng, mức độ này không làm khó được cô. Nhưng mà khiến cô bất mãn là, khi chạy bộ trên máy thì phải quay lưng so với các máy móc khác, cô cũng không thể nhìn thấy Thẩm Thanh Châu đang làm gì rồi.

Bởi vì rất muốn biết bộ dáng lúc Thẩm Thanh Châu vận động như thế nào, ngay từ đầu Du Văn thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn, thường thức bộ dáng mỹ nam không thờ dốt, vô cùng chói mắt. Thế nhưng không lâu sau đó, Du Văn muốn quay đầu lại thì cũng không còn sức lực.

"Thảm đạo... tôi có thể nghỉ ngơi một chút không?"

Thẩm Thanh Châu ngồi lên xe đạp ở bên cạnh cô, vừa vận động vừa giám sát cô, "Không được, còn có tám phút nữa thôi."

"Nhưng tôi mệt chết đi được." Du Văn đỏ mồ hôi, một giọt mồ hôi ở trên người chảy xuống, vận động quả nhiên là tử huyệt của cô.

Thẩm Thanh Châu, "Vẫn có thể nói chuyện, chứng minh cô còn có thể tiếp tục."

Du Văn một bộ muốn khóc, mà dưới sự giám sát của Thẩm Thanh Châu đúng là không dám phản kháng.

Rốt cuộc đã qua ba mươi phút, Du Văn từ máy chạy bộ bước xuống, thiếu chút nữa quỵ xuống đất, đương nhiên, cũng không khác quỵ lắm, may mà

Thẩm Thanh Châu kéo được cánh tay của cô.

"Chạy mồ hôi có phải thoải mái hơn không?" Thẩm Thanh Châu cười như không cười nhìn về mặt héo rũ của Du Văn.

Du Văn đưa tay đỡ ở bên hông anh, "Mệt muốn chết."

Thẩm Thanh Châu mấp máy môi, "Ngày mai tiếp tục, tập luyện nhiều một chút cũng sẽ không mệt như vậy."

"Vẫn còn tiếp tục??" Du Văn ngược mắt nhìn anh, về mặt ủy khuất, "Tôi thấy tôi không thích hợp với vận động."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô làm bộ đáng đáng thương liền có chút mềm lòng, nhưng không nghĩ sẽ dung túng cô trong chuyện này. Vì thế, liền quay mặt sang chỗ khác, "Mỗi ngày ba mươi phút, chờ khi nào cô thích ứng thì sẽ tăng thời gian."

"...." Du Văn cắn phẫn, ngay sau đó, bàn tay theo bản năng nắm chặt.

Ồi chào?Ồi chào? Đồng chí Du Văn đột nhiên phát hiện tay mình đang đặt ở ngang hông Thẩm Thanh Châu, sờ lên thấy cứng rắn, co dãn đàn hồi, tràn ngập hương vị nam tính.

Du Văn rất tự giác di động bàn tay, đến trước bụng Thẩm Thanh Châu, đường nét này... Đây là, cơ bụng trong truyền thuyết.

Thẩm Thanh Châu ý thức được phần eo có chút không thích hợp, đôi mắt anh nhìn xuống, liền thấy người nào đó vừa rồi còn về mặt ủy khuất, mà bây giờ đang hưng phấn nhìn chăm chăm hông của anh. Mà tay của cô, đang có chút hạnh kiểm xấu.

Đôi mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, có chút nguy hiểm nhìn chăm chăm Du Văn, "Sờ đủ rồi?"

Du Văn sợ hết hồn, liền rút tay lại, "A? Cái, cái gì cơ?"

Thẩm Thanh Châu cúi xuống, kéo Du Văn lại gần anh, thanh âm sau khi vận động có chút nóng bỏng, "Cô đang làm gì?"

Du Văn ním môi, "Tôi...Khụ, hâm mộ."

"Hâm mộ cái gì?"

"Cơ bụng." Du Văn cũng không che giấu, "Hiện giờ đang thịnh hành cơ bụng, ôi chào.... Thẩm đạo, tôi có thể nhìn một chút được không?"

Thẩm Thanh Châu ngưng lại, "Cô nói cái gì?"

Du Văn chỉ chỉ hông của anh, "Tôi có thể, nhìn một chút sao?"

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhìn cô chăm chăm, "Muốn nhìn?"

Du Văn gật đầu như gà mổ thóc.

Thẩm Thanh Châu trầm mặc vài giây, "Lần sau."

"Lần sau?" Du Văn, "Lúc nào?"

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, kéo cô đi ra khỏi phòng tập thể thao, "Cả người đều hơi thôi, cô đi tắm đi."

Du Văn thấy anh không trả lời, liền đuổi theo, "Lần sau là lúc nào hả Thẩm đạo?"

Thẩm Thanh Châu không để ý đến cô.

Du Văn vẫn không chết tâm, "Ngày mai có được không, ừ... Ngày kia thì sao? À, ngày kia nhất định phải chụp lại. Cuối cùng là ngày nào đây?"

"Àm." Thẩm Thanh Châu bước vào nhà tắm, đem Du Văn đang tò mò nhốt ở ngoài cửa.

Du Văn bĩu môi, "Lòng dạ hẹp hòi."

Ngày hôm sau, Du Văn lại bị máy chạy bộ "ngược" nửa giờ, toàn thân đầy mồ hôi nằm ở trên cửa.

Thẩm Thanh Châu cầm khăn lông lau mồ hôi, đưa tay nhận điện thoại.

"Alo."

"Thẩm đạo, xin chào."

"Xin chào."

"Tôi hiện giờ đang ở Bắc Kinh, nghe nói anh đang ở khách sạn XX, nên tôi muốn gặp anh nói về việc hợp tác mà lúc trước tôi đã nói qua với anh, có thể gặp mặt nói chuyện hay không?"

Thẩm Thanh Châu cười liếc nhìn Du Văn, sau đó nhấc chân đi ra khỏi phòng tập thể thao, "Một tiếng nữa gặp."

"Có thể."

"Tôi để Tiểu Dương liên lạc với anh."

"Được."

Cúp điện thoại, Thẩm Thanh Châu đi vào nhà tắm tắm rửa, mà Du Văn cũng kéo thân xác nặng nề đi tắm rửa.

"Leng keng." Chuông cửa vang lên, Thẩm Thanh Châu đi ra mở cửa.

Mở cửa, liền thấy mấy người đàn ông đứng ở ngoài cửa, Tiểu Dương nói, "Thẩm đạo, đã đón được người."

Thẩm Thanh Châu gật đầu, nhìn về người đàn ông đứng sau lưng Tiểu Dương, khẽ vuốt cằm, "Vào đi."

Hương Trạch Nhiên vào phòng đầu tiên, ngoảnh lại nhìn người đàn ông ở phía sau, "Du Hoán à, cậu vừa đến Bắc Kinh đã bàn công việc, cũng không tìm tớ ra ngoài uống vài chén."

Du Hoán tháo kính râm xuống, lộ ra gương mặt tinh tế đang mang ý cười, "Thẩm đạo bận rộn như vậy, cuối cùng tớ cũng có thể chọn được thời gian rảnh để gặp mặt, còn cậu, lúc nào cũng có thể ra ngoài uống vài chén."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tập Kích

Edit: Yáng

***

"Ai, được rồi, được rồi, chúng ta đi ra ngoài uống một chén." Hương Trạch Nhiên nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, cùng đi?"

Thẩm Thanh Châu ý bảo bọn họ ngồi xuống ghé sofa, "Không được."

Hương Trạch Nhiên cười cười, hẳn đã sớm quen với tính lãnh đạm của Thẩm Thanh Châu, cho nên không phản đối.

Du Hoán bảo trợ lý bên cạnh đem văn kiện để tới phía trước Thẩm Thanh Châu, "Đây là kịch bản phim truyền hình mà tôi với Hương Trạch Nhiên muốn cùng nhau chế tác, Thẩm đạo, hy vọng anh có thể đạo diễn bộ phim này."

Thẩm Thanh Châu cầm lên mở ra, "Chuyện thể từ tiểu thuyết."

"Đúng."

"Cũng là một tác giả rất nổi tiếng, cạnh tranh cùng với Vị Văn, chỉ có điều hai người không có cùng phong cách sáng tác." Hương Trạch Nhiên ở một bên nói.

Du Hoán nghe được Hương Trạch Nhiên nhắc đến em gái nhà mình, cong môi cười cười.

Thẩm Thanh Châu nhìn mấy lần rồi để văn kiện xuống, "Loại hình này, không thích."

Du Hoán cùng Hương Trạch Nhiên đều sững sờ, Du Hoán khẽ nhíu mày, "Thẩm đạo, bộ phim truyền hình truyền ra nhất định sẽ có tiếng vang rất lớn, bản thân nó ban đầu đã có rất nhiều fan hâm mộ."

Thẩm Thanh Châu chau mày, "Cho nên?"

Về mặt tình xảo của Du Hoán có chút khó khăn, "Bởi vì là loại hình cổ trang lịch sử, quá nhiều thứ phải nghiên cứu, yêu cầu quay phim cũng sẽ rất cao, trừ anh ra, tôi cho rằng không ai có thể đảm nhiệm được."

Thẩm Thanh Châu nhàn hạ tựa lưng vào ghế sofa, "Loại hình này rất phiền phức. Mặt khác, thời điểm khai máy định vào tháng 5? Thời gian quá gấp."

Du Hoán trầm mặc, lần đầu hẳn làm người chế tác, đồng thời cũng là người đầu tư cho bộ phim này, là tác phẩm đầu tay nên hẳn muốn đạt đến hiệu quả tốt nhất. Cho nên hẳn mới nghĩ đến Thẩm Thanh Châu, thật không nghĩ đến, Thẩm Thanh Châu xác thực khó tính như trong truyền thuyết.

Du Hoán đang nghĩ xem nên thuyết phục Thẩm Thanh Châu như thế nào, Hường Trạch Nhiên yên lặng ngồi ở bên cạnh chờ Du Hoán mở miệng. Vì vậy tình cảnh có chút lạnh lẽo.

Ngay thời điểm mấy người đang giằng co, trong phòng truyền ra vài tiếng chó sủa, tiếp theo thì truyền ra tiếng cười của một cô gái, "Đậu Đỏ, mày sợ xem phim ma à? Ha ha ha, đáng về của mày là sao hả?"

Du Hoán không hiểu sao lại cảm thấy rất quen thuộc.

Hường Trạch Nhiên không hiểu sao cũng cảm thấy quen thuộc.

Ngay sau đó, một loạt tiếng bước chân rối loạn, "Thẩm đạo, Thẩm Thanh Châu! Anh mau tới xem Đậu Đỏ nhà anh, siêu cấp hài hước, nó vậy mà cũng sợ xem phim ma, ha ha!! Nhanh lên một chút đến xem nó..."

Thanh âm ngừng lại, Du Văn nhìn mấy người ngồi trong phòng khách, con mắt trừng lớn, miệng há to.

Mà cả đám người trong phòng khách, lại càng hoảng sợ nhìn về phía cô.

Trong đầu Hường Trạch Nhiên vô số chữ F*ck chạy qua cực nhanh, hẳn khó có thể tin nhìn Du Văn, Thẩm đạo thể nhưng cũng sẽ kim ốc tàng kiều*, lại còn là Vị Văn!! Đây mùi gian tình, hẳn ở đoàn phim vậy mà một chút cũng không phát hiện ra.

(Kim ốc tàng kiều: dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình)

Tiểu Dương một bộ hiểu rõ, bình thường, bình thường, rất bình thường.

Mà đồng chí Du Hoán, trực tiếp khiếp sợ từ trên ghế sofa đứng lên, hẳn nhìn chằm chằm Du Văn, chỉ cảm thấy một ngụm khí nghẹn ở cổ họng, thật không thể nào, vạn phần hoảng sợ. Em gái hẳn... em gái hẳn suốt ngày ngoan ngoãn ở trong nhà, vậy mà bây giờ đang mặc áo choàng tắm xuất hiện ở trong phòng một người đàn ông!! Du Hoán ngăn lại ngụm khí, ngoảnh lại trừng mắt về phía Thẩm Thanh Châu, người này rốt cuộc đã làm cái gì!!

Du Văn trực tiếp đơ người, ai có thể nói cho cô biết, vì sao phòng khách đột nhiên lại xuất hiện nhiều người như thế này, ai có thể nói cho cô biết, vì sao anh trai cô cũng ở trong đây...

Thẩm Thanh Châu từ thời khắc Du Văn xuất hiện liền không quan tâm đến người khác, cho nên anh cũng không phát hiện ánh mắt khủng bố của Du Hoán, anh đứng lên đi về phía Du Văn, đem cô đẩy vào trong phòng, thanh âm nhàn nhạt, "Vùng về hấp tấp, thay quần áo rồi lại ra."

Du Văn cũng không nói gì, tùy ý để anh đem cô đẩy vào trong phòng, mãi đến khi cửa phòng đóng lại cô vẫn còn chưa kịp phản ứng, người bên ngoài kia, thật sự là anh cô, đúng không?

Thẩm Thanh Châu đem Du Văn đưa vào phòng sắc mặt mới lạnh nhạt đi tới, "Ừ, nói đến đâu rồi, tiếp tục."

Hường Trạch Nhiên cũng là người tinh anh, biết rõ đây là do cảm kích, nhưng không thể hỏi nhiều, hẳn hắng giọng liền quay về chủ đề chính, tận lực xem nhẹ tin tức bùng nổ vừa mới xảy ra, "Chúng tôi hy vọng Thẩm đạo có thể nhận kịch bản này..."

"Bá." Không đợi Hường Trạch Nhiên nói xong, một bên Du Hoán chợt cầm lấy áo khoác, nhấc chân đi tới cửa.

Hường Trạch Nhiên ngẩn người, nhìn bóng lưng kiên quyết của Du Hoán, cho là hẳn bất mãn vì Thẩm Thanh Châu từ chối, hẳn lúng túng nhìn Thẩm Thanh Châu, "Cái kia, Du Hoán khẳng định có việc gấp..."

Thẩm Thanh Châu cũng không để ý, về mặt biểu lộ "Mời anh cứ tự nhiên".

Hường Trạch Nhiên đang nghiêm nghị, cùng trợ lý của Du Hoán liếc mắt nhìn nhau, trợ lý đi ra ngoài đuổi theo Du Hoán, Hường Trạch Nhiên nói xin lỗi với Thẩm Thanh Châu, cũng vội vã đuổi ra ngoài.

Hường Trạch Nhiên thờ hồng học đuổi theo bước chân của Du Hoán, "Đây là làm sao, không phải nói tận lực thuyết phục Thẩm đạo sao, như thế nào nói đi là đi hả?"

Du Hoán đen mặt, không nói lời nào.

Về mặt Hường Trạch Nhiên phiền muộn, "Tình tình Thẩm đạo là như vậy, đều không nhìn mặt mũi của người khác, nói không là không, hai ta phải thành tâm một chút."

Du Hoán dừng bước, hít sâu một hơi, "Cậu đừng nói gì nữa, tớ muốn yên tĩnh một chút!"

Hường Trạch Nhiên, "..."

Du Hoán lấy điện thoại di động ra, "Trạch Nhiên, tớ còn có việc, lần sau chúng ta bàn tiếp."

"Hả?!" Hương Trạch Nhiên nhìn Du Hoán tiến đến thang máy, "Cậu đi đâu?"

Du Hoán không trả lời hẳn, đi vào thang máy liền không thấy.

Du Hoán tùy tiện dừng thang máy ở một tầng, sau đó đi ra khúc quanh cầu thang bộ gọi điện thoại.

Du Văn đứng ở mép giường, nhìn điện thoại liên tục vang lên liền vô cùng phiền muộn, nên nói như thế nào, Du Văn cảm thấy bây giờ giống như hồi bé làm chuyện xấu bị anh trai bắt tại trận, chò cô chính là một trận mắng chửi.

Về mặt Du Văn đau khổ, cuối cùng vẫn phải nghe điện thoại, "Alo... anh."

Đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, đột nhiên quát, "Em đi ra đây cho anh!"

Du Văn kéo điện thoại di động ra xa lỗ tai, nói lầm bầm, "Đều không phải như anh nghĩ."

"Đó là loại nào hả? Du Văn, em bản lĩnh lắm, còn nhỏ tuổi mà lại qua đêm trong phòng đàn ông, hai người quan hệ thế nào?"

Du Văn một đầu hắc tuyến, "Anh, em 23 tuổi rồi, không còn nhỏ nữa, giảng đạo lý, tuổi của em có thể nói yêu đương rồi."

Du Hoán nghẹn lại, "Cái này không quan trọng, quan trọng là em và Thẩm Thanh Châu là quan hệ gì?"

"Hình như, không có... quan hệ gì."

"Không quan hệ?! Không quan hệ mà em ăn mặc như vậy trong phòng của hắn?" Du Hoán chỉ cảm thấy huyết thái dương nhảy lên.

Du Văn vừa định trả lời, lại nghe thấy Thẩm Thanh Châu ở ngoài cửa phòng gọi tên cô, "Du Văn, đi ra."

Du Hoán ở đầu bên kia điện thoại cũng nghe thấy, lập tức giậm chân, "Không được phép đi ra."

Du Văn vội vàng hướng điện thoại nhỏ giọng, "Anh, phòng em là 1208, anh ở bên ngoài chờ em, em xuống ngay."

Thẩm Thanh Châu, "Du Văn?"

"Tôi lập tức xong ngay." Du Văn thay áo choàng tắm, mặc quần áo của mình ra mở cửa phòng.

Thẩm Thanh Châu đứng ở cửa phòng nhìn cô, "Kỳ thật tôi muốn nói với cô là bọn họ đã đi rồi, cô có thể không thay quần áo."

Du Văn cười cười, "Tôi muốn về phòng tôi, vẫn là nên thay."

Thẩm Thanh Châu ngừng lại, "Cô phải đi về?"

"Tôi cũng đã hết sốt rồi, ngày mai anh cũng phải bắt đầu quay phim, tôi vẫn nên là quay về phòng mình." Du Văn nói, "Còn có, tôi vừa rồi như vậy đã để Hương Trạch Nhiên thấy được, nếu không thì tôi giải thích để tránh cho mọi người hiểu lầm."

"Không cần." Thẩm Thanh Châu nhàn nhạt nói, dời ánh mắt đi chỗ khác, "Cứ như vậy đi."

"Cứ như vậy?"

"Ừ." Thẩm Thanh Châu ngồi ở trên ghế sofa, hơi lộ ra vẻ lười biếng, "Nên nghĩ thế nào thì nghĩ như thế."

Du Văn sững sốt, nhìn sừng mặt Thẩm Thanh Châu có chút giật mình, cũng đứng, mọi thứ đều là tin đồn. Người như Thẩm đạo sao có thể để ý loại chuyện bát quái như thế này....

"Đình..."

Điện thoại di động vừa vang lên, Du Văn bị kéo lại lực chú ý, thấy màn hình hiện lên hai chữ "Anh trai", Du Văn vội vàng nói lời tạm biệt với Thẩm Thanh Châu, "Tôi đi trước đây."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, nhưng thật ra không muốn để cho cô đi, thế nhưng cũng không có nhiều lý do để giữ cô lại, có một số việc, còn phải bước từng bước một.

"Ngày mai nhớ phải chạy bộ."

"Ồ, đã biết." Du Văn mở cửa đi ra ngoài.

Trở lại gần gian phòng của mình, Du Văn thấy được thân ảnh Du Hoán ở trên hành lang, cô đi tới cửa gian phòng, lấy ra chìa khóa mở cửa. Du Hoán nhìn cô một cái, đi theo sau lưng cô tiến vào phòng.

"Anh, anh đến mà sao không nói một tiếng?" Du Văn đóng cửa lại, ngượng ngùng nói.

Du Hoán lạnh mặt, "Nói một tiếng để cho em có chuẩn bị đúng không?"

"Em chuẩn bị cái gì đâu, haha." Du Văn cười gượng hai tiếng.

Du Hoán, "Đừng có cợt nhả với anh, nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì với Thẩm Thanh Châu."

"Thật không có."

"Không có?!"

"Vâng, chính là do em phát sốt, anh ấy không yên lòng để em một mình, nên em mới..."

"Em phát sốt?" Sắc mặt Du Hoán nặng nề, nhất thời có chút khản trương, hắn liền đưa tay lên sờ trán của cô, "Hết sốt chưa, sao em không nói cho anh biết?"

Du Văn kéo tay hắn đi đến ghế sofa, "Anh yên tâm, em đã hết sốt rồi, anh ở đây công tác, chút chuyện nhỏ này không cần nói cho anh biết."

"Du Văn." Du Hoán nghiêm túc nhìn cô, "Sinh bệnh là chuyện nhỏ, vậy chết mới là chuyện lớn đúng không?"

Du Văn bĩu môi, "Làm gì nghiêm trọng đến thế. Được rồi, sau này cái gì em cũng sẽ nói cho anh biết, được chưa?"

Du Hoán sau khi nghe xong vẻ mặt nhu hòa đi nhiều, "Chờ một chút, em đừng có trốn tránh chuyện của em cùng Thẩm Thanh Châu. Đối với Thẩm Thanh Châu này anh cũng đã hỏi thăm, hắn là một người tốt bụng như vậy sao? Em ngã bệnh mà hắn để em đến phòng hắn, rồi quan tâm chăm sóc? Nói ra ai tin."

Du Văn sợ Du Hoán đi tìm phiền toái, cho nên muốn tìm lý do thích hợp để ứng phó, "Anh, tốt xấu gì thì cũng là hàng xóm với nhau, bình thường em còn chăm sóc chó nhà anh ấy mà, cho nên anh ấy tốt với em cũng là nên làm."

"Hàng xóm cái gì?" Vẻ mặt Du Hoán nghi ngờ.

Du Văn ho khan một tiếng, "Thì, nhà anh ấy ở đối diện nhà chúng ta mà, dọn qua đã được một đoạn thời gian rồi."

"Du Văn!"

"Bớt giận bớt giận, em không phải là không nói cho anh biết, mà là việc này cũng không lớn lao gì, có cái gì có thể nói, đúng hay không?"

Du Hoán đỡ trán, vô lực.

Hóa ra Thẩm Thanh Châu sớm như vậy đã có quan hệ với em gái hắn, thảo nào lúc trước Du Văn hỏi hắn chuyện của Thẩm Thanh Châu, hắn khi đó còn ngại thẹn cho rằng Du Văn thật sự muốn viết tiểu thuyết.

"Du Văn, em nói thật đi, có phải em thích hắn không?" Hắn cũng hiểu rõ em gái của mình, từ nhỏ đến lớn chưa từng qua lại gần gũi với nam giới, nếu không phải chính nó sẵn lòng, ai có thể đến gần nó.

Quả nhiên, Du Hoán thấy Du Văn trầm mặc.

Du Hoán trong lòng thờ dài. Cuối cùng, cũng chỉ có người như Thẩm Thanh Châu mới có thể làm cho em gái hắn cảm thấy hứng thú, mới có thể thu hút được nó.

"Hắn cũng thích em?"

"Em không rõ." Du Văn mím môi, "Nhưng mà anh, em thật sự rất thích anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trang Đầu

Edit: Yáng

***

Du Hoán nhìn Du Văn cười nhạt, biết mình không ngăn cản được nó. Thế nhưng tâm tình hắn bây giờ thật sự rất phức tạp, cái trắng nuôi dưỡng trong lòng bàn tay cuối cùng cũng bị... Khụ khụ, Thẩm Thanh Châu cũng không phải heo, cái trắng cuối cùng cũng vẫn bị người hái đi, thật sự là ngũ vị tạp trần.

"Hắn ta có biết anh là anh trai em không?" Du Hoán hỏi.

"Không biết." Du Văn lười biếng dựa ở trên ghế sofa, "Chúng em lại không nói yêu đương, không đến mức phải đào mương tám đời tổ tông lên."

Du Hoán hừ lạnh, "Không biết là tốt rồi, nếu như đã biết mà còn thái độ như thế với anh, hừ, để xem hắn ta còn có thể theo đuổi em hay không."

Du Văn đỏ mặt hỏi lạnh, "Anh, người ta không muốn theo đuổi em..."

Du Hoán nhìn cô ý vị thâm trường, "Em gái anh tốt như vậy, hắn ta xác định không theo đuổi?"

Du Văn cười một tiếng, nắm tay anh trai, lấy lòng nói, "Cũng đúng, dù sao cũng là em gái của Du đại minh tinh, thân phận kia, quả thực là kim quang lấp lánh."

Du Hoán nở nụ cười, tay vuốt tóc cô, "Cho rằng nói lời tốt đẹp thì anh không trách em đúng không. Du Văn, anh có phải hay không đã quên dạy em không nên tùy tiện đến nhà ông?"

Du Văn nháy mắt một cái, nghĩ lại, "Đúng là quên không dạy."

Du Hoán, "...". Đó là bởi vì trước đây Du Văn cũng không cần hắn quan tâm, nên hắn cũng quên mất.

"Đúng rồi anh, tại sao anh lại ở chỗ Thẩm Thanh Châu, em vừa ra liền nhìn thấy anh, suýt nữa dọa em mắc bệnh tim."

Du Hoán trừng mắt nhìn cô, còn dám nói, hắn không có chảy máu não là đã không tệ rồi.

"Có công việc thảo luận cùng hắn ta, gần đây chuẩn bị một bộ phim cổ trang, đang muốn tìm hắn ta hợp tác."

"À, ra là như vậy. Nhưng mà còn có một đoạn thời gian nữa mới đóng máy."

"Bên chỗ anh cũng là sau khi đóng máy thì mới bắt đầu khai máy, mặc dù thời gian hơi gấp, nhưng cũng không va chạm."

Du Văn nhún mày, "Nhưng như thế thì Thẩm đạo không phải quá mệt mỏi sao, vừa mới quay xong một bộ lại tới một bộ khác, em thấy anh ấy một năm quay rất ít phim, quay xong một bộ thì lại nghỉ ngơi một thời gian mới quay bộ tiếp theo."

"Hiện tại cũng biết lo lắng người ta vất vả?" Du Hoán đau lòng, "Anh trai của em quanh năm suốt tháng đi đóng phim sao không thấy em đau lòng?"

Du Văn ghen hờn, khuôn mặt ửng đỏ, "Em nào có, em khuyên anh nghỉ ngơi nhưng anh có chịu đâu."

Du Hoán lắc đầu thở dài, cha mẹ mất sớm, chỉ còn lại hai anh em họ, hắn đối với Du Văn cũng là thương yêu đến tận xương tủy. Anh cả như cha, hắn cuối cùng cũng cảm thụ rõ ràng "Con gái gả ra ngoài như bát nước đã hắt đi".

Du Văn nhìn vẻ mặt Du Hoán, buồn cười nói sang chuyện khác, "Anh, vậy anh đến Bắc Kinh là để nói chuyện hợp tác với Thẩm đạo à?"

"Mặt khác còn định đến xem em làm việc thế nào, ai biết em lại cho anh một cái "kinh hi" như thế?"

Du Văn cười đùa, "Anh định ở đây mấy ngày?"

"Trên dưới một tuần."

"Vậy hôm nay không còn việc gì nữa rồi?"

"Đợi lát nữa anh còn phải ra ngoài một chuyến, buổi tối em cùng ăn cơm với anh."

"Ồ, vâng."

Du Hoán ngồi một lát rồi rời đi, Du Văn thấy anh trai đến đây nên rất vui vẻ, mở máy tính ra trò chuyện cùng Giản Vũ Nùng chuyện Du Hoán đến Bắc Kinh, đương nhiên, cô cũng nói đến chuyện cô ở phòng Thẩm Thanh Châu bị Du Hoán bắt được, sau khi nói xong, Giản Vũ Nùng ở đầu bên kia cười như điên.

Sáu giờ tối, Thẩm Thanh Châu gọi điện thoại qua đây.

Điện thoại truyền đến thanh âm hơi lạnh của anh, "Qua đây."

Du Văn do dự, "Tối nay tôi có việc rồi."

"Chuyện gì?"

"Có bạn đến đây, nên tôi phải ra ngoài một chuyến." Du Văn nói xong lại dấn dò, "Thẩm đạo, lúc tôi không có ở đây đừng tự mình nấu cơm, nên gọi thức ăn của khách sạn."

Thẩm Thanh Châu, "..."

Sau khi Thẩm Thanh Châu tắt máy, Du Văn liền sửa soạn một chút rồi ra cửa, Du Hoán đặt chỗ ở nhà hàng, Du Văn trực tiếp đón xe tới. Từ khi Du Hoán nổi tiếng, hai anh em rất ít khi ăn cơm cùng nhau, cho nên Du Văn rất quý trọng khoảng thời gian ở cùng anh trai, hai người ở phòng riêng vừa ăn vừa nói chuyện rất lâu.

Sau khi cơm nước xong, Du Hoán đưa Du Văn về khách sạn rồi mới rời đi.

Du Văn về phòng của mình, thông thả tắm rửa, làm ỏ trong chăn nghịch điện thoại di động.

Lúc này, âm báo có tin nhắn mới vang lên, Du Văn mở ra.

"Đã trở về?" - Thẩm tiên sinh

Du Văn vui mừng trả lời lại, "Ừ, đã ở phòng rồi."

Sau khi trả lời không thấy có hồi âm. Vì vậy cô liền soạn một tin nhắn mới, "Cảm ơn anh hai ngày nay đã chăm sóc."

Một phút sau, Thẩm Thanh Châu trả lời, "Chăm sóc là muốn thù lao."

"Thù lao? Anh muốn cái gì?"

"Sau này sẽ nói cho cô biết."

Du Văn nhú mày, "Được, cứ cung tận tụy* tận chết mới thôi."

(cung tận tụy: dốc hết lòng hết sức làm tròn bổn phận)

Thẩm Thanh Châu không có trả lời, Du Văn buồn ngủ nên gửi một tin nhắn chúc ngủ ngon qua, vài giây sau, Thẩm Thanh Châu cũng gửi sang hai chữ ngủ ngon.

Du Văn nhìn hai chữ này hồi lâu, sau đó tắt điện thoại di động, trong lòng rất vui sướng tiến vào giấc ngủ.

Hôm sau, đoàn phim bắt đầu làm việc lại.

Du Văn đi đến phòng Thẩm Thanh Châu thì anh đã không còn ở đây, cô cho Đậu Đỏ ăn, sau đó dẫn Đậu Đỏ tới đoàn phim.

"Vị Văn, đến rồi."

"Biên kịch, buổi trưa vui vẻ."

"À, mang theo cả Đậu Đỏ, thật đáng yêu!"

"Vị Văn, buổi trưa vui vẻ."

....

Dọc đường Du Văn dắt Đậu Đỏ đi vào, mọi người đều chào hỏi cô, cô nghi ngờ suy nghĩ một chút, mọi người hôm nay hình như nhiệt tình lạ thường.

Đi đến chỗ quay phim, Du Văn thấy một đám diễn viên ở nơi này, nổi bật nhất là Lý Mạnh Mạnh, vì vậy ngay sau đó cô liền đi tới chào hỏi cô ấy, "Mạnh Mạnh."

"Vị Văn, à, Đậu Đỏ." Lý Mạnh Mạnh ngồi xổm xuống bên cạnh Đậu Đỏ, mà lúc này, cô nhìn đến Hường Trạch Nhiên bên cạnh Lý Mạnh Mạnh, Hường Trạch Nhiên nhìn về phía cô nhướn nhướn mày, dùng khẩu hình miệng nói ra hai chữ "Bảo mật".

Du Văn sững sờ, nhất thời nhớ về sự việc ngày hôm qua, cô chưa phản ứng kịp thì Hường Trạch Nhiên lại nói tiếp "Giúp cô và Thẩm Thanh Châu giữ bí mật".

Du Văn có chút 囧, nhưng cũng không biết giải thích như thế nào, quên đi, thế nào cũng... cũng không sai.

Cả một buổi chiều trôi qua, Du Văn phát hiện tất cả mọi người ở đoàn phim đều nhiệt tình với cô, cuối cùng, cô kéo Lý Manh Manh hỏi nguyên nhân.

"Cô có thấy hôm nay mọi người là lạ không?"

"Cô muốn nói cái gì?"

"Thì, hôm nay mọi người hơi nhiệt tình quá độ."

Lý Manh Manh cười hì hì nhìn cô, "Đối với cô nhiệt tình đó là đương nhiên."

Du Văn sững sốt, "Vì sao?"

Lý Manh Manh thần bí nhìn xung quanh một chút, sau đó mới nói, "Tất cả mọi người đều truyền ra là cô và Thẩm đạo có quan hệ, kỳ, chính là loại quan hệ đó."

Du Văn nhú mày, "Hương Trạch Nhiên nói?"

Lý Manh Manh, "Hả? Hương Trạch Nhiên nói gì?"

"À, mọi người tại sao lại nói tôi với Thẩm đạo?" Không phải Hương Trạch Nhiên nói, vậy còn có ai?

Lý Manh Manh ý vị thâm trường nhìn cô chăm chăm, "Trước kia cô và Thẩm đạo hằng ngày tương tác với nhau mọi người đều nhìn ở trong mắt, ôi chao, Thẩm đạo đối với cô không giống với mọi người, cô nói xem, bọn họ còn không có suy nghĩ xa xôi sao?"

Du Văn vẻ mặt như đang nằm mơ, hằng ngày tương tác, cô làm cái gì?

"Manh Manh, trang điểm."

"Tới đây." Lý Manh Manh vỗ vai Du Văn, "Vị Văn, có tiền đồ."

Du Văn, "..."

Thời gian bữa tối, Thẩm Thanh Châu đề Tiểu Dương gọi Du Văn đến phòng nghỉ của anh ăn cơm, Du Văn ngồi ở giữa một nhóm nhân viên công tác, nhận lấy vẻ mặt mờ ám cười như không cười của mọi người.

Đúng lúc này, điện thoại di động lại vang lên, Du Văn nhìn thoáng qua, đúng là Du Hoán gọi tới. Cô đứng lên đi tới chỗ thoáng hơn, nhận điện thoại, "Anh."

"Em ở đâu?"

"Em ở đoàn phim."

"Ừ, đi ra ngoài chờ anh, anh và người đại diện của anh đang ở gần đây, anh đến đón em."

"Hả? Anh muốn qua đây à?"

"Xe đứng ở ven đường, biển số xe anh gửi tin nhắn cho em, thấy thì lên xe."

"Ồ.."

Du Văn cúp điện thoại, nhìn về phía Tiểu Dương đang chờ ở một bên, cô suy nghĩ một chút, đi ra phía trước.

"Tiểu Dương, anh chăm sóc Đậu Đồ giúp tôi, tôi có việc phải đi ra ngoài một chuyến."

"Hả? Cô không ăn cơm tối sao?" Tiểu Dương thần bí thấp giọng nói, "Thẩm đạo đang chờ cô."

Tiểu Dương, giọng điệu này đúng là có ý tứ? Ừ?!

"...Không ăn, cậu giúp tôi nói với anh ấy một tiếng."

Nói xong, Du Văn cầm túi lên rồi đi. Tiểu Dương trở lại phòng nghỉ, báo cáo với Thẩm Thanh Châu, sau đó yên lặng đi ra khỏi phòng. Thẩm đạo thật đúng là, chẳng lẽ không cùng biên kịch ăn cơm thì anh ăn không ngon hay sao.

Đêm muộn mới kết thúc công việc, Thẩm Thanh Châu quay lại khách sạn đã khuya lắm rồi, anh lấy điện thoại di động ra, màn hình dừng lại ở số điện thoại của Du Văn, anh chần chờ, nhìn lại thấy đồng hồ hiện hai giờ sáng, cuối cùng không gọi nữa.

Sáng hôm sau, Tiểu Dương theo thường lệ đến khách sạn chờ Thẩm Thanh Châu, chẳng qua là hôm nay về mặt Tiểu Dương có chút muốn nói lại thôi, có

chút quái dị. Thảm Thanh Châu thấy Tiểu Dương thờ dài đến lần thứ năm rốt cuộc cũng cau mày nhìn về phía hắn ta.

"Làm sao vậy?"

"Thảm đạo..."

"Ừ."

"Thảm đạo, có chuyện này tôi cảm thấy anh nhất định phải biết một chút."

"Nói."

Tiểu Dương lấy điện thoại di động ra, "Anh xem tin tức hôm nay chưa?"

"Tin tức gì?"

"Trang đầu giải trí, còn có weibo cùng các trang báo lớn... đều đưa tin."

Thảm Thanh Châu không hề hứng thú, ngồi xuống bàn ăn bữa sáng, "Cho nên?"

"Là liên quan đến Du Hoán." Tiểu Dương thấy Thảm Thanh Châu không có động tĩnh, chật vật đem câu nói kế tiếp cũng nói ra, "Còn có, biên kịch Vị Văn."

Thảm Thanh Châu nắm đĩa ăn trong tay, ngừng lại một chút, "Cái gì?"

"Đây, anh xem, sáng sớm hôm nay bị tung ra ngoài, weibo cũng bùng nổ."

Tiểu Dương đưa điện thoại cho Thảm Thanh Châu, Thảm Thanh Châu nhận lấy xem tin tức ngày hôm nay.

Người đăng bài lên là một paparazi rất nổi tiếng trong giới giải trí, chuyên đăng tải chuyện riêng tư của các minh tinh, trước đó hắn ta đã đăng rất nhiều sự kiện bí mật của các minh tinh, như ngầm kết hôn, người thứ ba, hít thuốc phiện... Tóm lại, mặc kệ có bao nhiêu minh tinh, chỉ cần có chút nổi tiếng là hắn ta liền đi theo dõi chụp hình.

Mà hôm nay bài đăng của hắn ta đúng là về diễn viên Du Hoán đang rất nổi tiếng mấy năm gần đây. Ít có scandal, diện mạo đẹp trai, kỹ thuật biểu diễn hơn người, Du Hoán đúng là nam thần trong lòng mọi người, bất kể phụ nữ trong độ tuổi nào cũng đều là fan trung thành của anh ta.

Nhưng hôm nay để cho fan nữ tan nát cõi lòng chính là Du Hoán gần như không có scandal nào vậy mà bên cạnh xuất hiện phụ nữ!! Người phụ nữ kia rất lạ mặt, hiển nhiên là không phải người trong giới giải trí, thế nhưng khuôn mặt đúng là không tầm thường, tính xảo dễ thương, vô cùng giống tiểu Loli.

Trên internet một mảnh bi thương.

Thảm Thanh Châu mở hình ảnh ra, hình ảnh chụp coi như rõ ràng, hình ảnh một nam một nữ cùng ăn trong một phòng, hình ảnh đi vào khách sạn cũng rất cận kề, lại càng khiến người ta mơ mộng hơn là hình ảnh người phụ nữ kéo cánh tay người đàn ông, hai người ngồi đối diện nhau cười vui vẻ, nhìn thế nào cũng thấy "Ngọt ngào".

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thích

Edit: Yáng

***

Trong phòng khách sạn, Du Văn ở trên giường thoải mái duỗi người. Đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên, cô đưa tay lên tủ đầu giường cầm lấy điện thoại.

"Alo, Manh Manh à."

"Vị Văn..."

"Ừ? Làm gì?"

"Cô, rốt cuộc cô có ở cùng một chỗ với Thẩm đạo không?" Lý Manh Manh do dự hỏi.

Du Văn sùng sốt, "Không phải tôi đã nói rồi sao... Mọi người hiểu lầm rồi." Cách mạng vẫn còn chưa thành công.

Thanh âm Lý Manh Manh ngay lập tức cao lên, "Là vì cô cùng với Du Hoán là một đôi, phải không?"

Du Văn ho khụ khụ, cả người đều lên tinh thần, "Cái gì? Cô nói tôi với ai?"

"Du Hoán, Du Hoán đó! Tôi có thể chúc mừng hân rồi, đáng tiếc là không có cơ hội hợp tác, Vị Văn, cô thật sự ở cùng một chỗ với Du Hoán hả?" Cả người Lý Manh Manh đều kích động.

Du Văn sùng sốt, "Cô, sao cô lại nói như vậy?"

"Hả? Cô còn không biết?" Lý Manh Manh nói, "Hiện nay trên mạng đều là tin tức của cô."

"Tin tức của tôi?" Du Văn giật mình, "Chờ một chút, tôi đi xem một chút đã."

"Ồi Vị Văn, vậy kia có phải sự thật không..."

Lý Manh Manh còn chưa nói xong, Du Văn đã cúp điện thoại. Lý Manh Manh nhìn điện thoại di động, quay đầu nhìn Hường Trạch Nhiên nói, "Cúp rồi."

Hường Trạch Nhiên vẻ mặt hối hận, lẩm bẩm nói, "Tôi nên sớm nhìn ra được."

"Cái gì?"

Hường Trạch Nhiên lắc đầu bước ra ngoài, lưu lại Lý Manh Manh đầu óc mơ hồ đang than thở. Thảo nào ngày hôm qua Du Hoán nhìn thấy Vị Văn ở trong phòng Thẩm đạo lại kích động như thế, không nói tiếng nào liền chạy ra ngoài, cậu ấy nói xong liền đi ngay, Du Hoán làm sao có thể khó chịu như vậy, nguyên lai là bởi vì Vị Văn.

Trong lòng Hường Trạch Nhiên có chút tức giận bất bình, thấy người yêu ở trong phòng một người đàn ông khác, tâm tình có bao nhiêu khó chịu, nhưng sau này nhìn thấy những hình ảnh kia, rõ ràng là Du Hoán đã tha thứ cho Vị Văn, hai người còn cười vui vẻ như vậy, bởi vậy có thể thấy rõ Du Hoán bị Vị Văn ăn gạt gao. Hường Trạch Nhiên lắc đầu một cái, hân vận cảm thấy Vị Văn là một người rất dễ ở chung, là cô gái dễ khiến người ta thích, nhưng cũng không nghĩ tới.. Haizzz!!!

Du Văn cúp điện thoại của Lý Manh Manh liền ngay lập tức lên weibo, cô mở hotserch, thấy tin tức đang đứng đầu tiên, thật không biết nên khóc hay nên cười.

#Bạn_gái_Du_Hoán

#Đêm_khuya_Du_Hoán_và_bạn_gái_đi_vào_khách_sạn

#Du_Hoán_cùng_tiểu_loi

.....

Du Văn nhìn hai chữ tiểu loi đầu đầy hắc tuyến, tiểu loi? Tôi là ngự tỳ không tốt hơn sao?

Nội tâm gào thét, Du Văn nhìn vào những hình ảnh đăng tải trên weibo, chín hình ảnh này đều là cô và Du Hoán, có tắm từ nhà hàng đi ra, có tắm đứng là Du Hoán tiễn cô về khách sạn, có tắm là Du Hoán kéo cô lên xe bảo mẫu... Nói chung là, chỉ nhìn qua hình ảnh thì hai người quả thực vô cùng thân mật, người không biết nhất định cũng cho là người yêu.

Du Văn đọc bình luận, một đám bạn trên mạng cùng fan của Du Hoán đang gào khóc, công kích cô.

"Hoán Hoán nhà tôi có bạn gái! Tôi không tin, tôi không tin, tôi không tin!!!"

"Còn tay trong tay... ánh mắt Du Hoán nhìn cô gái đó cũng khiến tôi say rồi, sao lại ôn nhu như thế?"

"Sáng sớm mới thức dậy thì giáng ngay cho tôi một gậy vào đầu, tôi lựa chọn bỏ mạng."

"Người ngoài vòng giải trí, tôi cảm thấy đáng đáp rất xinh đẹp, khụ, không ai cảm thấy như vậy sao?"

"Không phải bạn gái đâu, Du Hoán mỗi ngày đều quay phim, đây nhất định chỉ là bạn bè bình thường, chủ weibo nói chuyện giật tít."

.....

Du Văn nhìn ảnh chụp khuôn mặt cô trong lòng vô cùng không vui, ẩn giấu nhiều năm như thế, lại vào lúc này bị tuôn ra, điều này khiến cô mấy ngày nay làm sao ra đường, lẽ nào cũng phải làm bộ đáng như mình tỉnh, đeo khẩu trang mang kính râm?

Du Văn tắt weibo, phát hiện Du Hoán lại vẫn chưa gọi điện thoại qua đây, phát sinh chuyện này, lấy tư cách là anh trai thì phải gọi điện đến an ủi một chút chứ!!!

Cô không thể làm gì khác hơn là chủ động gọi điện cho Du Hoán.

"Alo."

"Anh, ở đâu thế?"

"Đang bận. Dậy sớm như vậy?"

Nghe một chút, cái giọng điệu này, vẫn đậm phong khinh*, quả nhiên là đang xem bát quái người nổi tiếng trong giới giải trí.

(vân đậm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đậm (nhân nhật) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi)

"Em vốn đang ngủ, nhưng là bị tin tức của anh và em đánh thức, anh xem chưa?"

Du Hoán từ một tiếng, "Đã biết, sẽ xử lý tốt."

"Anh muốn xử lý như thế nào."

"Em nghĩ đi, tất cả đều nghe theo em." Du Hoán rất tùy ý nói, "Có thể công khai nói em là em gái anh, cũng có thể nói em là một người bạn bình thường."

"Cái gì cũng nghe em." Du Văn nói lầm bầm, "Anh là nhân vật công chúng, em cũng không phải, em mới không có vấn đề gì."

Du Hoán sau khi nghe xong cười một tiếng, "Vậy ai nói không muốn để cho người ta biết rõ em là em gái anh, như thế này sẽ rất được quan tâm."

Du Văn ghen hờn, "Thôi quên đi, đoàn đội quan hệ xã hội của anh thấy như thế nào tốt thì làm như thế, dù sao cũng phải đem chuyện này nhanh chóng lắng xuống, để cho mọi người sớm quên em đi."

"Ừ? Muốn nhanh quên đi thì phỏng chừng hơi khó, dù sao anh trai em cũng đang rất nổi tiếng."

"..."

Sau khi nói chuyện cùng Du Hoán, Du Văn suy nghĩ rất cuộc có muốn xảy ra vụ hình ảnh này hay không, hôm nay cô có công việc phải hoàn thành, nếu như không đi khẳng định là không tốt, thế nhưng đi, nhiều người như vậy nhất định là sẽ hỏi không dứt vấn đề giống Lý Mạnh Mạnh..

Du Văn rời giường chậm rãi thu dọn đồ đạc, chậm rãi đánh răng rửa mặt. Đột nhiên, cô ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, tin tức hôm nay... Thẩm Thanh Châu có nhìn thấy hay không?! Anh sẽ không cho là cô và Du Hoán là loại quan hệ đó chứ?! Không được không được, ai cũng có thể hiểu lầm nhưng Thẩm Thanh Châu thì không thể!

Du Văn nhanh chóng thay quần áo, cảm giác mình rất cần đến chỗ anh để làm sáng tỏ một chút. Cô đeo túi trên lưng, kéo cửa phòng ra. "A."

Du Văn không ngờ tới vừa mở cửa ra thì đã thấy Thẩm Thanh Châu, còn không có phản ứng kịp, Thẩm Thanh Châu liền chế trụ cổ tay cô, đem cô đẩy vào trong phòng, một tay sau lưng dễ dàng đóng cửa lại.

"Ồi." Du Văn hét lên một tiếng, tay kia của Thẩm Thanh Châu đem cô đứng vững, áp chế ở trên cửa.

Du Văn ngược mắt nhìn anh, biểu cảm hơi mờ mịt, "Anh, sao anh lại đứng trước cửa phòng tôi?"

Sắc mặt Thẩm Thanh Châu rất không tốt, càng im lặng càng giống như sự yên lặng trước cơn bão táp, đôi mắt màu trà của anh nhìn thẳng vào cô, Du Văn ý thức được có chút nguy hiểm.

"Thẩm, Thẩm đạo, anh làm gì thế..."

"Tôi qua đi đâu?" Thẩm Thanh Châu chất vấn.

Anh nhìn vẻ mặt của Du Văn, nhớ tới những hình ảnh vừa mới xem kia trong lòng tràn đầy phiền não, anh rất khắc chế mới không để cho mình nhìn đáng sợ, chính bản thân anh cũng không có dự liệu đến, khi thấy Du Văn cùng người đàn ông khác thân mật như thế thì tâm trạng anh sẽ như thế này.

Du Văn sững sờ, nhìn Thẩm Thanh Châu gần trong gang tấc, thành thật trả lời, "Ra ngoài ăn cơm."

"Vội ai?" Thanh âm của anh rất trầm, đụng vào màng nhĩ khiến Du Văn có chút giật mình.

"Anh có phải hay không đã xem tin tức ngày hôm nay?"

"Tôi hỏi cô đi với ai."

Du Văn nhìn ánh mắt của Thẩm Thanh Châu, ngực đột nhiên nhảy mạnh mẽ. Nhiều ngày ở chung, cô có thể cảm nhận được biến hóa vi diệu của Thẩm Thanh Châu, mọi người trong đoàn phim nói hai người họ có quan hệ đặc biệt, ngay cả Lý Mạnh Mạnh cũng nói như vậy, kỳ thật cũng có lúc cô nghĩ là như thế, nhưng đúng là cô vẫn còn do dự, còn chưa có xác định.

Tính tình của Thẩm Thanh Châu cô cũng biết một chút, lạnh lùng, nghiêm túc, nhiều chuyện không để vào mắt, mặc kệ phát sinh chuyện gì anh cũng không sợ hãi. Du Văn thường suy nghĩ không ra, một người núi băng như anh thì nội tâm sẽ như thế nào. Cô thừa nhận, cô thích anh, cũng muốn theo đuổi anh, cho nên cô cũng luôn dao động xung quanh anh, nhưng cô cũng rất mâu thuẫn, nếu như cô nói với anh trước khi anh thích cô thì anh sẽ trả lời như thế nào, kết quả cuối cùng sẽ ra sao.

Cô cũng biết sợ, sợ anh sau khi biết rõ tâm tư của cô sẽ trực tiếp xách cô đi ra ngoài. Cho nên cô vẫn một mực chờ đợi, chờ một ngày cô có thể nhìn ra anh có chút động tâm.

Mà ngày cô vẫn chờ đợi, hình như chính là ngày hôm nay.

Du Văn sững sờ đối mặt với chất vấn của Thẩm Thanh Châu, dáng vẻ của anh rõ ràng để cho cô cảm nhận được ý đó. Anh đã hỏi, chính là hiểu lầm, cũng chính là để ý...

"Du Văn, nói."

"Tôi đi với ai có quan trọng không?" Du Văn nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh dị thường.

Thẩm Thanh Châu hít một hơi, "Những thứ ngôn ngữ kia là thật?"

Du Văn không trả lời, cô còn không nghĩ nhanh như vậy sẽ nói cho anh biết, cô muốn biết phản ứng của anh, câu trả lời của anh.

Mà Thẩm Thanh Châu thấy vẻ mặt bình tĩnh của Du Văn giống như là thừa nhận, anh có chút khó tin, còn có buồn bực cùng hoảng sợ, anh chưa từng cảm thụ qua loại cảm giác không bắt lại được một vật, rõ ràng chính mình độc hữu*, bây giờ lại đột nhiên được báo cho biết là vật đó căn bản không thuộc về mình.

(Độc hữu: người sở hữu duy nhất)

Du Văn thấy sự chấn động trong ánh mắt của Thẩm Thanh Châu, cô liền mềm lòng, chăm chú hỏi, "Tại sao anh lại muốn biết việc này, anh rất để ý tôi ở cùng một chỗ với Du Hoán có phải hay không?"

Thẩm Thanh Châu mím môi, nhìn đôi mắt đen như mực của Du Văn, ngực liền đau nhức, "Tôi lúc nào để cho cô ở cùng một chỗ với người khác?"

Du Văn, "... Tôi ở cùng với ai tại sao phải cần anh cho phép?"

Thẩm Thanh Châu dừng lại, cái tiểu tử thói Đường Duyệt kia không phải nói là cô thích anh sao, tình tiết rối loạn hết rồi.

Du Văn hít sâu một hơi, thanh âm có chút thấp, "Thẩm đạo, không... Thẩm Thanh Châu, tôi hỏi anh, anh... có hơi thích tôi không?"

Thẩm Thanh Châu cứng đờ, loại cảm giác này không tốt chút nào. Khi người đang đắc chí vì cho rằng người kia thích người, sau đó người cũng thích người ta, đột nhiên phát hiện cô ấy đã sớm có người khác, còn người đang rất mất mặt vì bị người kia phát hiện là người thích cô ấy....

Nói tóm lại, Thẩm đạo nhà chúng ta đang xấu hổ!!!

Thẩm Thanh Châu buông tay chế trụ Du Văn, lạnh như băng nói, "Tránh ra."

Du Văn ngoan ngoãn từ cửa dõng sang bên cạnh.

Thẩm Thanh Châu đưa tay kéo cửa ra, vừa mới bước một bước, đột nhiên nghe được Du Văn vừa cười vừa nói, "Du Hoán là anh trai tôi, anh trai ruột."

Thời gian như ngừng lại.

Thẩm Thanh Châu kinh ngạc quay đầu nhìn Du Văn.

Du Văn chậm rãi cười cười, "Thẩm đạo, có phải con người dính vào tình yêu sẽ trở nên ngu ngốc hay không, anh xem, anh thông minh như vậy mà chưa từng nghĩ đến tôi và Du Hoán có thể là thân thích, chúng tôi rõ ràng còn cùng họ Du nha."

Thẩm Thanh Châu, "... Cô nói cái gì?"

Du Văn không thu lại được nụ cười trên môi, "Ừ... Tôi rất muốn biết một chuyện, Thẩm đạo đối với tôi, hình như có chút ý đồ mờ ám."

Thẩm Thanh Châu, "..."

"Thẩm đạo, đừng lo, tôi sẽ không nói ra chuyện sáng sớm anh đã ngủ ở cửa phòng tôi. Đương nhiên, tôi cũng không biết khắp nơi đều nói anh thích tôi."

Chuyện này phải để trong lòng tiêu hóa tốt một chút.

Thắm Thanh Châu trợn mắt há hốc mồm nhìn Du Văn, đột nhiên háp tấp rồi đi.

Mà Du Văn, cười nhìn bóng lưng của anh, cũng nhìn thấy vành tai ửng đỏ không bình thường của anh, "Thắm đạo, yên tâm quay phim, đợi lát nữa tôi sẽ đến đoàn phim tìm anh."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Anh Em

Edit: Yáng

***

Tâm trạng của Du Văn vô cùng tốt, vô cùng vô cùng tốt, có lẽ là lần mà bản thân cô minh bạch nhất trong những năm gần đây. Còn gì đáng ăn mừng hơn việc chứng thực được Thắm Thanh Châu có tình ý với cô?

Du Văn rên khẽ, cuối cùng quyết định đi đến đoàn phim, những chuyện mới xảy ra lúc sáng, những tin tức ngổn ngang kia hoàn toàn không ảnh hưởng đến cô, cô bây giờ chỉ muốn đến ngay bên cạnh Thắm Thanh Châu.

Sau khi xuống xe, Du Văn đi vào đoàn phim, trước đó cô cùng mấy người biên kịch khác dự định mở cuộc họp nhỏ, cho nên Du Văn cố gắng nhịn không đi tìm Thắm Thanh Châu mà trực tiếp đi bàn bạc công việc.

Hai người biên kịch kia thấy Du Văn đi tới thì ánh mắt đều là bất quái cùng hoài nghi, mấy ngày hôm trước, nhân viên đoàn phim còn đang đồn đại biên kịch Vị Văn cùng Thắm đạo có một chân với nhau, nhưng thế mà hôm qua tin đồn bị đánh vỡ?!

Người yêu của biên kịch vậy mà lại là đại minh tinh Du Hoán... Tin tức này khiến cho mọi người có chút ngạc nhiên, Thắm đạo cùng biên kịch thân mật rõ ràng như vậy, kết quả lại không thành một đôi??

Cái này gọi là cái gì, chẳng lẽ Vị Văn bắt cả hai tay?

Du Văn không để ý ánh mắt quỷ dị của mọi người, ngồi xuống vị trí của mình, "Bắt đầu đi."

Dù sao một số người ở đây cũng không phải là người tham dự cuộc họp, cũng không phải là người có thể hỏi đến việc riêng của Du Văn, vì vậy không thể làm gì khác hơn là ôm tức giận trong lòng cùng tâm trạng xem kịch vui tiến vào trạng thái làm việc.

Sau khi họp xong, Du Văn đi ra bên ngoài, tìm kiếm thân ảnh của Thắm Thanh Châu. Bây giờ cũng đã đến thời gian ăn trưa, mọi người hẳn là cùng một chỗ ăn cơm họp mới phải.

Du Văn quen thuộc đi tới phòng nghỉ.

"Vị Văn!"

Du Văn quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Lý Manh Manh vẫn còn đang mặc trang phục quay phim, chạy tới phía cô, "Hôm nay cô tới nha."

"Ừ." Du Văn gật đầu, "Sao cô vẫn còn chưa đi ăn cơm, lúc này tôi nhìn thấy nhân viên đã mang cơm đến rồi mà?"

"Tôi vừa mới đi WC, lập tức đi ngay." Lý Manh Manh nói, "Ôi chào, cô muốn đi đâu?"

"Tôi đi chung với cô."

"Chờ một chút." Lý Manh Manh kéo cô, vẻ mặt có chút khó nói, "Vị Văn, thật ra thì... mọi người vẫn thích cô và Thắm đạo ở chung với nhau, cũng rất coi trọng, nhưng mà chuyện ngày hôm nay..."

Du Văn nhú mày, chờ cô ấy nói xong.

"Ngày thường cô cùng Thắm đạo thân mật như vậy, hiện tại lại đột nhiên bị phát hiện là một đôi với Du Hoán, bây giờ ngoại trừ tôi, mọi người giống như đều có thành kiến với cô, ừ... vụng trộm tức giận bất bình thay Thắm đạo."

"Hả? Thực sự như vậy hả?" Du Văn vui vẻ, "Tôi càng phải nhanh chân đến xem."

"Này Vị Văn!" Cái đĩa nhỏ này có phải bị ngốc không?

"Không có việc gì, không cần để ý."

Lý Mạnh Mạnh bắt đầu đi lắc đầu, cô không nói được cô ấy, không thể làm gì khác hơn là cùng đi với cô ấy.

Thời gian ăn trưa của đoàn phim, bên ngoài đặt thêm mấy cái bàn vuông, mọi người đều ở chỗ này ăn qua loa bữa cơm, nghỉ ngơi một chút.

Hôm nay, Lâm Diệp Dư đến đây tham ban* mang theo rất nhiều đồ ăn ngon, mọi người lấy cô ấy làm trung tâm, trò chuyện hết sức vui vẻ.

(Tham ban: đến thăm đoàn làm phim, thường những diễn viên thân thiết hay đến thăm nhau, mang đồ ăn cho mọi người trong đoàn phim)

Lúc Du Văn đến đó thì thấy hình ảnh như thế, mọi người vây quanh Lâm Diệp Dư, một đại minh tinh thế nhưng không hề làm cao, đáng vẻ rất gần gũi bình dị.

Thấy cô ấy xuất hiện ở đây, Du Văn trong nháy mắt liền có chút khó chịu, nhưng là vừa nghĩ đến Thẩm Thanh Châu cũng không thích cô ấy, tâm tình cô lại thoải mái.

Du Văn không nhìn Lâm Diệp Dư nhiều, mà đi tìm Thẩm Thanh Châu. Cô rất nhanh đã phát hiện Thẩm Thanh Châu đang ngồi cách đó vài người - ngồi hơi xa đám đông, anh thích yên tĩnh, cho nên cũng không có bao nhiêu người dám đi làm phiền anh.

Du Văn cười cười, nhắc chân đi đến chỗ Thẩm Thanh Châu, Lý Mạnh Mạnh tròn to hai mắt, vừa định nói cách "Nhân vật chính" xa một chút thì Du Văn đã đi rồi.

Du Văn rất tự nhiên ngồi xuống chỗ bên cạnh Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, ăn chưa?"

Thẩm Thanh Châu nhìn cô, lại nghĩ đến màn mắt lý trí sáng nay, trông mắt có chút chuyển động, ừ... có chút xấu hổ.

"Em còn chưa ăn, em cũng không mang thức ăn, có cơm không cho em một phần."

Thẩm Thanh Châu mím môi, mắt tự nhiên nói, "Để Tiểu Dương lấy cho cô."

Du Văn nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của anh tâm tình rất tốt, "Ừ, được."

Hai người ngồi nói chuyện với nhau, người bên ngoài nhìn vào, Du Văn vẫn vui vẻ như xưa, Thẩm Thanh Châu cũng bình tĩnh như thường. Kỳ quái, sao tin tức hôm nay tung ra mà hai người này vẫn không có gì thay đổi. Chết vẫn cũng được, chỉ trích cũng được, gào thét cũng được!!! Sao một chút cũng không có!!!

Lâm Diệp Dư cũng nhìn hai người kia, bầu không khí của bọn họ rất kỳ quái nhưng lại phi thường hài hòa, cái loại hài hòa đó, sẽ làm người ta cảm thấy bản thân mình là dư thừa, một chút cũng không xen vào được.

Ngày đó nghe Đường Duyệt nói Thẩm Thanh Châu thích biên kịch kia, cô vừa ước ao cũng vừa ghen tỵ. Mà sáng sớm hôm nay sau khi thấy tin tức của Du Hoán, trong lòng cô liền vui sướng, hóa ra cô bé này là người yêu của người khác, Thẩm Thanh Châu căn bản là thích nhầm người.

Cô vô cùng vui vẻ tới thăm ban, nhưng bây giờ lại thấy được cảnh tượng như vậy, rõ ràng là không nên ở cùng một chỗ, cũng không thể ở cùng một chỗ, vì sao cô ta có thể ngồi bên cạnh anh cười một cách tự nhiên, mà sao anh cũng không giống như muốn từ chối người ta như đã từng từ chối cô??

"Thanh Châu." Lâm Diệp Dư đi tới.

Quần chúng phía sau yên lặng nuốt nước miếng, người sáng suốt đều nhìn ra Lâm Diệp Dư có tình ý với Thẩm đạo nhà bọn họ, mà Thẩm đạo lại có tình ý với Vị Văn, mà Vị Văn lại là người yêu của Du Hoán, cái này... vòng tròn này thật loạn!!

"Em mang cơm trưa đến mà sao anh không ăn hả?" Lâm Diệp Dư cầm một hộp đồ ăn tinh xảo đặt tới phía trước Thẩm Thanh Châu, "Thừa dịp vẫn còn nóng nên ăn nhanh đi, đợi lát nữa còn phải quay phim, nhất định sẽ không kịp ăn."

Thẩm Thanh Châu không ngẩng đầu, nhàn nhạt nói tiếng cảm ơn.

Lâm Diệp Dư cười cười, lúc này mới nhìn về phía Du Văn, "Biên kịch ăn chưa?"

Du Văn lắc đầu.

Lâm Diệp Dư, "Vậy thật đáng tiếc, đồ ăn tôi mang tới đều chia hết cho mọi người rồi, ừ... hay để tôi bảo trợ lý mua cho cô một phần."

"Không cần." Du Văn khoát khoát tay, "Tôi ăn đồ ăn của đoàn phim được rồi."

Thẩm Thanh Châu liếc mắt nhìn Du Văn, rất tự nhiên đem hộp đồ ăn Lâm Diệp Dư vừa đưa qua đây sang trước mặt Du Văn, "Cô ăn đi, tôi không đói."

Lâm Diệp Dư tức khắc cứng đờ.

Du Văn ho khan một tiếng, bất động thanh sắc lên nhìn Lâm Diệp Dư, Thảm đạo ơi Thảm đạo, sao anh lại cho cô một kẻ địch mạnh như thế này!!!

"Tôi cũng không đói, ha ha." Du Văn cười gượng hai tiếng, lại đem hộp đồ ăn đẩy về chỗ Thảm Thanh Châu.

Lâm Diệp Dư híp mắt một cái, cố gắng hết sức nhịn xuống khó chịu trong lòng, "Biên kịch, tôi mới thấy tin tức hôm nay, thật không ngờ, chúc mừng."

"Chúc mừng?"

Lâm Diệp Dư nhìn Du Văn, cười nói, "Cô và Du Hoán nha, trước kia tôi còn tưởng cô và Trạch Nhiên là một đôi, không nghĩ tới lại là Du Hoán, bất quá cũng tốt, Du Hoán chính là nam thần trong lòng mọi người."

Du Văn cúi đầu ho khụ khụ, Hướng Trạch Nhiên? Du Hoán? Ôi, cho nên tình địch không rõ là ai.

"Thanh Châu, hai người quan hệ cũng không tồi, hẳn là sớm biết tin này rồi." Lâm Diệp Dư giả bộ buồn lòng nói, "Thế mà anh cũng không nói với em."

Thảm Thanh Châu ngược mắt nhìn Lâm Diệp Dư, "Tin tức sáng nay là giả."

Lâm Diệp Dư cười khan hai tiếng, đã thích cô ta đến mức này rồi, hình ảnh thân mật rõ ràng như vậy mà cũng có thể coi nhẹ?

"Sao lại là giả..."

Lâm Diệp Dư còn chưa nói xong, chợt có tiếng kinh hô của nhân viên công tác, "A!! Là Du Hoán."

Lâm Diệp Dư theo bản năng nhìn theo ánh mắt của mọi người, quả nhiên thấy Du Hoán cùng người đại diện và trợ lý đi về phía bên này, trong lòng tràn đầy vui vẻ, bây giờ còn có thể nói là giả sao.

Hướng Trạch Nhiên cũng thấy Du Hoán đang tới, hẳn không ngờ tới đột nhiên Du Hoán lại đến đoàn phim. Hướng Trạch Nhiên ngoảnh lại thấy biên kịch đại nhân cùng Thảm đạo đang ngồi cùng một chỗ, vội vàng đứng lên đi tới chỗ Du Hoán, "Du Hoán, sao cậu tới đây mà cũng không nói một tiếng, đi ra đây một chút, chúng ta tâm sự."

"Tâm sự cái gì mà tâm sự, đừng quấy rối, tớ đến tìm Thảm đạo." Du Hoán tháo kính râm xuống, một cặp mắt đào hoa hơi có ý cười.

Trong lòng Hướng Trạch Nhiên kêu lên một tiếng, cái này là muốn tìm người trong cuộc sao, sẽ không đánh nhau chứ?? Sẽ không sao chứ??

"Ách, tớ, bọn tớ còn phải quay phim, cậu đến tìm người không đúng lúc rồi." Hướng Trạch Nhiên vắt hết óc suy nghĩ kiểm soát, Du Hoán liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó nhìn về phía Thảm Thanh Châu đang ngồi ổn định ở phía trước, "Đó không phải là còn đang rảnh rỗi sao?"

Hướng Trạch Nhiên, "..."

Du Hoán ở giữa ánh mắt của mọi người nhấc chân đi đến chỗ Thảm Thanh Châu, ở thời điểm hắn đi tới đã nhìn thấy người ngồi bên cạnh Thảm Thanh Châu, Du Văn đang cười cười.

"Thảm đạo." Du Hoán đứng trước mặt Thảm Thanh Châu, đưa tay ra.

Thảm Thanh Châu trầm mặc vài giây, sau đó đứng lên, bắt tay với Du Hoán.

"Ôi chào, Diệp Dư, cô cũng ở đây à." Du Hoán thấy Lâm Diệp Dư, lễ độ lên tiếng chào hỏi.

Lâm Diệp Dư cười yếu ớt, "Đến tham ban. Anh là... đến tìm người."

Du Hoán nhú mày, "Ừ, có chuyện công việc cần nói với Thảm đạo."

Lâm Diệp Dư bất ngờ, "Tôi còn tưởng rằng anh là đến tìm..." Ánh mắt của cô chuyển qua trên người Du Văn, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Du Hoán mỉm môi, rất tùy ý đưa tay vỗ ót Du Văn, "Ăn cơm chưa?"

Du Văn trách một tiếng, "Đừng đánh đầu."

Du Hoán cũng không quản cô, trực tiếp nhìn về phía Thảm Thanh Châu, giọng nói có chút sắc bén, "Cô ấy ở đoàn phim, vẫn mong Thảm đạo có thể chiếu cố nhiều hơn."

Thảm Thanh Châu liếc mắt nhìn Du Văn, lạnh nhạt nói, "Tất nhiên."

Mọi người: A ~ đây là khiêu khích đúng không!! Còn ở trước mặt Thảm đạo làm chuyện mờ ám, hồng rồi hồng rồi. Haizzz, Thảm đạo thật đáng thương...

"Thảm đạo, về chuyện mời anh làm đạo diễn, mong anh suy nghĩ thêm, cuối cùng anh có đáp ứng hay không, vậy thì tùy xem duyên số của chúng ta, nếu

thực sự không điều chỉnh được lịch trình thì bỏ đi. Tôi cũng không ép buộc." Du Hoán ý vị thâm trường nói ra.

"Buổi tối đến tìm tôi đi." Thẩm Thanh Châu lại ngồi xuống ghế, không mặn không nhạt mở lời.

Trong con người Du Hoán tinh quang chợt lóe lên, Thẩm Thanh Châu quả nhiên có tình ý với Du Văn, bây giờ biết rõ tôi là ai rồi chứ?! Sao không cự tuyệt tôi giống đêm hôm đó, hần ta thế nào lại không từ chối!!! Ha ha, hần ta có phải biết rõ nếu dám cự tuyệt mình thì Du Văn ở đây nhất định ngâm nước nóng*!

(Ngâm nước nóng: ở đây ý là mọi dự định tiêu tan)

Trong lòng Du Hoán đủ loại đắc ý chạy qua, nhưng mà mặt ngoài hần vẫn biểu hiện rất khiêm tốn lễ độ, cười cười một tiếng, "Được, buổi tối chúng tôi sẽ liên lạc."

"Đi." Du Hoán kéo tay Du Văn, "Đi ăn cơm với anh."

Du Văn bất ngờ không kịp đề phòng, bị Du Hoán kéo đi, mà một giây kế tiếp, tay còn lại của cô bị Thẩm Thanh Châu bắt được, ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhìn Du Hoán, nhàn nhạt nói, "Lát nữa cô ấy còn có việc phải làm."

Đôi mắt Du Hoán híp lại.

Mọi người: Trời ạ, trời ạ, trời ạ!! Cướp người rồi, cướp người rồi!!

Sắc mặt Du Văn đỏ lên. Du Hoán nhìn về phía cô, "Có việc bận?"

Du Văn suy nghĩ một chút, lại nhìn sắc mặt Thẩm Thanh Châu, "Có, lát nữa em còn phải sửa kịch bản."

Du Hoán buông tay ra, chỉ tiếc rên sất không thành thép, búng nhẹ trán Du Văn, "Em đấy, nhớ phải ăn cơm trước."

Du Văn cười, "Anh*, anh cũng nhớ ăn cơm trước, đừng có chạy đi chạy lại khắp nơi."

(Anh ở đây Du Văn nói là 哥 trong từ 哥哥 (anh trai), còn xưng hô anh em với người yêu hoặc người khác là 你 với 我)

"Anh chạy đi chạy lại khắp nơi lúc nào?" Du Hoán cho cô một cái liếc mắt, sau đó nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, cơ thể em gái tôi không tốt lắm, nhớ phải giúp tôi giám sát nó ăn cơm."

Thẩm Thanh Châu gật đầu, "Ừ, tôi sẽ giám sát cô ấy ăn cơm."

"Tốt." Du Hoán đeo kính râm, "Tôi đi đây."

Du Văn, "Anh, tạm biệt."

Du Hoán gật đầu, cùng người đại diện và trợ lý đi mất, thật ra mục đích Du Hoán hôm nay tới cũng không phải là cùng Thẩm Thanh Châu nói chuyện công việc, mà muốn tự mình lên sân vì Du Văn làm sáng tỏ ý tứ của Thẩm Thanh Châu, ở đây có nhiều người như vậy, chuyện hần là anh trai của Du Văn rất nhanh có thể truyền đi, hiện tại mục đích đã đạt được, hần cũng sẽ không ở lại. Về chuyện của Thẩm Thanh Châu cùng Du Văn, thời gian tới hần sẽ lên kế hoạch tốt hơn.

Du Hoán bước đi còn tất cả mọi người đơ tại chỗ, trực tiếp ngốc luôn rồi.

Anh trai? Anh trai? Đây là nội dung vở kịch đảo ngược?? Du Hoán là anh trai của biên kịch?? Cái quái gì đang xảy ra vậy??

Giữa một đám quần chúng, người thiếu kiên nhẫn nhất chính là Lý Manh Manh, thấy Du Hoán đi khuất liền chạy vọt tới, "Vị Văn, cô gọi Du Hoán là cái gì cơ??"

"Anh ấy là anh trai tôi, anh trai ruột." Du Văn cố ý nhấn mạnh chữ "ruột", mọi người à, tôi và Thẩm đạo của mọi người mới là trai tài gái sắc, đừng nghĩ sai lệch.

Lý Manh Manh hít một ngụm khí lạnh, "Từ trước đến nay tôi chưa từng nghe nói Du Hoán có em gái."

"Thì công tác bảo mật trước đây tương đối khá."

"Thế nhưng, Vị Văn cô... Ôi chao? Cô tên là Vị Văn sao?"

Du Văn trực tiếp cho cô ấy một cái nhìn khinh bỉ, được rồi, cô không trách cô ấy, đại khái không chỉ Lý Manh Manh, ngay cả nhân viên đoàn phim cũng đều không biết rõ tên thật của cô. Bình thường đều gọi là biên kịch, hoặc Vị Văn, hơn nữa cô cũng chưa từng nói tên thật của cô là Du Văn. Mặt khác, trước mặt công chúng cô cũng đều sử dụng bút danh.

"Tôi họ Du, tên là Du Văn."

Lý Mạnh Mạnh hai mắt mở to, "Tôi vẫn cho là cô họ Ngụy!! Không ngờ bút danh của cô lại dùng tên thật biến đổi ra."

Du Văn, "..."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Làm Sáng Tổ

Edit: Yáng

***

Trong lòng Lâm Diệp Dư vô cùng kinh ngạc, cô không ngờ tới tin tức đó lại là như thế này. Cô nhìn Thẩm Thanh Châu, vẻ mặt anh bình thản trấn định, hình như là đã sớm biết chuyện này.

Cô nhất thời cảm thấy nản lòng, thì ra, cô một mực ở nơi này hát hí khúc tự cho là đúng. Bây giờ trong mắt mọi người cô đúng là một trò cười lớn!

"Du Văn? Du Văn!" Hường Trạch Nhiên lẳng lặng nhìn Du Văn, đột nhiên thốt một câu thô tục, "TMD tiểu tử Du Hoán này, chuyện như thế mà cũng không nói cho mình!!"

Du Văn áy náy nhìn Hường Trạch Nhiên, "Cái kia, anh tôi biết anh đóng vai chính phim này, cũng muốn nói cho anh biết, nhưng tôi lại sợ phiền phức cho nên mới bảo anh ấy đừng nói."

Hường Trạch Nhiên vẫn oán giận, "Vị... À không, Du Văn, cô không biết từ hôm qua đến hôm nay tôi lo lắng như thế nào đâu, tôi ở gian phòng của Thẩm đạo..."

"Khụ!" Du Văn dùng sức ho khan, "À, đột nhiên có chút đói bụng, tôi đi ăn cơm trước."

Hường Trạch Nhiên cả kinh, yên lặng ngậm miệng, đồng thời cũng nghĩ đến, ngày hôm qua Du Hoán tức giận hẳn là vì chứng kiến em gái nhà mình ở trong phòng của đàn ông mà không phải là bị đội nón xanh... Nói như vậy, Du Văn ở cùng một chỗ với Thẩm đạo mới là thật! Haizzz, lo lắng xuông rồi, mất công lo lắng cho thằng ngốc Du Hoán kia!!

Du Văn ngồi xuống cái bàn bên cạnh, Tiểu Dương nhận được chỉ thị của Thẩm Thanh Châu đã sớm đưa cơm qua đây, Du Văn nói tiếng cảm ơn, bỏ qua ánh mắt khiếp sợ của mọi người bắt đầu ăn cơm.

"Mọi người đều rất rảnh rồi sao?" Bất thành linh, Thẩm Thanh Châu vẫn luôn im lặng lại nhàn nhạt mở miệng, vô cùng lãnh đạm.

Một vòng người lấy Du Văn cùng Thẩm Thanh Châu làm trung tâm đều ngược mắt nhìn, khuôn mặt Thẩm Thanh Châu khẽ nâng, "Nửa giờ sau bắt đầu làm việc, diễn viên đều phải bỏ trang*, những người khác nên làm gì thì làm đi."

(bỏ trang: bỏ sung trang điểm, trang điểm lại)

"Bá." Một nhân viên XX nhanh chóng biến mất.

Lý Mạnh Mạnh lúi cúi kéo Hường Trạch Nhiên, "Đi thôi."

Hường Trạch Nhiên nhìn Du Văn, "À... Thấy thế nào cũng không giống, ừ? Mũi hình như có chút giống..."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu híp lại, không hề phát giác nhìn về phía Hường Trạch Nhiên, "Nhìn đủ rồi?"

"Chưa đủ." Hường Trạch Nhiên theo bản năng trả lời, nhưng sau một giây mới ý thức được là Thẩm Thanh Châu đang hỏi, vội vàng dời đi ánh mắt, "Cái kia, cái kia Thẩm đạo, cảnh quay đầu tiên của buổi chiều là của tôi đúng không, tôi đi trước bỏ trang, bỏ trang..."

Nói xong, vội vã xoay người đi ra ngoài.

Mọi người tản đi, Lâm Diệp Dư đứng ở bên cạnh Thẩm Thanh Châu lộ vẻ yếu ớt, cô ấy nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười rất khó coi, "Thanh Châu, em cũng đi đây."

Thẩm Thanh Châu nhìn tài liệu trên tay, "Ừ."

Du Văn ngược mắt nhìn về phía Lâm Diệp Dư, đúng lúc nhìn thấy cô ấy nhìn Thẩm Thanh Châu, ánh mắt ấy như muốn nói bao điều, cô hiểu rõ loại ánh mắt đó, là yêu, là ẩn giấu, là câu mà không được.

Thích Thắm Thanh Châu, nhưng lại không được anh hồi đáp, chính là một chuyện rất đau khổ.

Du Văn nghĩ, may mà cô còn chưa đau khổ thì đã bắt được tâm tư của anh.

Lâm Diệp Dư rời đi, bóng lưng vẫn như nữ thần, thế nhưng Du Văn lại thấy một cảm giác rất thê lương. Cô cũng không đồng tình với cô ấy, trong tình yêu vốn có người được người mất, cô chỉ là rất may mắn, cô cũng không có lỗi với Lâm Diệp Dư, cô lại càng may mắn khi Thắm Thanh Châu còn đang ở bên cạnh cô, nhìn được sờ được...

"Nhìn cái gì, nghiêm túc ăn cơm." Thắm Thanh Châu nhú mồm nhìn Du Văn.

"Ồ." Du Văn thu hồi ánh mắt, vừa ăn cơm vừa nghiêng đầu nhìn Thắm Thanh Châu, "Anh vừa nãy nói với anh trai em là em còn có việc bận, em nhớ kỹ công việc của em đều đã kết thúc rồi."

Thắm Thanh Châu nhìn cô, "Không phải em cũng nói mình có công việc sao?"

Du Văn nheo hống, "Em là bởi vì em muốn ở lại, vậy anh nói như vậy là... anh muốn em ở lại sao?"

Thắm Thanh Châu ngừng lại, che giấu sự mất tự nhiên trong ánh mắt, cường chế bỏ qua vấn đề này, "Em còn muốn cùng hần ra ngoài, không sợ lại bị chụp ảnh sao?"

"Chụp thì chụp, dù sao ngay lập tức cũng có thể giải thích rõ, đại khái cũng biết em không phải là bạn gái, mọi người cũng sẽ không mắng chửi em." Du Văn dùng thìa, cười cười nhìn Thắm Thanh Châu, "Vốn dĩ là em còn có chút hối hận khi ngày đó cùng anh trai đi ăn cơm, hại em bị vạch trần thân phận, nhưng bây giờ xem ra, em cũng cho rằng ngày đó em đi là đúng đắn."

Thắm Thanh Châu, "Vì sao?"

Du Văn chớp mấy môi, "À.. Bởi vì nếu tin tức đó không xuất hiện thì em làm sao có thể chứng kiến đáng vẻ kia của Thắm đạo?"

Huyệt thái dương của Thắm Thanh Châu giật giật, nhìn biểu tình đặc ý của Du Văn liền muốn đem mặt của cô đặt ở lòng bàn tay hung hăng xoa bóp một phen, nhưng nhìn ở hiện trường người đến người đi, anh đành cố gắng chịu đựng.

"Ăn cơm cho tốt, cơm rơi đầy trên bàn kia."

"À, không cần thận, không cần thận." Du Văn rút khăn giấy ra lau, lại nói, "Vậy anh lúc nào thì xong việc, chúng ta lúc nào thì đi tập luyện*."

Tiểu Dương ở sau lưng khoe miệng giật giật, vận động*? Vận động cái gì? Trời ạ, hần có nên đi hay không, không nên nghe những gì không thể nghe.

(ở đây vận động và tập luyện đều là 运动, nhưng do Tiểu Dương nghĩ theo hướng đen tối:3 nên hiểu nhầm)

"Hơn bảy giờ tối mới xong, đến lúc đó, sau khi trở về thì em đến phòng anh."

"Ừ, được."

Nội tâm Tiểu Dương bùng nổ: Mọi người nhìn đi, giữa ban ngày ban mặt, tôi không muốn ăn cầu lương!!

Hotsearch weibo, chủ đề #Em_gái_của_Du_Hoán được đẩy lên đầu tiên.

Thấy cái hotsearch này xuất hiện, phòng làm việc của Du Hoán cũng phát ra bản tuyên bố, cô gái hôm qua đi cùng Du Hoán là em gái ruột của Du Hoán, xin mọi người đừng nghe lời đồn đại bậy bạ, đừng dùng những lời lẽ không tốt đi công kích cô ấy, mặt khác, cũng xin mọi người tôn trọng người thân của nghệ sĩ...

Chỉ mấy giờ liền thay đổi, sự kiện Du Hoán và bạn gái đã được chứng thực chỉ là tin đồn nhảm. Tâm tình của fan Du Hoán cũng rơi xuống, những người ban đầu mắng chửi Du Văn trên internet liền phản chiến, cũng là... người, người sẽ đi mắng chửi người thân của người mình yêu ư...

"Nguyên lai là em gái của Hoán Hoán nhà tôi, bảo sao lại đáng yêu như thế!"

"Chưa bao giờ biết Du Hoán còn có một em gái, trước kia có đủ loại phỏng vấn mà cũng không hề đề cập đến, bảo vệ rất tốt..."

"Cô gái cứu với hệ ngân hà! Tôi kiếp sau cũng muốn có một anh trai như vậy!"

"Em gái à ~~ Chị dâu ở đây này."

"Tôi mới chính là chị dâu hợp pháp! Cái thứ tiểu tam này ở đây ra vậy??"

....

Đến lúc nhìn thấy những thứ này thì Du Văn đã chạy bộ xong, mồ hôi đầm đìa ngồi trên mặt đất phòng tập thể dục. Thắm Thanh Châu cầm một chai

nước đưa cho cô, "Mới chạy xong đừng có ngồi."

Du Văn đóng weibo lại, "Kéo em đứng lên." Vươn tay hướng lên trên, khoe miệng Thẩm Thanh Châu nhếch lên, đưa tay cầm lấy tay của cô, sau đó Du Văn được kéo lên, rất "không cẩn thận" nhào vào ngực anh, "A, toàn thân em đều là mồ hôi."

Thẩm Thanh Châu vừa mới tắm rửa xong, mặc dù có chút khiết phích* nhưng anh cũng không có ý tứ ghét bỏ, anh đưa tay dỉ trán cô, giọng nói có chút bất đắc dĩ, "Bẩn thỉu."

(khiết phích: bệnh thích sạch sẽ)

Du Văn nhân cơ hội sờ eo của anh, ai da, lại len lén ăn đậu hũ, "Cũng không phải là anh bắt em chạy bộ sao, chạy bộ ra mồ hôi còn chê người ta bẩn."

Thẩm Thanh Châu không lên tiếng, ánh mắt dừng ở tay của cô, người này, hình như đặc biệt có hứng thú với eo của anh.

Du Văn thu tay về tự cho là Thẩm Thanh Châu không phát hiện, cầm bình nước đi ra khỏi phòng tập, "Em về trước đây."

Vừa mới dứt lời, chuông cửa vang lên.

Thẩm Thanh Châu lướt qua cô đi mở cửa, Du Văn bận uống nước cũng không quan tâm ai đến.

"Thảm đạo, không quấy rầy anh chứ?"

Thanh âm quen thuộc, Du Văn đang uống nước liền sặc một cái.

Thẩm Thanh Châu quay đầu nhìn cô một cái, sau đó nhìn người ngoài cửa nói, "Vào đi."

Du Hoán cùng trợ lý bước vào, đương nhiên hẳn thấy được đồng chí Du Văn mồ hôi dầm dề ngồi ở trong phòng khách, "Em..."

Du Văn nhìn anh trai, than thở một tiếng, thế nào lại bị anh trai trông thấy ở trong phòng Thẩm Thanh Châu! Chính cô cũng quên mất hôm nay Du Hoán nói muốn đi qua bàn bạc công việc với Thẩm đạo!

"Hi...anh.."

Sắc mặt Du Hoán trầm xuống, "Sao em lại ở đây?"

"Em, em đến đây chạy bộ, ừ... chạy bộ, thật đấy."

Du Hoán gật đầu một cái, nhưng trong lòng thì đối với Du Văn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nó nói nó chưa cùng hắn ta ở cùng một chỗ, hắn ta cũng không theo đuổi nó, còn nó thì ngày ngày kề cận hắn ta, một cô gái lại luôn đến phòng đàn ông, thực sự... thực sự là muốn chọc giận hắn đến chết!!!

"Em qua đây."

Du Văn nín thở, đi qua, "Anh, hôm nay mọi người còn có việc, vậy thì em đi trước đây."

"Thấy anh bước vào, cũng biết ở đây không thích hợp?"

"Nào có, em là đơn thuần nghĩ em hẳn là nên về tắm rửa, anh xem, cả người đầy mồ hôi."

Du Hoán hừ hừ, "Em còn có thể chạy bộ, trước kia anh muốn em đi chạy bộ, em còn dính chặt người ở trên giường, sao bây giờ lại đổi tính rồi?"

Du Văn không nói lời nào, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Thanh Châu.

Du Hoán theo ánh mắt của cô nhìn sang, giọng cũng đề cao, "Hắn ta bảo em chạy?"

Du Văn gật đầu một cái, "Lần trước không phải bị cảm sao, thể chất của em không tốt mà."

Du Hoán liếc mắt, "Chuyện thể chất em không tốt anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, anh nói thì không nghe, hắn ta nói thì em lại nghe?"

Thẩm Thanh Châu nghe xong khoe miệng cong lên, trong mắt lóe lên ý cười. Mà vẻ mặt như thế trong mắt Du Hoán chính là vẻ mặt đắc ý, không sai, đắc ý trần trụi!

Du Văn nhìn vẻ mặt Du Hoán bất thường, hắng giọng một cái, vội vàng nói, "Nóng quá nóng quá, mồ hôi trên người khó chịu muốn chết, em đi về trước nhé." Nói xong, cũng không đợi Du Hoán mở miệng, nhanh chóng chuồn mất.

Nhìn thân ảnh của Du Văn chạy mất, ánh mắt Thẩm Thanh Châu đặc biệt nhu hòa. Du Hoán quay đầu lại, chứng kiến vẻ mặt kia của Thẩm Thanh Châu, đúng là lần đầu nhìn thấy Thẩm Thanh Châu có vẻ mặt này, không lạnh lùng, nhìn qua giống người bình thường hơn nhiều.

"Du tiên sinh, ngồi đi." Thẩm Thanh Châu chỉ xuống ghế sofa.

Du Hoán khẽ vuốt cằm, hai người đối mặt ngồi xuống.

Du Hoán đề nghị đem kịch bản cùng văn kiện liên quan giao cho Thẩm Thanh Châu, nói, "Không biết vì sao lần này Thẩm đạo lại mở miệng đồng ý cân nhắc nhận bộ phim này?"

Thẩm Thanh Châu nhìn hẩn một cái, ánh mắt kia như muốn nói "Anh đây không phải là nói nhầm sao, nếu không phải là Du Văn thì tôi sẽ nhận sao".

Du Hoán cũng không thêm đề ý, cười cười nói, "Nghe Du Văn nói, nhà anh ở đối diện nhà tôi, đã sớm quen biết rồi."

"Ừ."

"Quen biết thế nào, vì sao lại quen biết?" Kỳ thực chuyện Du Hoán rất muốn biết chính là vì sao Du Văn lại thích người có khuôn mặt tẻ liệt như thế này!!

Thẩm Thanh Châu ngược mắt hơi lộ ra nóng nảy, liếc mắt nhìn Du Hoán, tinh tế suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới lý do là Đậu Đỏ cường... Du Diễm Diễm, anh cau mày, không nên bán đứng Đậu Đỏ, vì vậy bèn nói, "Là hàng xóm sẽ luôn có cơ hội quen biết."

Du Hoán trầm mặc, cũng đứng.

"Thẩm đạo, tính tình của anh mọi người trong vòng giải trí đều biết, anh cự tuyệt tôi sau đó lại sẵn lòng cân nhắc khẳng định cũng là bởi vì nguyên nhân kia, tôi cũng nhìn ra được anh có cảm tình với Du Văn. Nhưng tôi với tư cách là anh trai của Du Văn, tôi còn muốn hỏi anh một câu, tình cảm của anh với em gái tôi là như thế nào? Anh nên biết rõ, tôi nhất định không muốn nó đi theo sau một người, mặt dày theo đuổi người ta."

"Mặt dày theo đuổi người ta?" Thẩm Thanh Châu đối với câu này rõ ràng cho thấy không đồng ý.

Du Hoán gật đầu, "Bằng không?"

Thẩm Thanh Châu trầm ngâm một chút, nhìn về phía Du Hoán, "Từ trước tới nay đều là tôi dùng mọi lý do để giữ cô ấy ở bên người."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sáng Sớm

Edit: Yáng

***

Du Văn tắm rửa xong cả người sáng khoái, cô mở máy tính ra nhanh chóng gõ chữ, trong lúc đó Giản Vũ Nùng gọi video tới, vì thế cô một người làm hai việc, vừa nói chuyện phiếm với Giản Vũ Nùng vừa sắp xếp mạch suy nghĩ của vụ án trong tiểu thuyết.

"Không biết anh tao cùng Thẩm đạo nói cái gì nhỉ?" Du Văn vẫn có chút bận tâm, dù sao anh trai cô thấy cô và Thẩm Thanh Châu ở gần nhau đều tỏ ra không thoải mái.

Giản Vũ Nùng gọi pizza ăn cùng với dưa chua mà mấy hôm trước Du Văn gửi sang, "Trò chuyện công việc thuận tiện hàn huyên một chút về mày, hai người đàn ông còn có thể nói chuyện gì chứ, chẳng lẽ còn tâm sự làm chuyện đó?"

Du Văn tròn mắt nhìn Giản Vũ Nùng, "Mày chỉ mong Du gia nhà tao không có người nói dối phải không?"

Giản Vũ Nùng cười gian, "Bức tranh về Thẩm Thanh Châu cùng Du Hoán đứng một chỗ rất đẹp đúng không?"

Du Văn trấn định gõ chữ, "Không cho mày suy nghĩ những thứ bản thiêu đó, OK? Hơn nữa, Thẩm Thanh Châu là của tao, anh tao sao có thể cướp đoạt."

Giản Vũ Nùng cười sáng sặc, "Đã biết thừa Du đại nhân, Thẩm Thanh Châu là của mày, coi như người thân nhất mày cũng không nhường cho."

Du Văn, "... TMD, sao nghe cứ là lạ.

Chuông cửa vang lên, Du Văn nói, "Tao đi mở cửa, chắc là anh tao đến rồi."

"Ừ."

Quả nhiên là Du Hoán, nói chuyện xong với Thẩm Thanh Châu cũng không đi ngay, mà tới phòng Du Văn nhìn một chút. Du Hoán đi tới thấy máy tính trên bàn, góc bên phải màn hình hiện video rất nổi bật.

"Vũ Nùng, em cũng ở đây à." Du Hoán đứng ở trước máy vi tính, nhìn Giản Vũ Nùng tay trái cầm một miếng pizza, tay phải cầm một cái đĩa, "Em lại đang ăn mì ăn liền?"

Giản Vũ Nùng phát phát tay với Du Hoán, "Du ca, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp." Du Hoán dừng một chút, "Trước kia không phải anh đã nói với em là mì ăn liền không được ăn nhiều sao, sao em lại vẫn ăn?"

"Không có, em bây giờ một tháng chỉ ăn một hai lần, thật đấy."

Du Văn lặng lẽ từ phía sau bước lên, "Ha ha, tao hỏi mày, hai ngày trước tao gửi cho mày một rương, bây giờ còn lại không nhiều chứ!"

"Thừa rất nhiều!!" Giản Vũ Nùng giậm chân, "Những lời Du ca ca dạy dỗ em luôn khắc trong tâm khảm, Du Văn, mày đừng có phá hủy thanh danh của tao."

Du Văn phẫn nộ.

Du Hoán bắt đầu đi lắc đầu, hai nha đầu này từ nhỏ đến lớn đều thích đầu võ mồm, hẳn cũng đã thành thói quen, "Lúc nào quay về?"

Giản Vũ Nùng suy nghĩ một chút, "Không bao lâu nữa, nghỉ định kỳ thì em sẽ trở về. Du ca, đến lúc đó đừng để em không tìm được người mời ăn cơm nhé."

"Sẽ không, em về thì anh nhất định mời em ăn một bữa."

"Vậy em yên tâm rồi."

Du Hoán cùng Giản Vũ Nùng nói xong nhìn về phía Du Văn, "Được rồi, anh tới thăm em một chút, không còn sớm nữa, nhanh đi ngủ đi."

Du Văn ồ một tiếng, suy nghĩ một chút lại có chút ngạc nhiên hỏi, "Anh, vừa nãy anh ở phòng Thẩm đạo nói chuyện gì thế?"

Giản Vũ Nùng ở một bên tiếp lời, "Anh vừa mới ở bên chỗ Thẩm đạo, bọn em đang thảo luận hình ảnh hai người, rất xa hoa lộng lẫy*, he he."

(Ở đây Giản Vũ Nùng muốn nói là Du Hoán cùng Thẩm Thanh Châu làm việc đó đó:3)

Du Hoán, "?"

Du Văn ra hiệu Du Hoán không cần quan tâm tới Giản Vũ Nùng, "Rốt cuộc là nói cái gì vậy?"

Du Hoán trầm mặc, nhớ tới lời nói của Thẩm Thanh Châu, từ trước đến nay hẳn đều cảm thấy tính tình của Thẩm Thanh Châu quá lạnh lùng, Du Văn thích hẳn ta sẽ phải chịu đau khổ, nhưng lại không nghĩ tới thái độ của Thẩm Thanh Châu cũng không giống hẳn tưởng tượng, dường như hẳn ta cũng rất để ý đến em gái mình.

"Người lớn nói chuyện, em cũng không cần biết."

Khóe miệng Du Văn giật giật.

Du Hoán cười cười, giọng nói nghiêm túc, "Anh đi trước, anh sẽ chú ý em và Thẩm Thanh Châu, hơn nữa sẽ thường xuyên gọi điện kiểm tra tình hình, nếu mà sau này anh phát hiện hẳn ta đối với em không tốt thì anh sẽ không đồng ý để hai người ở cùng một chỗ."

Trong lòng Du Văn có chút xúc động, "Em biết rồi, anh không cần lo lắng, anh ấy sẽ không đối xử tệ với em đâu."

Du Hoán lắc đầu, "Em bị anh ta mê hoặc rồi."

Giản Vũ Nùng ở đầu bên kia video, "Nói vô cùng chuẩn xác."

Du Văn, "..."

Sáng sớm hôm sau, Du Văn chạy đến phòng của Thẩm Thanh Châu.

"Uông uông."

"Anh ấy đang ngủ hả."

"Uông."

Du Văn sờ sờ đầu Đậu Đỏ, "Đói bụng không, tao làm bữa sáng cho mày nhé."

Du Văn đi tới phòng bếp, bắt đầu làm bữa sáng. Rất nhanh, hương thơm tỏa ra bốn phía, Đậu Đỏ ở một bên hưng phấn không thôi, Du Văn để một

phần đặt xuống đất cho nó, "Đậu Đỏ, mày có biết hôm qua hai người họ nói gì không?"

Đậu Đỏ bẹp bẹp ăn cơm sáng.

Đậu Đỏ đương nhiên sẽ không để ý Du Văn, Du Văn thở ngắn than dài.

"Bàn công việc, không thì nói cái gì." Đình đầu truyền đến thanh âm lạnh lùng của người nào đó, Du Văn sùng sốt, ngược mắt nhìn hướng lên trên, khuôn mặt vui vẻ, "Chào buổi sáng."

"Ừ."

"Khăng định không chỉ bàn công việc, hai người nói về em đúng không?"

Thẩm Thanh Châu mở tủ lạnh, lấy ra một chai nước, "Tự luyện, nói về em làm gì."

"Sáng sớm đừng uống nước lạnh." Du Văn đem chai nước trong tay anh lấy tới, sau đó nói, "Em mới không tin, anh trai yêu thương em như thế, làm sao có thể không chất vấn anh."

Thẩm Thanh Châu dừng lại, ngoảnh lại nhìn cô, phảng phất ý muốn nói, trên đời này sao lại có người mặt dày như thế.

"Quên đi, hai người không nói em cũng biết!" Du Văn nhú mày, "Em không hỏi nữa, ăn sáng đi."

Thẩm Thanh Châu nhìn một chút, "Bữa sáng đâu?"

"Anh làm đi."

"Cái gì?" Thẩm Thanh Châu nhìn thoáng qua Đậu Đỏ đang ăn sung sướng, cho nên là Đậu Đỏ có ăn còn mình thì không?

Du Văn giúp anh rửa sạch xoong nồi, "Hôm nay chúng ta ăn sandwich giăm bông phô mai, anh tới làm đi."

Thẩm Thanh Châu, "...."

"Rất đơn giản, đem bánh mì cắt lát, đánh trứng, sau đó đem bánh mì nhúng vào trứng... Ôi trời, anh đem bánh mì lấy ra đã."

Thẩm Thanh Châu đứng yên không nhúc nhích, Du Văn không thể làm gì khác hơn đành phải đánh trứng trong bát rồi giao bát vào tay Thẩm Thanh Châu, sau đó tự mình đi lấy bánh mì, "Làm việc nhanh một chút, lát nữa anh còn phải đến đoàn phim, em cũng sắp chết đói rồi."

Thẩm Thanh Châu hít một cái, cái vị trước mắt này hình như bộc phát thích soi mói, sai khiến anh cũng vô cùng thuận miệng, à, gan lớn rồi!

Chiên xong mấy lát bánh mì, để phô mai tan chảy lên...

Cuối cùng Thẩm Thanh Châu vẫn có ý định tha cho Du Văn, yên lặng làm theo chỉ dẫn của cô.

"Thơm quá, hình như ăn rất ngon, anh nếm thử đi." Du Văn dùng dao nĩa cắt xuống, đưa về phía Thẩm Thanh Châu. Thẩm Thanh Châu thấy hành động của Du Văn liền nghiêng người sang đón.

Nhưng mà....

"Hay là để em nếm trước." Du Văn lại rút trở về, không chú ý đến vẻ mặt của Thẩm Thanh Châu, "Ừ... ăn thật ngon." Cầm cốc sữa tươi lên uống một hớp, "Ăn cùng sữa tươi càng ngon."

Thẩm Thanh Châu bình tĩnh nhìn cô.

Du Văn giống như hoàn toàn không có phát hiện ánh mắt của người nào đó, bưng đĩa đi về phía Đậu Đỏ, "Đậu Đỏ, mày có muốn nếm một chút không, Thẩm đạo làm đấy."

"Uông uông."

"Du Văn."

"Hả?"

"Lấy tới!"

"Anh làm thêm một cái đi, cái này để em và Đậu Đỏ ăn."

Huyệt thái dương Thẩm Thanh Châu giật giật, "Đậu Đỏ không thể ăn cái đó."

"Vậy thì em ăn." Du Văn bung đĩa đi về phía bàn ăn, "Làm phiền anh, Thẩm đạo."

Vừa mới đặt đĩa xuống, Du Văn liền cảm thấy sau lưng có một con gió lạnh, cô kinh ngạc ngược mắt, nhìn thấy Thẩm Thanh Châu - ánh mắt của anh hàm chứa khí tức nguy hiểm.

"Có bản lĩnh rồi đúng không, ừ?"

"Làm gì?"

Thẩm Thanh Châu nhướn mày, "Em cứ nói đi."

Du Văn nhẫn nhịn áp lực nhìn lại, một lúc lâu mới nói lảm bảm, "Ai bảo hai người không nói cho em biết hai người nói cái gì."

"Muốn biết như vậy?" Thẩm Thanh Châu hơi mấp máy môi, con ngươi màu trà luôn có cảm giác khiến người ta bị hấp dẫn.

Một tay anh chống đỡ ở sau lưng cô, một tay chế trụ bả vai cô, Du Văn chỉ có thể kẹp giữa cái bàn và anh.

Du Văn mím môi, hơi hơi ngửa ra sau, "Muốn, muốn a..."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu tối lại, một giây kế tiếp, Du Văn bỗng nhiên thấy anh đến gần khuôn mặt cô.

Lần trước gần như vậy là lúc nào...

À, là khi anh uống say, khi đó hơi thở nóng bỏng, đôi mắt mê man, nhưng lần này, hơi thở mang theo chút lười biếng của sáng sớm, mà đôi mắt, là rõ ràng chưa từng có, cô hình như có thể thấy hình dáng của cô trong con ngươi của anh.

Du Văn hô hấp hơi chậm lại, trên môi mát lạnh, đụng chạm mềm mại. Rõ ràng chỉ là chuồn chuồn lướt, nhưng cả người cô lại bị nụ hôn ấy thiêu đốt.

Cô lẳng lặng nhìn Thẩm Thanh Châu, bây giờ khoảng cách của hai người chỉ có năm xentimet, anh rũ mắt, lông mi đen vừa cong vừa dài.

"Bây giờ còn muốn nghe không?" Thanh âm trầm thấp, Du Văn cảm thấy có chút ngây ngất.

Du Văn nuốt nước miếng, "Nếu mà... em còn muốn nghe thì sao?"

Thẩm Thanh Châu giương mắt, khoe miệng hơi cong một chút, bàn tay đang chống trên bàn liền nâng lên đỡ ở sau cổ của cô, đem cô đẩy về phía trước, "Vậy để anh nói cho em biết."

Du Văn chưa kịp mở to mắt, anh đã cúi đầu hôn lên môi cô.

Lần này, không giống nụ hôn chuồn chuồn lướt lúc này, cũng không giống nụ hôn say rượu ngày đó, vừa liếm vừa mút như đang nhắm nháp một miếng bánh ngọt, nụ hôn của Thẩm Thanh Châu mang theo chút mạnh mẽ, đôi môi mỏng lạnh dịu dàng đè lên môi Du Văn, dây dưa với nhau, khắp nơi đều lộ ra mùi vị mê hoặc.

Gương mặt Du Văn đỏ bừng, lúc này cô mới biết rõ, đây là Thẩm Thanh Châu thanh tĩnh, không phải Thẩm Thanh Châu ý thức hỗn loạn...

Cả người cô bị anh ôm vào trong ngực, chỉ có thể dựa vào anh đứng thẳng, cô không nhắm mắt, cô không bỏ được, cô là muốn nhìn một người lạnh lùng xuất trần như Thẩm đạo cũng ăn khói lửa nhân gian.

Từ từ, hô hấp của hai người đều có chút dồn dập. Đến lúc cả người Du Văn nhũn ra thì Thẩm Thanh Châu mới rời khỏi môi cô, Du Văn nháy mắt liều mạng hít thở không khí.

Thẩm Thanh Châu cười cười, chậm rãi nói, "Đây chính là anh nói cho anh trai em biết câu trả lời."

Du Văn mờ mịt ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Thanh Châu, "Không phải là em theo đuổi anh, mà là... anh muốn có được em."

Mười hai giờ trưa.

Du Văn ngồi trên ghế sofa ở phòng Thẩm Thanh Châu, bên cạnh là bộ đáng lười biếng của bạn học Đậu Đỏ.

"Đậu Đỏ, lúc sáng này có... nhìn thấy không?"

Đậu Đỏ không mở miệng, thay đổi một tư thế thoải mái hơn rồi lại nằm xuống.

Ánh mắt Du Văn có chút mê mang, "Thẩm tiên sinh nhà này vậy mà hôn tao, còn đem tao ép tới gất gạo."

Đậu Đỏ, "..."

Du Văn, "Cho nên, mày cũng là lần đầu tiên thấy hình ảnh nóng bỏng như thế đúng không. Ừ... mày thật may mắn."

Đậu Đỏ, "..."

"Đỉnh đỉnh."

Mạch suy nghĩ của Du Văn vẫn dừng lại ở một màn lúc sáng sớm thì bị chuông điện thoại kêu giật mình, "Alo, alo?"

"Sao nửa buổi không nghe điện thoại?"

"Em, em xem ti vi, không nghe được."

Du Hoán ồ một tiếng, "Anh ở đoàn phim của bọn em, đợi lát nữa em không có việc gì thì tới dùng cơm."

"Hả? Anh đến đó làm gì?"

Du Hoán hừ một tiếng, "Ban đầu nghĩ là em ở đây, chẳng qua là đến khảo sát em và Thẩm Thanh Châu, kết quả chỉ thấy mỗi hần ta không thấy em, em mau tới đây đi."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bài Cục

Edit: Yáng

***

Du Văn gọi xe, mang theo Đậu Đỏ xuất phát đến đoàn phim.

Mà lúc này tại đoàn phim, những nhân viên đang làm việc thì không nhìn về phía khu vực nghỉ ngơi, còn những người còn lại đang nghỉ ngơi thì đều đứng ở bên cạnh vây xem. Bọn họ vây quanh bốn người đàn ông ngồi ở chính giữa.

Một người đẹp trai tỏa nắng, một người tinh tế kiêu ngạo, một người lạnh lùng xuất trần, còn có một người... khụ, chính là bạn học Tiểu Dương đáng yêu.

Bốn người đàn ông khí chất khác xa nhau nhưng ngồi chung một chỗ lại vô cùng chói mắt, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng thật ra là đang rất nghiêm túc... đánh mặt chược.

"A a a a!!!" Hường Trạch Nhiên kêu to, "Thẩm đạo, anh không phải là mới học chơi sao? Người mới mà vận khí không phải tốt bình thường!!!"

Thẩm Thanh Châu khinh thường nhìn hần một cái, "Đánh không tốt đừng nên trách vận số."

Hường Trạch Nhiên ghen hòng, chính là vận may, hần ở đoàn phim tung hoành nhiều năm như vậy, không ngờ đây là lần đầu tiên thua thảm như vậy!

"A Hoán, ván này chúng ta ngồi đối diện, hợp tác thật tốt, giết hai người bọn họ." Hường Trạch Nhiên hí mắt, đáng vẻ chuẩn bị cho cuộc chiến ác liệt. Du Hoán nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Châu, trong lòng cười lạnh một tiếng, "Thẩm đạo, thua ván này thì tự mình đi mua cơm trưa cho chúng tôi nhé."

"Những lời này chắc là dành cho hai người." Thẩm Thanh Châu mặt không đổi sắc.

Du Hoán, "Đợi đấy."

Nói xong, Thẩm Thanh Châu cùng hần nhìn nhau, Tiểu Dương ngồi một bên không khỏi cảm thấy có tia lửa điện bắn tung tóe trong không khí, haizz, tôi đi là được rồi, tôi đi là được rồi?!! Chỉ là chơi bài thôi, hai người có cần bày ra vẻ mặt như thế không!

Du Văn tới đoàn phim, dắt Đậu Đỏ đi vào phía trong, "Hey, buổi trưa vui vẻ."

"Chào biên kịch."

"Ồi chào? Không quay phim à?"

"Tạm thời nghỉ ngơi." Một nhân viên nào đó đáp.

Du Văn gật đầu, "À đúng rồi, anh có thấy Du Hoán không?"

"Có, có." Nhân viên công tác chỉ một hướng, "Ồ bên kia chơi mặt chược."

"Mặt chược?" Du Văn về mặt nghi ngờ.

Nhân viên công tác tiếp tục nói, "Rất thần kỳ, ngay cả Thảm đạo chưa bao giờ tham gia những thứ này mà hôm nay cũng chơi, bây giờ còn đang chơi cùng Du Hoán nữa."

Du Văn, "..."

Thảm Thanh Châu chơi mặt chược? Du Văn ngạc nhiên, vội vã lôi kéo Đậu Đỏ đi theo hướng chỉ của nhân viên công tác. Xa xa, Du Văn nhìn thấy một đám người, trong lúc mơ hồ, cô cũng nhìn thấy người ngồi chính giữa là Du Hoán và Thảm Thanh Châu.

Du Văn yên lặng chen vào trong đám người, mọi người thấy nhân vật quan trọng tới, vội vàng để cô đến vị trí gần nhất, "Biên kịch, sao cô không tới sớm, vừa này là Thảm đạo thắng, à, Hoán ca cũng thắng"

Hương Trạch Nhiên nổi giận trừng mắt diễn viên nào đó đang nói chuyện, hừm, còn kém chưa nói Tiểu Dương cũng thắng đúng không? Là hần thua đúng không?

Diễn viên nào đó vội vàng cầm miệng.

Du Văn cảm thấy vô cùng mới mẻ nhìn về phía Thảm Thanh Châu, ngón tay anh thon dài khớp xương rõ ràng, buổi sáng còn đặt ở trên ót cô, mà lúc này cũng đang cầm một xấp bài, nghe thấy có người kêu tên của cô, lông mày anh nhíu lại, rõ ràng trạng thái còn đang dừng lại ở ván bài.

Du Văn nhìn anh, cũng nhìn đôi môi nhợt nhạt của anh.

Vành tai Du Văn phấp phồng, bất động thanh sắc di dời tầm nhìn, "Anh, không phải anh gọi em đến ăn cơm sao, anh thế nào lại nổi hứng đánh bài?"

Du Hoán, "Đánh bài chính là vì cơm trưa. Em chờ đi, đợi lát nữa Thảm đạo sẽ tự mình đi mua cơm trưa."

Du Văn không rõ lý do, "Đánh mặt chược thì đánh mặt chược thôi, lại còn có kiểu này nữa. Cái đó, vì sao lại là Thảm đạo mua cơm trưa?"

Hương Trạch Nhiên giải thích rõ lý do, "Người nào thua thì phải đi mua cơm ở cửa tiệm mà chúng tôi chỉ định, hơn nữa, không được phép mang trợ lý, tự mình đi mua, hắc hắc, vì người thắng phục vụ ~"

"Cái này... đoàn phim mọi người bình thường cũng hay chơi, nhưng Thảm đạo hình như là lần đầu tiên, các người không phải là bất nạt người sao!"

Hương Trạch Nhiên cùng Du Hoán đồng thời nhìn về phía Du Văn, bất nạt người? Đến cùng là ai khi dễ ai còn chưa biết!

Du Văn bị nhìn chằm chằm liền sững sốt, "Sao, làm sao vậy?"

Khóe miệng Thảm Thanh Châu hiện lên ý cười.

Du Hoán giận, "Mới thế mà cùi chó đã hướng ra bên ngoài? Em là muốn anh đi mua đúng không?"

Du Văn ngượng ngùng, "Em, em nào có ý đó."

Du Hoán, "Thật sự tức chết anh, anh còn là người thân duy nhất của em. Du Văn, em nói đi, anh ở trong lòng em không có trọng lượng đúng không?"

Du Văn bẹp bẹp miệng, vội vàng đi đến đám lưng cho Du Hoán, "Làm sao có thể, anh có ảnh hưởng vô cùng to lớn với em, không có cách gì lay chuyển."

Du Hoán hừ một tiếng, rút cuộc miễn cưỡng chấp nhận.

Một bên khác, Thảm Thanh Châu nhìn Du Hoán cùng Du Văn, tâm tư khẽ động. Ảnh hưởng rất lớn? Không có cách nào lay chuyển?

À....

Thảm Thanh Châu đột nhiên cảm thấy thắng bại của mình hẳn là nên thu lại, thắng một ván bài thua một người, cái này hình như rất không có lời.

Du Hoán, "Vương nỗ*!"

"A A A!!" Hương Trạch Nhiên hoan hô, "Hoán huynh có thể đi trước ta cũng sắp rồi."

Du Hoán thiêu mi nhìn về phía Thảm Thanh Châu, rất đắc ý, à, còn có cái gì có thể ra? Thắng chắc rồi!

Thảm Thanh Châu nhìn quân bài trên mặt bàn, lại nhìn quân bài trong tay một chút. Chỉ chốc lát, trầm mặc đem bài úp xuống không để người khác nhìn

thấy, "Không ra."

Du Hoán cùng Hường Trạch Nhiên liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự vui sướng trong mắt nhau, Du Hoán hạ xuống quân bài cuối cùng, "Trạch Nhiên, nhanh."

"Không thành vấn đề."

Trên tay Hường Trạch Nhiên cũng chỉ dư lại một ít quân bài, Thẩm Thanh Châu không ngăn cản hẳn, chỉ dựa vào một mình Tiểu Dương căn bản gánh không nổi, vì vậy song khẩu* rồi.

(Vương nỗ, song khẩu đều là thuật ngữ trong mạt chược, nhưng phần này t có search GG mà không hiểu lắm, mọi người thông cảm)

"Yes!!" Hường Trạch Nhiên hưng phấn cười, "Lần đầu được Thẩm đạo mua com cho, có chút xúc động. Thẩm đạo, làm phiền rồi."

Cặp mắt đào hoa của Du Hoán hàm chứa ý cười, "Ừ... Tôi muốn ăn món Trung Quốc, của nhà hàng Phẩm Thượng Cư ở gần đây, phải có thịt bò, chú ý, không cay."

"Tôi muốn cay tôi muốn cay, ái chà, cái gì cũng được, Thẩm đạo mua thì dù ăn không ngon cũng phải ăn." Hường Trạch Nhiên nói xong liền nhìn về phía các diễn viên bên cạnh, "Mọi người ăn gì?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Lý Manh Manh nhảy ra nói đầu tiên, "Tôi muốn ăn món...."

"Tôi cũng muốn...."

"Tôi muốn cái đó...."

"....."

Sau khi có một người nói thì lá gan mọi người cũng lớn hơn, các diễn viên đều tiến lên trả lời.

Sau cùng, Du Hoán nhìn về phía Du Văn, "Em muốn ăn cái gì, nói đi."

"Em? Cái này...."

"Du Văn." Thẩm Thanh Châu đứng lên, không mẫn không nhạt nói một câu, "Đi cùng anh."

Hường Trạch Nhiên, "Ôi chao, không được làm trái quy tắc, đã nói là không được mang trợ lý mà."

Thẩm Thanh Châu nhìn hẳn một cái, mím mím môi, "Ừ, Du Văn không phải trợ lý của tôi."

Hường Trạch Nhiên, "..."

Quần chúng xung quanh: Nga~~

Du Văn nhìn Du Hoán, sau đó đi đến bên Thẩm Thanh Châu.

Du Hoán nhìn bóng lưng Thẩm Thanh Châu nói ra, "Du Văn có thể đi cùng, nhưng chỉ là đi chọn món ăn thôi. Du Văn, không được phép mua giúp, cũng không được hỗ trợ xách đồ."

Du Văn quay đầu lại, "Anh..."

Du Hoán cắt ngang lời cô, "Đây là hình phạt của trò chơi."

Du Văn ngậm miệng, cô lại thấy Thẩm Thanh Châu đã đi được một đoạn, hình như không để ý lời Du Hoán nói, Du Văn lắc đầu đi theo.

Thẩm Thanh Châu khởi động xe, Du Văn ngồi trên ghế phó lái, cô nhìn anh do dự hỏi, "Thẩm đạo, anh không tức giận chứ?"

"Giận cái gì?"

"Anh trai em bọn họ sai anh đi mua com trưa."

Thẩm Thanh Châu nhìn về phía trước, anh mắt trong trẻo lạnh lùng, "Hình phạt cho người thua cuộc."

"Thế nhưng, anh không phải là mới chơi lần đầu sao, đây là tính toán bắt nạt người mới." Du Văn lẩm bẩm, lại tiếp tục hỏi, "Ôi chao, vì sao đột nhiên anh lại chơi mạt chược..."

Thẩm Thanh Châu ngừng lại một chút, nhìn cô một cái, "Anh ta không phải là anh trai em sao, anh ta hào hứng muốn chơi thì anh chơi một lần cũng không sao."

Du Văn chậm rãi mở to mắt, trong lòng bởi vì lời nói của anh mà có chút ngạc nhiên. Sở dĩ, là bởi vì đó là anh trai cô, nên anh mới chơi những thứ trước đây chưa từng chơi?

Ngực Du Văn bỗng nhiên rối loạn.

"Vậy anh em chơi cái này, phòng chừng cũng là cố ý bẫy anh." Du Văn không nhìn phía trước, cô không biết trước khi cô đến thì Thẩm Thanh Châu đúng như lời mọi người nói là đã thắng rất nhiều, cô chỉ biết cuối cùng Thẩm Thanh Châu đã thua, bị phạt đi mua cơm trưa. Nói xong câu đó, Du Văn thấy gò má lạnh lùng của Thẩm Thanh Châu nhiễm lên một tầng ôn nhu, khóe miệng cong cong, dường như nhiệt độ trên xe cũng trở nên ấm áp hơn.

Cô nghe được anh nói, "Anh biết rõ."

Đến nhà hàng Trung Quốc mà Du Hoán chỉ định, Thẩm Thanh Châu dừng xe xong, vừa mới cài dây an toàn thì Du Văn đè tay anh lại, "Hay là để em đi, anh lộ diện cũng bất tiện."

"Không cần." Thẩm Thanh Châu tùy ý cầm khẩu trang lên, Du Văn nhìn anh kiên trì cũng không nói gì nữa, vừa định xuống xe đột nhiên nhớ đến cái gì đó, "Đúng rồi, anh còn khẩu trang không?"

Thẩm Thanh Châu nhìn cô một cái, biết rõ ý định của cô. Bởi vì chuyện cô là em gái của Du Hoán, trên internet mấy tấm ảnh cô cùng Du Hoán ở cùng một chỗ với nhau vẫn còn rất hot, cho nên phòng chừng bây giờ rất nhiều người nhận ra cô, để tránh những phiền toái không cần thiết, gần đây tốt nhất không nên lộ mặt. Bất quá chờ qua một thời gian nữa, mọi người cũng có thể sẽ quên cô.

Nhưng là bây giờ cần có khẩu trang, mà trên xe đã không còn.

"Em ở trên xe không cần xuống." Thẩm Thanh Châu nói.

"Hà?"

"Anh rất nhanh sẽ trở lại."

"Ồi chào!" Du Văn còn chưa lên tiếng, Thẩm Thanh Châu đã xuống xe, không có biện pháp, cô không thể làm gì khác đành phải chờ ở trên xe, cùng xuống xe sẽ phiền toái hơn.

Đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu cùng hai người giống như là nhân viên phục vụ của nhà hàng đi ra, trên tay mỗi nhân viên phục vụ còn cầm hai túi đồ ăn lớn.

Ban đầu cũng không sao, nhưng khi Thẩm Thanh Châu đang chỉ huy hai nhân viên phục vụ đem đồ vật đặt ở cốp sau thì có mấy cô gái từ trong nhà hàng chạy ra.

"Thẩm Thanh Châu? Là Thẩm Thanh Châu đúng không?"

"Hà! Kích động quá kích động quá, thấy được người thật rồi!!!"

"Thẩm, Thẩm đạo, có thể chụp ảnh cùng được không?"

Thẩm Thanh Châu dừng lại một chút, giọng nói rất nhạt, "Không thích hợp chụp ảnh."

"Vậy, có thể ký tên giúp tôi được không? Tôi xin anh đấy, tôi xin anh đấy."

Vài cô gái quần lầy Thẩm Thanh Châu, Du Văn thấy anh nhú mày, nhưng cuối cùng cũng không cự tuyệt, ký tên lên giấy bút mà mấy cô gái đó đưa qua.

"Cảm ơn cảm ơn."

Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm, đóng cửa cốp sau, mở cửa xe ngồi lên ghế tài xế.

Mà mấy fan hâm mộ ở phía sau vẫn không ngừng chụp ảnh. Mãi đến khi xe chạy đi, mấy fan hâm mộ đó mới dừng lại.

"A, không nghĩ tôi có thể gặp người thật ở chỗ này, tôi phải đăng lên vòng bạn bè, tôi phải đăng lên weibo."

"Tôi vừa rồi nhìn thấy Thẩm Thanh Châu ngồi ở bên đó rất lâu, anh ấy mua rất nhiều đồ ăn? Vẫn còn một người?"

"Này, mọi người nhìn cái này xem!" Một cô gái trong số đó đột nhiên kêu lên.

"Cái gì hả?"

"Mọi người nhìn đi, chỗ cạnh tài xế hình như có một cô gái!!!"

"Thật hay giả???"

"Vừa nãy chỉ chú ý nhìn Thẩm Thanh Châu, không để ý chỗ khác."

"Tôi xem một chút, ôi chào. Tóc dài kìa, thực sự là nữ!"

...

Thẩm Thanh Châu và Du Văn trở lại đoàn phim, hai người xuống xe, mở cốp sau xe.

"Em đi trước đi." Thẩm Thanh Châu nói.

"Nhiều túi như vậy để em xách giúp anh."

Sắc mặt Thẩm Thanh Châu lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng ánh mắt vẫn tràn đầy ôn nhu, "Đã quên anh em nói gì rồi sao, hình phạt thua cuộc."

Du Văn, "..."

Hai người trở lại khu nghỉ ngơi, một đám người ngồi đó kêu than đòi ăn, thấy Thẩm Thanh Châu cùng Du Văn trở về mọi người đều vô cùng hưng phấn, nhất là thấy Thẩm Thanh Châu bình thường chỉ huy bọn họ mà bây giờ lại hóa thân làm nhân viên phục vụ. A... Thực sự là rất cảm kích vì hôm nay Du Hoán đã đến.

Thẩm Thanh Châu đem hai túi thức ăn giao cho Tiểu Dương, "Cậu đi chia cho mọi người."

Tiểu Dương gật đầu liên tục, Thẩm đạo nhà hấn vì biên kịch thực sự buông xuống đủ loại dáng vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Về Nhà

Edit: Yáng

***

Com trưa cũng đã bày ra, màu sắc cùng hương vị đều đủ cả, những món dành cho người ăn kiêng cũng đều có. Mọi người vô cùng vui vẻ vây quanh cùng nhau ăn com, Du Văn ngồi ở giữa Thẩm Thanh Châu và Du Hoán, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Com nước xong, tất cả mọi người tản đi làm việc. Du Văn mang theo Đậu Đỏ ở bên cạnh đi tản bộ.

Cạnh bàn ăn, chỉ còn lại hai người Thẩm Thanh Châu và Du Hoán.

Du Hoán xoa xoa tay, không còn vẻ mặt nghiêm ngặt như vừa rồi, mà là vẻ mặt nghiêm túc tiêu chuẩn, "Thẩm đạo, hôm nay cực khổ rồi."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu lạnh lạnh, "Cô ấy vui vẻ là được rồi."

Du Hoán cười cười, "Nó đúng là rất vui vẻ, nói thật ra, em gái tôi cũng là lần đầu tiên yêu thích một người."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu khẽ lóe ra tia sáng.

"Haizz, không nói nữa, ăn uống no đủ, tôi cũng nên đi." Du Hoán đứng lên, nhìn Thẩm Thanh Châu, "Nói một câu cuối cùng, nếu như ngày nào đó nó trôi qua không tốt thì tôi sẽ mang nó đi bất cứ lúc nào. Bất quá... tôi cho rằng Thẩm đạo cần phải khiến tôi tin tưởng rằng anh có thể đảm nhiệm."

Thẩm Thanh Châu đứng lên, hơi hơi nhấp môi, "Cô ấy sẽ trôi qua rất tốt, tôi bảo đảm."

Hai người đứng thẳng nhìn nhau, nói vài câu đơn giản nhưng lại là lời hứa khắc sâu của đàn ông.

"Hai người nói cái gì đó?" Du Văn dắt Đậu Đỏ đi về phía này, Du Hoán nhìn về phía cô, "Anh nói anh phải đi."

"Dạ? Vừa mới ăn xong đã đi ạ?"

"Anh trai em rất bận rộn."

Du Văn cất một tiếng, bẻ bộn nhiều việc? Vậy là ai đánh bài tới trưa hả?

Du Hoán đi tới vỗ vỗ bả vai của cô, "Vé máy bay là năm giờ chiều, anh còn phải ra sân bay, tự mình chăm sóc bản thân cho tốt."

"Hả?" Du Văn kinh ngạc, "Anh nói đi là muốn rời khỏi Bắc Kinh? Không phải anh nói muốn ở đây một tuần sao, đã hết một tuần đâu?"

"Có việc gấp." Du Hoán nói.

Du Văn có chút tiếc nuối, "Được rồi, vậy anh đi cẩn thận, không cần vội vàng, nhớ phải nghỉ ngơi đầy đủ."

"Biết rồi." Du Hoán cung chiêu nhìn em gái nhà mình, sau đó quay đầu lại nhìn Thẩm Thanh Châu, Thẩm Thanh Châu khẽ vuốt cằm, xem như là nói từ biệt.

Du Hoán lấy điện thoại di động ra gọi cho người đại diện, rồi đi ra phía ngoài. Du Văn nhìn bóng lưng anh trai, trong ngực có chút ê ẩm, cô biết rõ Du Hoán chung quy cũng vì muốn tốt cho cô, khi còn bé là vậy, bây giờ lớn cũng là như vậy, bọn họ không thường xuyên gặp mặt, thế nhưng mỗi lần lúc chia tay đều có chút khó chịu.

"Uông uông!" Du Văn bị tiếng kêu của Đậu Đỏ định thần lại, thấy Thẩm Thanh Châu ngồi chồm hổm ở bên cạnh, đưa tay sờ đầu Đậu Đỏ. Đại khái là cảm nhận được tầm mắt của cô, Thẩm Thanh Châu ngẩng đầu nhìn lại về phía cô.

Đôi mắt màu trà thông suốt, giữa vẻ lạnh lùng mang theo một tia ôn nhu, ngực Du Văn khẽ động, cũng ngồi xổm xuống, cô chuyên chú nhìn Đậu Đỏ, nói chuyện nhưng là nói với Thẩm Thanh Châu, "Em chỉ có một người thân là anh trai, cho nên mỗi lần thấy anh ấy rời đi đều có chút không bỏ được. Thế nhưng Thẩm Thanh Châu, hôm nay em lại phát hiện, thời điểm em không ở một mình, loại tâm tình này, vẫn còn rất tốt."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, anh chưa bao giờ biết Du Văn không có cha mẹ. Thời điểm nghe được cô nói câu này, anh có ngạc nhiên cũng có đau lòng.

"Trước đây em vẫn luôn suy nghĩ, vạn nhất ngày nào đó anh trai em có bạn gái, không còn ai quan tâm em thì phải làm sao đây." Thẩm Thanh Châu thấy Du Văn nói chuyện trên khóe miệng vẫn mang theo ý cười, nhưng anh không khỏi cảm thấy nụ cười kia có phần hơi cứng.

Anh há miệng, vừa lúc muốn nói thêm, Du Văn đột nhiên ngược mắt nhìn anh, ánh mắt sáng lên, giống như ẩn chứa đầy ánh sao trên bầu trời đêm.

Cô nói, "Nhưng là bây giờ em không sợ, bởi vì sau này đều có người quan tâm em, có phải không?"

Hơn mười một giờ khuya, Du Văn cập nhật chương mới. Cô tắm rửa xong, thoải mái nằm ở trên giường, chuyện ban ngày hôm nay hết thấy đều xẹt qua trong đầu cô, cô cười một tiếng, nhớ đến câu nói sau cùng của Thẩm Thanh Châu trước khi đi quay phim, anh nói, "Em ngoan như vậy, quả thật cần anh quan tâm."

Ừ... cô cũng không nói người quan tâm là anh, là chính anh ngầm thừa nhận.

Tâm tình Du Văn rất tốt, mở weibo đăng trạng thái: Phương xa có tòa núi băng, một người đang đi bộ đến chỗ tòa núi băng đó thì phát hiện núi băng đó cũng đang di động qua chỗ mình *icon mặt cười*.

Sau khi đăng xong weibo, Du Văn theo thói quen vào hotsearch, vừa nhìn thấy cô liền ngây ngẩn cả người. Trên hotsearch có đề cập đến thông tin về bạn gái của Thẩm Thanh Châu, tiêu đề là #Bạn_gái_Thẩm_Thanh_Châu.

?? Bạn gái?? Ở đâu ra bạn gái??!!

Du Văn không chút do dự bấm vào. Đăng lên weibo là một người bạn trên mạng, Du Văn cẩn thận nhìn một chút, hình ảnh kia rõ ràng là bị chụp lúc đi mua cơm trưa ngày hôm nay.

Trong vài tấm hình Thẩm Thanh Châu đều là nhân vật chính, nhưng có một vài tấm hình đặc biệt, trên ảnh chụp cố ý khoanh một vòng tròn đỏ chỗ một cái bóng lưng, mà cái bóng lưng kia, không phải là cô sao.

Dưới bình luận, toàn bộ đang khiếp sợ.

"Nói thật, tôi vẫn cho là Thẩm Thanh Châu qua từng bụi hoa mà không dính vào người là bạn bè tốt, thật không ngờ lại có phụ nữ!! Khóc!!"

"Châu Châu nhà tôi!!! Tôi không muốn!!"

"Nam thần cấm dục tại sao có thể có bạn gái, không chấp nhận!"

"Người chụp hình có thể có chút kỹ thuật được không, chụp phía sau mờ mịt như vậy!"

"Ông trời đã giữ cho tôi một vị trí tốt, tạm biệt trái đất."

"Lại là một người phụ nữ cứu vớt hệ ngân hà."

...

Du Văn sững sốt, dạo gần đây trend mới trên hotsearch là sức khỏe à, sao mà cứ động một chút là cư dân mạng lại nói "Người phụ nữ kiếp trước cứu cả dải ngân hà"?

Nhìn xong một ít bình luận của cư dân mạng, đúng lúc Du Hoán gọi điện thoại qua đây, cô không đợi Du Hoán nói mà nói trước, "Anh, em lại lên hotsearch."

Du Hoán cười cười, "Anh biết."

"Ồ."

"Nhưng đừng lo lắng, người của đoàn phim sẽ không nói, anh đã giao hẹn với Thẩm Thanh Châu rồi."

"Hả?" Du Văn kinh ngạc, "Hai người nói cái này lúc nào?"

"Biết là em thích khiêm tốn, gương mặt này của em chính là gương mặt của em gái anh, chuyện này tuy bị mọi người biết rồi, nhưng em gái anh chính là Vị Văn, mà Vị Văn cùng Thẩm Thanh Châu bắt đầu nói chuyện yêu đương chuyện này tạm thời sẽ không có người biết." Du Hoán nói.

"Em hình như còn chưa bắt đầu yêu đương." Du Văn ho khan một tiếng.

"À, còn không có, cũng sắp rồi."

"Hình như cũng đúng." Du Văn mỉm môi cười cười, lập tức lại nói, "Nhưng mà tại sao anh lại nói tạm thời?"

Du Hoán, "Em cho rằng việc này có thể trốn bao lâu. Sau này em và Thẩm Thanh Châu ở cùng một chỗ, với độ nổi tiếng của Thẩm Thanh Châu, em chẳng lẽ sẽ không bị đào ra?"

Du Văn suy nghĩ một chút, "Ừm... đúng vậy."

Du Hoán hừ hừ, "Trước đây còn nói là người nhà mình tinh rất phiền phức. Hiện tại thế nào? Còn tìm một người bạn trai là nhân vật công chúng, em đây chính là điển hình khẩu thị tâm phi*."

(Khẩu thị tâm phi: miệng nói một kiểu nhưng trong lòng lại nghĩ một kiểu khác)

Du Văn ghen ghét, "Lúc em thích anh ấy em cũng không biết anh ấy là ai."

"À, vậy nếu biết ngay từ đầu thì em sẽ không thích anh ta?"

Du Văn nghiêm mặt, thận trọng suy nghĩ, "Cái này, giống như là sẽ thích anh ấy."

Du Hoán, "..."

Trên internet liên quan đến tình yêu của Thẩm Thanh Châu và "bóng lưng phụ nữ" còn giăng co một hồi, nhưng là các phóng viên cũng không phỏng vấn được Thẩm Thanh Châu nên chuyện này chỉ có thể yên lặng xóa bỏ.

Sau đó, đoàn phim phải thay đổi địa điểm quay. Ban đầu Du Văn cho rằng còn phải nán lại ở Bắc Kinh một thời gian ngắn, thế nhưng sau đó mới phát hiện địa điểm lấy cảnh ở Bắc Kinh bất tri bất giác sẽ phải kết thúc. Hơn nữa về sau cần phải đi những địa phương khác để lấy cảnh.

Trước khi chuyển địa điểm thì các diễn viên có ba ngày nghỉ, lúc này, một mặt là để cho các diễn viên có thời gian lấy sức, một nguyên nhân khác là lễ trao giải Kim Tượng có ảnh hưởng khá lớn sắp sửa tổ chức. Thẩm Thanh Châu được mời với tư cách là đạo diễn, nhiều diễn viên trong đoàn phim cũng nhận được lời mời.

Vì thế một tuần sau, Du Văn bước lên đường trở về nhà.

Đã lâu không quay về, ngoài miệng Du Văn không nói gì, thế nhưng trong đầu đã sớm nhớ thương Du Điểm Điểm. Trước đây đi ra ngoài du lịch cũng đã gửi nuôi Du Điểm Điểm, nhưng là cho tới nay còn chưa từng gửi nuôi lâu như vậy.

Vừa đến nhà đặt hành lý xuống, Du Văn đã không kịp chờ đợi muốn đi cửa hàng thú cưng nhận người.

"Xuống ga-ra đi." Du Văn nhận được điện thoại chính là bốn chữ này.

"Anh đang ở dưới sao?"

"Ừ, không phải muốn đi đón Du Điểm Điểm sao." Thanh âm của Thẩm Thanh Châu nhàn nhạt, lộ ra hơi lạnh trong ga-ra.

Du Văn vui vẻ, không nghĩ đến Thẩm Thanh Châu lại hiểu suy nghĩ lúc này của cô, cô vội vàng dọn dẹp rồi xuống thang máy, "Em đang xuống rồi, chờ em một chút."

Đến ga-ra, Du Văn đi tới chỗ Thẩm Thanh Châu dừng xe, sau đó ngồi lên ghế phó lái, "Đi thôi."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô, "Vui vẻ như vậy?"

"Đương nhiên! Em rất nhớ Điện hạ nhà em." Du Văn nói xong quay đầu nhìn Đậu Đỏ đang ngồi phía sau xe, "Mày cũng nhớ đúng không?"

Đậu Đỏ đại khái nghe hiểu được tên Du Điểm Điểm, uông uông vài tiếng tỏ vẻ hưng phấn.

Khóe miệng Thẩm Thanh Châu hơi cong, sau đó hạ chân ga xuất phát.

Du Văn cùng một chàng trai làm việc ở cửa hàng thú cưng kia rất quen thuộc, còn chưa đến cửa hàng đã gọi điện cho anh ta. Vì thế Du Văn đạt được mục đích nhìn thấy bạn học Du Điểm Điểm đứng chờ ở cửa.

Du Văn, "Điện hạ!!!"

Du Điểm Điểm, "Uông uông uông!"

Du Văn, "Mau tới đây!"

Đậu Đỏ, "Uông uông uông!"

Du Điểm Điểm, "Uông uông!"

Du Văn, "Điện..."

Du Văn còn đang ngồi chồm hồm bày ra tư thế giang hai tay ôm ấp thì ở trước mặt cô, Đậu Đỏ cùng Du Điểm Điểm đã tiến tới thân mật với nhau.

Du Văn, "..."

Thẩm Thanh Châu, "..."

Du Văn quay đầu nhìn Thẩm Thanh Châu, rất ủy khuất, "Địa vị của Đậu Đỏ chẳng lẽ cao hơn cả em sao?"

Thẩm Thanh Châu mấp máy môi, ngồi chồm hồm sờ đầu Du Văn giống như bình thường sờ đầu Đậu Đỏ, "Cũng không phải so sánh như vậy."

Du Văn suy nghĩ một chút, tự mình an ủi, ừ, cũng đúng, giống như một ngày nào đó cô rất lâu không gặp Du Hoán và Thẩm Thanh Châu, sau khi nhìn thấy hai người sẽ nhào lên ai trước, đúng, là Thẩm Thanh Châu.

Thế nhưng Du Hoán ở trong lòng cô vẫn rất quan trọng rất quan trọng, chính là như vậy!

Một giây kế tiếp, Du Điểm Điểm lao tới, Du Văn bị nó nhào lên thiếu chút nữa ngã về phía sau, nhưng mà khá tốt, Thẩm Thanh Châu đứng ở phía sau lưng cô, Du Văn trực tiếp tựa vào trên đùi Thẩm Thanh Châu.

"Mày không phải là không nhớ tao sao? Hừm! Nhìn thấy Đậu Đỏ thì vui vẻ còn có nhìn thấy tao không?" Du Văn hung hăng vuốt ve đầu Du Điểm Điểm, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

"Uông uông uông!" Du Điểm Điểm dùng sức cọ sát trong ngực Du Văn.

"Ha ha ha, đừng, nhột lắm."

"Uông uông!!!"

Thẩm Thanh Châu từ trên cao nhìn xuống ba con (?) nháo thành một đoàn, vẻ mặt thiếu đi một tia lãnh ý, nhiều hơn một phần ấm áp.

"Du Văn."

Du Văn nhìn về phía người mới tới, thấy được đó là chàng trai cô tín nhiệm nhất trong tiệm thú cưng - Trương Hằng, Du Văn đứng lên, nói với anh ta, "Trong khoảng thời gian này cảm ơn anh, Điện hạ được chiếu cố rất tốt."

Trương Hằng có chút đỏ mặt, "Không có gì, Điện hạ rất ngoan, cũng không gây phiền toái."

"Anh không cần phải nói tốt thay nó, nó có bao nhiêu ăm ỉ tôi đều biết rõ."

Trương Hằng ngượng ngùng cười một tiếng, ánh mắt nhìn Du Văn có chút nóng, "Du Văn, cô đi công tác về chưa, gần đây còn đi nữa sao?"

"Chắc là không đi nữa." Du Văn nói.

Trương Hằng, "Ồ...vậy, vậy lúc nào cô có việc gấp thì có thể đem Điện hạ đến đây, tôi sẽ chăm sóc giúp cô."

Du Văn vừa định gạt đầu, đột nhiên nghe được Thẩm Thanh Châu bình tĩnh nói, "Không cần."

Trương Hằng sững sờ, lúc này mới di chuyển ánh mắt dừng trên người Du Văn chuyển qua trên người Thẩm Thanh Châu, "Đây là..."

"Sau này Du Văn có việc thì Du Điểm Điểm sẽ ở chỗ tôi, không cần anh phải lo." Thẩm Thanh Châu lạnh nhạt nói.

Du Văn nghi ngờ nhìn về phía anh, thời gian bận rộn của anh còn nhiều hơn cô, lấy đâu thời gian thay cô chăm sóc Du Điểm Điểm.

"Đi thôi." Thẩm Thanh Châu đột nhiên kéo cổ tay Du Văn đưa cô đi ra ngoài.

"Ồi..." Du Văn bất ngờ, không kịp đề phòng, không thể làm gì đành đi theo cước bộ của anh, đương nhiên, cô cũng không quên quay đầu cười hời hợt với Trương Hằng.

Trương Hằng nhìn bóng lưng của Thẩm Thanh Châu cùng Du Văn, ánh sáng trong đôi mắt dần dần lui tắt. Thấy Thẩm Thanh Châu lôi kéo tay của Du Văn, anh ta hiểu được Du Văn đã có bạn trai rồi, haizzz... nhìn chất lượng của người bạn trai kia, lòng tự tin của anh ta đã vỡ thành từng mảnh rồi.

Chỉ có điều... sao lại cảm thấy người đàn ông kia có chút quen mắt? Trương Hằng cẩn thận suy nghĩ một chút, không có đầu mối gì, cảm thán đi về.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Phóng Viên

Edit: Yáng

***

Sau khi dắt chó lên xe, Du Văn ngồi giữa hai con ở ghế sau. Du Văn hướng lên phía trước ghé vào bên cạnh chỗ ngồi của Thẩm Thanh Châu, "Thẩm đạo, anh vừa nãy nói thế là có ý gì, anh thay em chăm sóc, anh có thời gian rảnh không?"

"..."

"Trương Hằng chăm sóc rất cẩn thận, em quen biết anh ta đã lâu rồi, lúc em không ở đây Du Điểm Điểm đều là anh ta chiếu cố." Du Văn nghiêm túc nói.

Thẩm Thanh Châu nhìn cô từ trên kính chiếu hậu, "Nếu như anh không rảnh thì sau này em đổi sang cửa hàng thú cưng khác được không?"

"Vì sao?"

Trong lòng Thẩm Thanh Châu hừ lạnh một tiếng, bởi vì anh nhìn người đàn ông kia thì thấy khó chịu, đôi mắt hấn ta không ngừng nhìn chằm chằm vào Du Văn, tâm tư gì cũng đều viết rõ trên mặt, "Bởi vì chỗ đó vệ sinh không tốt."

"Vệ sinh... không tốt?" Du Văn, "Sẽ không đâu."

Thẩm Thanh Châu nghiêm trang nói, "Anh thấy được, bản."

Du Văn không nói nữa, quả nhiên là nhà tư bản, yêu cầu cao như vậy.

Buổi tối hôm sau là lễ trao giải Kim Tượng. Vào buổi trưa, Thẩm Thanh Châu vẫn còn nhàn nhã ngồi ở trên ghế sofa lật xem văn kiện gì đó mà Du Văn xem cũng không hiểu.

"Tối hôm nay, tác phẩm của anh được đề cử phải không?" Du Văn cầm trên tay một bọc khoai tây chiên ngồi ở bên cạnh Thẩm Thanh Châu.

"À, có phải bộ năm ngoái không? Sau đó em còn đặc biệt xem lại, thật sự rất hay, anh nhất định sẽ giành được giải."

Thẩm Thanh Châu, "Cũng chưa chắc, có một tiền bối cũng được đề cử."

"Nói như vậy còn có chút cạnh tranh." Du Văn lau qua chỗ cắn roi khoai tây chiên, "Vậy thì em rất muốn đến hiện trường cảm nhận một chút không khí khải trương, vạn nhất là anh đoạt giải thì anh sẽ có cảm giác gì, kích động? Không đúng, anh làm gì có cái gọi cảm giác kích động..."

"Muốn xem trực tiếp thì đi đến đó thôi."

Du Văn trừng mắt nhìn, "Em có thể đi?"

"Muốn đi thì sẽ sắp xếp cho em một chỗ." Thẩm Thanh Châu đóng vẫn kiện, "Dù sao thì em ở nhà cũng không có việc gì."

Ánh mắt Du Văn sáng lên, đã động lòng với chuyện tận mắt nhìn thấy Thẩm Thanh Châu ở lễ trao giải, "Được, em đi, vậy anh nhớ sắp xếp cho em chỗ có tầm nhìn tốt một chút, để em có thể nhìn rõ anh ở trên sân khấu."

"Được."

Thật sự nói đi là đi. Buổi tối lễ trao giải, Du Văn đang ngồi trong phòng nghỉ của hội trường, đợi phía ngoài bắt đầu lễ trao giải.

Các minh tinh dạo diễn đều đã bước lên thảm đỏ, từ từ tiến vào hội trường, mà Du Văn với tư cách "người nhà" chỉ có thể đợi chỉ thị của Thẩm Thanh Châu.

Bên trong phòng nghỉ có phát sóng trực tiếp tình hình thảm đỏ bên ngoài, Du Văn có thể thấy rõ các minh tinh xinh đẹp nổi tiếng đi qua thảm đỏ. Hường Trạch Nhiên, Lâm Diệp Dư, Lý Mạnh Mạnh... cô biết rất ít minh tinh, cũng chỉ biết được vài người này.

Cô xem mọi người đi trên thảm đỏ vô cùng nhàm chán, muốn chờ Thẩm Thanh Châu xuất hiện, nhưng vẫn không thấy Thẩm Thanh Châu. Du Văn ngoài ý muốn nhìn thấy Du Hoán xuất hiện trên thảm đỏ, Du Hoán mặc âu phục trắng tắp, âu phục có hoa văn đơn giản, nhìn qua trầm ổn trang trọng, kiêu ngạo đẹp trai.

Du Văn nhìn Du Hoán ký tên trên tấm bảng lớn, sau đó vẫy vẫy tay với bạn bè phóng viên và fan hâm mộ ở ngoài hội trường.

Du Văn có chút ngạc nhiên, ban đầu cho rằng anh trai vẫn đang ở thành phố khác, không ngờ cũng xuất hiện ở buổi lễ trao giải. Nhưng nghĩ lại, loại trường hợp này, làm sao có thể không có Du Hoán.

Lại qua một lát sau, Du Văn cũng thấy được Thẩm Thanh Châu, đi cùng anh còn có một nam một nữ, Du Văn cũng nhìn qua hai người này, bọn họ chính là nam nữ chính trong bộ phim điện ảnh được đề cử của Thẩm Thanh Châu. Nhờ có bộ phim này, nam chính có thêm rất nhiều fan nữ, còn nữ chính Kỳ Ninh, trực tiếp từ diễn viên tuyến ba lên thẳng tuyến một.

Ánh mắt Du Văn tràn đầy tình cảm nhìn Thẩm Thanh Châu, lâu lắm rồi mới nhìn thấy anh ăn mặc cẩn thận như vậy, áo sơ mi trắng, tây trang màu đen, tràn đầy vẻ mê hoặc.

Du Văn vừa nhìn vừa cảm thán, Thẩm Thanh Châu quả nhiên là Thẩm Thanh Châu, cho dù ở dưới ống kính cũng là vẻ mặt "Mọi việc đều không liên quan đến tôi", thế nhưng cho dù là vẻ mặt lạnh nhạt đó cũng vẫn cứ khiến khán giả bên ngoài thảm đỏ hết chới tai.

Cuối cùng thảm đỏ kết thúc, không lâu lắm, cánh cửa phòng nghỉ bị đẩy ra.

"Biên kịch." Tiểu Dương đi vào, "Thẩm đạo bảo tôi đến đón cô ra ngoài."

Du Văn gật đầu, "Anh ấy ở chỗ nào?"

"Mỗi người đều có vị trí cố định, những người được đề cử ngồi ở vị trí giữa, Thẩm đạo cũng ở chỗ đó."

"Vậy tôi..."

"Cô yên tâm, Thẩm đạo đã sớm sắp xếp xong xuôi rồi."

"Ồ."

Du Văn đi theo Tiểu Dương ra ngoài, đi vào hội trường, Du Văn tận lực giảm bớt sự tồn tại của mình, yên lặng ngồi xuống vị trí mà Tiểu Dương nói.

Lễ trao giải bắt đầu, người ngồi bên cạnh Du Văn cũng dần dần ngồi vào chỗ. Vị trí của cô có tầm nhìn rất tốt, phía trước trung tâm, tất cả mọi thứ trên sân khấu đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Những giải thưởng khác bắt đầu công bố, Du Văn rất nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi nhìn người trên sân khấu, ừ... lúc này nếu có thêm túi khoai tây chiên hoặc đồ ăn vặt gì đó thì tốt rồi.

"Trương tổng, nghe nói công ty của anh gần đây công bố danh sách cổ đông mới?" Người đàn ông mặc tây trang ngồi bên trái Du Văn lướt qua cô nói chuyện với người đàn ông trung niên ngồi bên phải cô.

"Ừ, có chút điều chỉnh." Người đàn ông trung niên cười một tiếng, "Lâm tổng, bên đó năm nay dự tính đầu tư bao nhiêu bộ phim?"

"Cái này, còn chưa nói chính xác được, công ty còn đang thương lượng khá nhiều bộ."

....

Lời nói của hai người này đều trên phương diện kinh doanh, Du Văn đang nghiêm nghị, có chút đánh giá chỗ ngồi của mình là tình huống gì. Cô nhìn sang bên trái, một hàng đều là người ăn mặc trang phục nghiêm túc, thế nhưng tướng mạo tuyệt đối không phải diễn viên hay minh tinh nào đó, mà bên phải...

hình như cũng giống bên trái, mỗi một người đều giống như ông chủ tình anh.

Du Văn rút cuộc nhin không được, len lén nhắn tin cho Thẩm Thanh Châu, "Em đang ngồi vị trí nào vậy?"

Thẩm Thanh Châu nhắn lại rất nhanh, "Làm sao?"

"Không... chỉ cảm thấy hai bên trái phải hình như đều là ông chủ lớn. Ví dụ như người đàn ông ngồi bên trái em, anh ta nói chuyện với người đàn ông trung niên ngồi bên phải em, nói cái gì mà em nghe đều không hiểu (biểu cảm nghiêm túc), anh nói bọn họ là ai?"

Thẩm Thanh Châu, "Bên trái em là chủ tịch công ty giải trí Tín Gia, bên phải là chủ tịch Vạn Kiền."

Công ty giải trí Tín Gia, mặc dù Du Văn không chú ý vòng giải trí, nhưng bởi vì Du Hoán ở trong đó, có một số việc Du Hoán cũng đề cập qua, ví dụ như công ty giải trí Hàm Gia là một trong những trụ cột trong vòng giải trí..

Mà Vạn Kiền, cô càng quen thuộc, cô thường xuyên đi mua sản phẩm dưới trường tập đoàn bọn họ.

Thế nhưng... cái quý gì đây, bảo anh sắp xếp một chỗ cho cô, chứ không phải là sắp xếp ngồi ở chỗ toàn khách VIP thế này!!!

"Em cảm thấy, em ngồi ở chỗ này có chút khó xử." Du Văn gửi xong tin nhắn ngắn này, liền nhìn sang hai bên trái phải, vị chủ tịch ngồi bên phải cô đứng lúc nhìn vào cô, ông ấy không nói gì, chỉ khẽ gật đầu với cô. Du Văn đành phải gật đầu đáp lại.

Thẩm Thanh Châu, "Không phải em muốn ngồi chỗ có tầm nhìn tốt nhất sao? Anh nhìn qua, vị trí em ngồi cực tốt."

Du Văn, "..."

Mặc dù ngồi ở đây không quá thích hợp, thế nhưng cũng may ống kính đều chỉ tập trung khu vực của mình tình, bên này đều là khách quý, còn là người ngoài vòng giải trí, cho nên sẽ không có ống kính quay đến đây.

Ngồi cũng ngồi rồi, Du Văn suy nghĩ chung quy cũng không có khả năng bây giờ đứng dậy rồi đi. Vì thế kiềm chế tâm tình, chăm chú nhìn lên sân khấu.

Lễ trao giải tiến hành được một nửa, phim điện ảnh của Thẩm Thanh Châu nhận được giải "Biên tập xuất sắc nhất", mặt khác, nữ chính Kỷ Ninh của dựa vào diễn xuất nhận được giải "Nữ chính xuất sắc nhất".

Dựa vào hai giải thưởng này, cũng coi như là người thắng lớn trong hạng mục phim điện ảnh của lễ trao giải, nhưng, khiến cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên chính là bản thân Thẩm Thanh Châu đánh bại ba đạo diễn khác nhận được giải thưởng "Đạo diễn xuất sắc nhất", trong những người bị đánh bại, còn có một vị đạo diễn điện ảnh thâm niên. Lần này, chắc chắn là người thắng lớn nhất.

Thời khắc tuyên bố Thẩm Thanh Châu nhận được giải thưởng, Du Văn cảm giác mình thiếu chút nữa sẽ từ trên ghế nhảy dựng lên hoan hô, may mà cô chưa quên bây giờ mình đang ở đâu, cố gắng kiềm chế.

So với việc kích động của cô, Thẩm Thanh Châu biểu hiện bình tĩnh hơn nhiều, lên sân khấu, cầm giải thưởng, phát biểu cảm nghĩ khi nhận được giải thưởng, xuống sân khấu. Rất quy củ, thân thiện tùy ý. Thế nhưng không biết tại sao, Du Văn có thể cảm giác được trong lòng Thẩm Thanh Châu cũng đang vui vẻ, mặc dù anh nhìn qua lạnh nhạt, nhưng phim điện ảnh kia dù sao cũng là cố gắng cùng tâm huyết của anh, nhận được sự khẳng định, nhất định là một việc rất vui vẻ.

Lễ trao giải kết thúc, nhân viên bắt đầu rời đi, Du Văn cũng thừa dịp này chạy ra khỏi hội trường. Đi tới hậu trường, Du Văn nhìn thấy rất nhiều minh tinh đều bị phóng viên vây quanh phỏng vấn, mà hấp dẫn lực chú ý của cô nhất, đương nhiên chính là Thẩm Thanh Châu.

Bên cạnh Thẩm Thanh Châu còn có nữ diễn viên Kỷ Ninh nhận được giải "Nữ chính xuất sắc nhất", hai người tới nay hào quang vạn trượng, phóng viên vây quanh nước chảy không lọt. Du Văn len lén đến gần một chút, tiến vào một góc vừa vặn có thể nhìn rõ Thẩm Thanh Châu cũng có thể nghe được anh nói chuyện.

Phóng viên, "Thẩm đạo, năm nay anh lại nhận được một giải thưởng lớn, có cảm nghĩ gì không?"

Thẩm Thanh Châu, "Ừ, một việc rất vui vẻ."

Du Văn ở một bên xem nở nụ cười, nói nghiêm túc như thế, nói vui vẻ nhưng trên mặt cũng không có chút vui vẻ nào. Haizzz, phóng viên phỏng vấn anh hẳn là rất thông khổ.

"Kỷ Ninh, tới nay nhận được giải "Nữ chính xuất sắc nhất", có muốn cảm ơn Thẩm đạo không?"

Trên mặt Kỷ Ninh nở nụ cười sáng lạn, "Đương nhiên, nếu không phải Thẩm đạo cho tôi cơ hội này thì tôi làm sao có thể nhận được giải thưởng, giải thưởng này có một nửa là công lao của Thẩm đạo."

Phóng viên, "Vậy định cảm ơn như thế nào, có định mời Thẩm đạo đi ăn cơm không?"

"Cái này... đương nhiên phải xem Thẩm đạo có chịu nề mặt hay không." Kỷ Ninh nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, cười giong nói, "Mọi người cũng biết, Thẩm đạo rất khó hẹn trước."

Các phóng viên cười cười.

"Vậy cô có biết scandal kia của Thẩm đạo không? Cô biết nữ chính là ai chẳng?"

Trọng tâm câu chuyện đột nhiên chuyển đến đây, cũng đúng, các phóng viên lần này có thể phỏng vấn Thẩm Thanh Châu đương nhiên sẽ không bỏ qua vấn đề này.

Kỷ Ninh dừng một chút, sự kiện đứng đầu hotsearch trên weibo đương nhiên cô đã biết, cô cũng tò mò cô gái kia là ai, cho dù không phải bạn gái nhưng có thể cùng Thẩm Thanh Châu đơn độc ra ngoài khẳng định quan hệ cũng không tệ. Cô thông qua đoạn thời gian quay phim tiếp xúc với Thẩm Thanh Châu, hiểu rõ hần dầu muối không vào, mặt lạnh như núi băng, vô cùng khó hòa tan, người phụ nữ có thể gần gũi với Thẩm Thanh Châu khẳng định không đơn giản.

Phóng viên, "Có tin đồn nói người trên xe là Lâm Diệp Dư, cô thấy thế nào?"

Kỷ Ninh, "Cái này, mọi người không phải là nên hỏi người trong cuộc sao, tôi thật sự không biết."

Trong vòng giải trí đều biết Lâm Diệp Dư và Thẩm Thanh Châu quan hệ không tệ, hai người cũng từng có scandal truyền ra, cho nên mọi người mới có suy đoán như vậy.

Phóng viên mượn cơ hội lại hỏi, "Thẩm đạo, có phải là Lâm Diệp Dư hay không, hai người có phải giống như lời nói trên internet hay không, thật ra là một đôi đúng không?"

Người phóng viên hỏi xong vấn đề này, ngay lập tức cảm nhận được xung quanh có chút lạnh lẽo, ách... hần cũng là liều chết hỏi ra vấn đề này a!!!

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ăn Khuya

Edit: Yáng

***

Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu liếc mắt nhìn người phóng viên kia một cái, sau đó trấn định nói ra, "Đều không phải, là người ngoài vòng giải trí."

Thẩm Thanh Châu vậy mà lại trả lời!!! Ánh mắt các phóng viên đều sáng lên, nếu đặt ở bình thường, thì Thẩm Thanh Châu căn bản cũng không trả lời loại vấn đề riêng tư này.

Vì thế, thừa thắng xông lên, người phóng viên kia tiếp tục nói, "Người ngoài vòng giải trí? Vậy có quan hệ như thế nào với anh?"

Kỷ Ninh cũng tò mò nhìn về phía Thẩm Thanh Châu, vậy mà khiến cô sùng sốt, chính là cô lại có thể chứng kiến Thẩm Thanh Châu lộ ra một chút ý cười, về mặt này, chắc là có chút ôn nhu.

Càng khiến cô khiếp sợ là Thẩm Thanh Châu cũng thân nhiên nói ra, "Cô ấy là người tôi thích."

Một mảnh yên lặng, ngay cả người phóng viên đang hỏi cũng ngây dại, dễ dàng như vậy liền... thừa nhận? Đây thật sự là Thẩm Thanh Châu nổi tiếng làm khó sao?

Du Văn ở một bên cũng ngây dại, cô không ngờ Thẩm Thanh Châu sẽ nói điều này, anh quay về phía ống kính, không che giấu chút nào, cứ như vậy đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

"Nói như vậy, Thẩm đạo đã có người trong lòng rồi, còn là một cô gái ngoài vòng giải trí đúng không!!!" Phóng viên phản chấn một hồi, đứng đầu hotsearch đêm nay, trang đầu ngày mai, lập tức toàn bộ đều đi ra rồi, hơn nữa lại là một tin tức kinh bạo* như vậy!!

(Kinh bạo: tinh thần bùng nổ)

"Thẩm đạo, xin hỏi đối phương là người như thế nào, có thể nhận được sự yêu thích của anh, cô ấy thật là may mắn."

Thẩm Thanh Châu cong môi cười, nói, "Chắc là vận may của tôi, cô ấy là một người rất tốt."

Các phóng viên đều nhìn ngây người, đây là lần đầu tiên thấy Thẩm Thanh Châu cười trước ống kính của phóng viên, quả nhiên sức mạnh của tình yêu là cường đại!!!

"Cụ thể hơn chứ?! Thẩm đạo có thể chia sẻ một chút không, tất cả mọi người đều muốn biết tiêu chuẩn kén vợ của anh đấy."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Tại sao lại muốn biết tiêu chuẩn kén vợ của tôi?"

Phóng viên, "Các cô gái đều tò mò nha, fan hâm mộ của anh khẳng định đều mong muốn nỗ lực hướng đến hình mẫu anh thích."

Thẩm Thanh Châu trầm mặc một chút, sau đó nói, "Không cần phải nỗ lực, dáng vẻ của cô ấy người khác không học được."

Có cần phải thẳng thắn thể không Thẩm đạo, anh như vậy sẽ khiến các fan hâm mộ rất đau lòng, các bạn bè phóng viên lặng lẽ thấp một ngón nên cho các cô gái thích Thẩm Thanh Châu, haizz, show ân ái rõ ràng như thế, muốn vãn phái nữ mơ ước Thẩm Thanh Châu đều không vui.

"Thẩm đạo, hay là nói thêm một chút đi, cô ấy rốt cuộc thu hút anh ở điểm nào?" Các phóng viên không chịu bỏ qua cái đề tài này.

Thẩm Thanh Châu hình như là rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Nấu cơm ăn rất ngon?"

Các phóng viên, "..."

Kỳ Ninh, "..."

Du Văn, "..."

Phóng viên, "Chẳng lẽ nấu cơm ăn rất ngon mới dẫn tới sự chú ý của anh sao?"

Thẩm Thanh Châu, "Không được sao."

Du Văn, "!"

Phóng viên: Nghe được không các bạn nữ, hóa ra mọi người thua vì nấu cơm ăn không ngon đó!!!

Phóng viên kết thúc, Du Văn cũng lặng lẽ đi đến phòng nghỉ.

"Du Văn." Trên hành lang, có người gọi tên cô, Du Văn nhìn lại, quả nhiên là Du Hoán. Vừa rồi sợ anh trai bận nên cô không đi quấy rầy, không nghĩ tới đúng lúc gặp được.

"Anh."

"Sao em lại ở đây?" Du Hoán kỳ quái nói.

Du Hoán nhìn một chút mấy người bên cạnh Du Hoán, xem ra cũng đều là các minh tinh diễn viên trong vòng giải trí.

"Em buồn chán nên đến xem một chút."

Du Hán nhíu mày, vừa suy nghĩ một chút cũng biết nguyên nhân, nhất định là Thẩm Thanh Châu mang nó tới.

"Hoán ca, đây là em gái anh hả, cuối cùng cũng được gặp người thật." Người đàn ông gương mặt trẻ con bên cạnh Du Hoán kinh ngạc nói, "Xin chào xin chào, tôi là Minh Trình, gần đây đang quay phim cùng với Hoán ca."

Du Văn hướng hân gật đầu một cái, đưa tay ra bắt tay với hắn, "Xin chào, tôi là Du Văn."

"Ừ, tôi biết, đã nghe Hoán ca nói về cô, lần trước cũng là xem tin tức mới biết mặt cô." Minh Trình cười nói, "Nhìn ở bên ngoài càng đẹp hơn."

Du Văn cười cười, "Cảm ơn anh."

Minh Trình nhìn về phía Du Hoán, "Hoán ca, em gái anh tốt như vậy, sao anh lại cất giấu kỹ thế?"

"Để làm gì, lẽ nào tôi còn phải quảng cáo?"

"Nghe lời anh nói này, tài nguyên tốt không phải là nên giới thiệu một chút sao?" Minh Trình cười nhìn Du Văn, "Em gái, em có bạn trai chưa?"

Một cô gái đứng ở bên cạnh Du Hoán cười nói, "Anh làm gì thế, người ta có bạn trai hay không mắc mớ gì đến anh."

"Này Tường Nghệ Nhất, tôi thì không thể hỏi một chút à?"

"Anh, rắp tâm bất lương." Tường Nghệ Nhất nói, "Hoán ca, anh nên trông coi cẩn thận em gái dễ thương nhà anh."

Du Hoán nhíu mày, "Nó hả, tôi không giữ được."

Du Văn trừng mắt nhìn, "Không phải là gần đây em đều rất nghe lời anh sao."

"Phải không?" Tầm mắt Du Hoán đột nhiên rơi vào phía sau của cô, "Đối với chuyện của người nào đó em nhất định không nghe."

"Thảm đạo."

"Thảm đại đạo diễn, chúc mừng chúc mừng." Minh Trình và Tưởng Nghệ Nhất đột nhiên hướng phía sau cô chào hỏi, Du Văn ngừng lại, theo ánh mắt của họ xoay người lại nhìn, Thảm Thanh Châu sắc mặt thản nhiên đang chậm rãi đi tới.

À, đây chính là "Người nào đó" mà cô khẳng định không nghe.

Thảm Thanh Châu đứng ở trước mặt bốn người bọn họ, ánh mắt anh dừng ở trên người Du Văn một chút, sau đó mới nhìn về phía hai người vừa mới chào hỏi.

"Thảm đạo, cảm giải thưởng lớn có định mời com hay không?" Minh Trình vừa cười vừa nói.

Thảm Thanh Châu lộ ra chút vui vẻ, "Muốn ăn cái gì?"

"Ừ?!" Minh Trình sững sốt, chỉ là nói đùa một chút, trong lòng cũng không thật sự muốn để Thảm Thanh Châu mời com, tính cách của Thảm Thanh Châu hẳn cũng biết một chút, không phải là người dễ làm quen như vậy.

"Nếu đã gặp mặt, vừa vặn bây giờ cũng hơi muộn, Thảm đạo mời ăn khuya được chứ?" Du Hoán rất "khách khí" đề nghị.

Minh Trình và Tưởng Nghệ Nhất đều nhìn về phía Thảm Thanh Châu, chỉ thấy Thảm Thanh Châu cười nhẹ, "Được."

Cả nhóm người không giải thích được cứ như vậy đi đến một nhà hàng nào đó ăn khuya. Tưởng Nghệ Nhất biểu hiện có chút thần bí, cô và Thảm Thanh Châu chưa từng hợp tác qua, cũng không quen biết nhiều, thế nhưng cô rất bội phục anh ta, không chỉ vì tài năng đạo diễn của anh ta, còn có cách đối nhân xử thế của anh ta trong vòng giải trí, anh ta đặc biệt đơn lập, từ trước đến nay không sợ đắc tội người khác. Bây giờ có thể ngồi ăn com cùng bàn với Thảm Thanh châu, nội tâm của cô vẫn có chút kích động.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đem thực đơn tới, len lén quan sát một bàn minh tinh, sau đó yên lặng lui ra ngoài.

"Cá chiên của nhà hàng này ăn rất ngon." Minh Trình vừa định đưa tay ra lấy thực đơn, thì thấy Thảm đạo rất tự nhiên lấy thực đơn đưa đến tay Du Văn, "Gọi món đi."

Mọi người thấy Thảm Thanh Châu liếc mắt một cái, nội tâm Minh Trình OS*, Thảm đạo còn là một thân sĩ đó, đều để cho phụ nữ gọi món trước.

(OS: độc thoại bên trong, viết tắt tiếng anh của overlapping sound. Nghĩa là một bên đang nói chuyện, và bên kia cũng có độc thoại bên trong của riêng mình)

Du Văn không hứng thú lắm, "Tôi không đói lắm, mọi người gọi một ít là được rồi." Nói xong đưa thực đơn cho Minh Trình.

Minh Trình thấy vậy cũng không khách khí, "Nhà hàng này tôi đã tới rất nhiều lần, tôi biết món nào ăn ngon, mọi người đợi chút, tôi sẽ cho mọi người nếm thử món chiêu bài của nơi này."

Tốc độ mang thức ăn lên của nhà hàng này rất nhanh, thực đơn mang đi không lâu thì đồ ăn cũng được mang lên. Mọi người vừa ăn com vừa nói chuyện phiếm.

Du Văn cũng không quá đói, cho nên cô chỉ ăn vài miếng rồi dừng lại, Du Hoán nhìn cô một cái, "Mới ăn có thể mà đã thôi rồi, không giống mày chút nào."

"...Hôm nay khẩu vị của em không được tốt lắm."

Du Hoán cười cười, "Thử món này đi, khai vị." Du Hoán gấp một khối điểm tâm vị táo đỏ cho cô.

Minh Trình chóng cảm ngồi đối diện, "Hoán ca, có một em gái lúc nào cũng có thể cung chiều, cảm giác rất tốt nhì."

Tưởng Nghệ Nhất, "Tôi cũng muốn có một anh trai, đáng tiếc mẹ tôi sinh tôi quá sớm, chỉ có thể làm chị gái, tôi rất hâm mộ Du Văn."

"Em gái được cung chiều cũng sẽ có một ngày bị người khác cướp đi." Du Hoán ý tứ nhìn Thảm Thanh Châu, "Sau này sẽ đổi lại thành bạn trai cung chiều, cho nên Nghệ Nhất, không có anh trai có thể tìm bạn trai."

Minh Trình, "Lời này có lý, vậy Hoán ca, sau này Du Văn để tôi cung chiều là tốt rồi, người anh trai này để sang một bên đi."

"Khụ." Du Văn suýt nữa nghẹn khối điểm tâm ở cổ họng.

Khóe miệng Du Hoán có ý cười càng sâu, à, tiểu tử, chớ nói lung tung.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu có chút lạnh lẽo, có chút nguy hiểm nhìn về phía Minh Trình.

Minh Trình không khỏi cảm thấy toàn thân có một cỗ hàn khí, bất quá trong đầu hắn thiếu một dây thần kinh cho nên cũng không nhìn ra có gì khác biệt, "Làm sao vậy, em gái đáng yêu như vậy thì tôi không thể tranh thủ một chút sao?"

Tường Nghệ Nhất, "Ôi chào, em gái người ta cũng chán ghét anh."

"Tôi làm sao nào! Đáng dấp đẹp trai lại có tiền, trọng điểm là một lòng, đây không phải là ưu tú sao?" Minh Trình dương dương đắc ý, "Hon nữa, tôi thật sự muốn tìm một bạn gái ngoài vòng giải trí."

Du Hoán nói, "Ánh mắt của em gái tôi có chút đặc biệt." Thích mặt lạnh như núi băng, như cậu vậy coi như xong đi.

Minh Trình nhìn về phía Du Văn, nửa đùa nửa thật nói, "Em gái, em thấy anh thế nào?"

Bị Minh Trình hỏi như vậy, một khối điểm tâm nghẹn ở cổ họng Du Văn, cô không kịp trả lời Minh Trình, khuôn mặt đỏ lên, "Cho em nước."

Thẩm Thanh Châu nhường mày, vội vã đưa nước cho cô.

Du Văn uống cạn, che miệng ho khan.

Thẩm Thanh Châu lại rót thêm cho cô một chén nước, thuận tiện giúp cô vỗ lưng, "Ăn nhanh như vậy làm gì." Tuy là trách cứ nhưng giọng điệu lại rất điềm đạm.

Du Văn chậm lại một hồi, mới nói với anh, "Cái này dễ nghẹn ở cổ họng."

"Vậy không ăn nữa." Thẩm Thanh Châu nói, "Buổi tối em ăn nhiều như vậy, bữa khuya ăn nhiều không dễ tiêu hóa."

Du Văn lắc đầu, cho nên vừa nãy anh mới ăn ít như vậy hả.

Hai người nói chuyện trực tiếp coi mọi người ở đây như không khí, còn quần chúng ngồi đối diện thì choáng váng nhìn hai người họ.

Tường Nghệ Nhất sững sờ, vừa rồi là Thẩm đạo giúp Du Văn vỗ lưng sao? Vừa rồi dùng giọng điệu ôn nhu nói chuyện sao? Cô không nhìn lầm, cũng không nghe sai chứ?

Minh Trình trực tiếp choáng váng, Du Văn và Thẩm đạo quen biết? Chờ một chút... vì sao giọng điệu đối thoại của hai người bọn họ lại kỳ quái như vậy, còn có "Buổi tối em ăn nhiều như vậy", Thẩm đạo làm sao biết buổi tối Du Văn ăn nhiều, chẳng lẽ hai người này còn ăn cơm cùng nhau hay sao?

Minh Trình đột nhiên phản ứng hàn khí vừa nãy từ đâu mà tới, hắn vừa rồi... giống như đùa giỡn người không nên đùa giỡn.

Trong lúc nhất thời tình cảnh lâm vào yên lặng.

Thẩm Thanh Châu đứng lên, "Còn có việc đi trước, mọi người cứ từ từ ăn."

Du Văn ngẩng đầu nhìn anh, Thẩm Thanh Châu nói, "Không định đi về sao?"

"Hả?"

"Vẫn còn ăn?"

"Không có..." Du Văn nhìn thoáng qua Tường Nghệ Nhất cùng Minh Trình, bầu không khí có chút quỷ dị, cô đành phải cầm túi đứng lên, "Anh, vậy em đi về trước."

Du Hoán nhàn nhã uống một ngụm nước trái cây, "Ừ, trên đường đi cẩn thận."

"Vâng."

Du Văn hướng hai người kia gật đầu, sau đó cùng Thẩm Thanh Châu đi ra ngoài phòng bao.

Hai người họ sau khi rời đi, phòng bao đóng băng giống như đang tan chảy. Về mặt Minh Trình tuyệt vọng, "Hoán ca, anh đùa tôi à..."

"Ừ? Nói thế nào?"

"Sao anh không nói cho tôi biết Thẩm đạo và Du Văn là một đôi hả??"

Du Hoán thiêu thiêu mi, "Bọn họ cũng không nói cho tôi biết bọn họ ở cùng một chỗ, ừ... chỉ là quan hệ tương đối gần."

Minh Trình ôm đầu kêu rên, "Làm bậy rồi!!!"

Tướng Nghệ Nhất, "Du Văn thật đúng là... lợi hại."

P/S: Tự nhiên mấy hôm nay lượt đọc tăng lên nhiều quá:3 nhận thông báo mà t cũng hơi sốc. Cảm ơn mọi người đã nhiệt tình ủng hộ <3

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Xác Định

Edit: Yáng

***

"Du Điểm Điểm ở nhà anh, em đến dẫn nó về." Bước vào thang máy, Du Văn đi theo Thẩm Thanh Châu đến cửa nhà anh.

"Ừ, vào đi." Thẩm Thanh Châu mở cửa, nghiêng người để cho Du Văn vào trước.

Nghe được tiếng mở cửa, hai con manh sủng đang chơi đùa trong phòng khách điên cuồng chạy tới.

"Điện hạ, có phải mày lại náo loạn không?" Du Văn nhìn một đống hỗn loạn trong phòng khách, hồi lâu không nói gì.

"Uông uông uông!"

"Đậu Đỏ khẳng định không chơi đùa như thế này." Du Văn lắc lắc đầu nói, "Mày đừng có làm hư Đậu Đỏ."

Du Điểm Điểm không phục, "Uông uông!!"

Du Văn vỗ vỗ đầu nó, "Được rồi, trước đi theo tao về nhà."

Du Văn mang theo Du Điểm Điểm đi ra cửa.

"Chờ một chút." Thẩm Thanh Châu đứng ở phòng khách, thấy Du Văn không hề lưu luyến chút nào bước ra khỏi cửa, nhú mày gọi cô lại.

Du Văn ngoảnh lại nhìn, "Làm sao vậy?"

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, nhắc chân đi tới chỗ cô. Đột nhiên cả người anh áp sát, Du Văn lui về phía sau, "Có chuyện gì à?"

Thẩm Thanh Châu hơi cúi người để có thể nhìn thẳng vào mắt Du Văn, "Cứ như vậy đi?"

"Bằng không?" Du Văn nhìn ánh mắt của Thẩm Thanh Châu, không biết anh muốn bày tỏ cái gì.

Khóe miệng Thẩm Thanh Châu lộ ra chút thần sắc hoài nghi, "Đoạt giải rồi, em không có gì muốn nói sao."

Du Văn ngẩn ra, đột nhiên phản ứng kịp tối hôm nay Thẩm Thanh Châu là người thắng lớn, "A... Em quên không nói chúc mừng anh."

Cũng là bản thân anh phản ứng quá bình thản, cho nên cô suýt nữa thì quên mất chuyện này.

"Chỉ chúc mừng?" Thẩm Thanh Châu hơi nhú mày, vẻ mặt kia rõ ràng cho thấy không hài lòng.

Du Văn trầm mặc, "Nhưng em chưa chuẩn bị quà cho anh, làm sao bây giờ?"

Thẩm Thanh Châu hừ lạnh một tiếng, "Vậy em hãy nghĩ một biện pháp thay đổi tốt nhất đi."

Du Văn, "..."

Đây là Thẩm Thanh Châu à, vậy mà cường chế muốn có quà tặng! Nhưng mà, hình như cũng có thể cho anh một món quà... Du Văn nhớ tới những lời nói của anh trước mặt phóng viên, cô suy nghĩ một chút, ngược mắt lên nhìn anh, khóe miệng hiện ra một nụ cười, "Tốt lắm, vậy em sẽ tặng anh một món quà."

"Quà gì?"

Du Văn, "Quà tặng siêu siêu tốt, anh có muốn nhận không?"

Thẩm Thanh Châu rũ mắt, "Nếu không tệ thì sẽ miễn cưỡng nhận."

Du Văn, "Em tặng chẳng lẽ sẽ kém."

"Vậy lấy tới xem một chút." Thẩm Thanh Châu vươn tay hướng về phía cô, hành động như trẻ con nhưng sắc mặt lại tỉnh táo dị thường.

Du Văn nhìn anh, một lát sau tiến lên từng bước, đưa tay ôm eo của Thẩm Thanh Châu, đem miệng dán sát tai của anh, sau đó nhẹ giọng nói, "Tặng anh một người bạn gái, Thẩm Thanh Châu, anh có nhận không?"

Một phòng yên tĩnh, không khí đang lưu động không có âm thanh, duy nhất có thể nghe thấy, chỉ có âm thanh của trái tim đập thình thịch. Thẩm Thanh Châu cúi mặt nhìn bóng dáng nhỏ bé ở trong ngực, có chút ngạc nhiên, sâu trong đáy lòng có một chỗ nào đó đang chậm rãi sụp đổ...

Cuối cùng anh chậm rãi đưa tay nắm lấy tay cô, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, "Không phải là đã sớm nhận rồi sao, món quà này em đưa không đúng rồi."

"Nhận lúc nào, trước đó em cũng không nói em là bạn gái anh." Du Văn nói.

Thẩm Thanh Châu nhú mày, là thế này phải không? Anh cho là bọn họ đã sớm ở cùng một chỗ.

Du Văn buông Thẩm Thanh Châu ra, ngược đầu nhìn anh, vẻ mặt nghiêm chỉnh, "Em tuyên bố, từ giờ trở đi, Thẩm Thanh Châu nhận được một người bạn gái, không cho trả hàng."

Thẩm Thanh Châu cong môi cười, liếc nhìn Du Điểm Điểm ở một bên, "Mua một tặng một?"

Du Văn, "Ừ? Cân nhắc."

"Vậy có phải nên đổi họ cho nó không?" Đáy mắt Thẩm Thanh Châu hàm chứa ý cười.

Du Văn, "Cái này... Hình như họ Thẩm gọi không thuận miệng."

Thẩm Thanh Châu suy nghĩ một chút, hình như là đọc rất không thuận miệng.

"Nhìn bộ dáng Điện hạ như vậy thì sớm muộn cũng là người của Thẩm gia, anh nhìn nó đi, bị Đậu Đồ mê hoặc gắt gao."

Thẩm Thanh Châu nhích lại gần cô, thanh âm hơi trầm xuống, "Vậy còn em, sớm hay muộn?"

Du Văn sùng sốt, "Vậy cũng không nói chính xác được."

"Ừ?"

"Nhìn xem anh biểu hiện thế nào." Du Văn vui vẻ nói, "Không phải là như vậy sao, trước tiên qua lại nói chuyện yêu đương, nếu như về sau phát hiện hai người ở cùng một chỗ không thích hợp sẽ chia tay, anh trai em nói kết hôn phải thận trọng, không thể làm loạn."

"Theo anh cũng coi như làm loạn?" Thẩm Thanh Châu đem cô ôm vào trong ngực, "Anh em nói không nhất định đúng hoàn toàn."

Du Văn nghe hơi thờ của anh, vẻ mặt có chút đỏ, "Em không phải nói chúng ta làm loạn... Em nói là kết hôn phải thận trọng, nếu như sau này anh không thích em thì em làm sao bây giờ, vậy thì khi đó em nhất định sẽ rời khỏi anh."

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu có chút nguy hiểm, "Em lặp lại một lần nữa."

Du Văn lui về phía sau, "Ách... em nói giỡn thôi."

"Du Văn, anh vẫn nghĩ gan em rất lớn, không nghĩ đến em lại lo lắng nhiều như vậy."

"Em gan lớn lúc nào?"

Thẩm Thanh Châu ngoắc ngoắc môi, "Ngay từ đầu tiếp cận bất động thanh sắc, lại vô không bắt nhập* tiến vào cuộc sống của anh, em nói, em là muốn làm cái gì?"

(Vô không bắt nhập: không từ bỏ bất cứ cơ hội nào)

"Cái này... rõ ràng là anh lôi kéo em vào cuộc sống của anh, anh xem, là anh đến ở đối diện nhà em, còn khiến em đi nấu cơm cho anh."

"À, cho nên ngay từ đầu vì sao em lại đáp ứng nấu cơm?" Đôi mắt Thẩm Thanh Châu tràn đầy ý cười, thoáng hiện ra vẻ đắc ý.

Du Văn ghen hờn, lý do lớn nhất của cô khi đó đương nhiên là để ngắm trai đẹp hàng ngày, lại nhân tiện tiếp cận anh! Thế nhưng, vẻ mặt đó của anh là có ý gì, đắc ý như thế, cô mà thừa nhận thì có phải là quá kém không?

Vì vậy Du Văn bèn nói, "Cũng chỉ là nhìn anh và Đậu Đồ rất đáng thương, với lại em đã nuôi Du Điểm Điểm mấy năm nay, cho nên em có kinh nghiệm chăm sóc hai người, anh cũng biết, nuôi lâu rồi thì cũng có lúc muốn đổi mới... đừng."

Vịt chết mà vẫn còn cứng miệng, vậy mà lại đem mình đánh đồng với Du Điểm Điểm và Đậu Đồ, Thẩm Thanh Châu mang theo sự trừng phạt áp lên môi của cô, tay trái nâng ót của cô, tay phải giữ eo của cô, Du Văn bé nhỏ, bị anh áp sát vào trong ngực.

Du Điểm Điểm, "Ông ông!" (Chủ nhân của em bị cắn!)

Đậu Đồ, "Ông ông ông!" (Không có việc gì, chủ nhân của anh cắn nhất định sẽ không đau!)

Bình thường hơi thở của Thẩm Thanh Châu lúc nào cũng rất nhạt rất lạnh, thế nhưng lúc này, hơi thở của anh phả lên khuôn mặt cô vô cùng nồng đậm và nóng bỏng. Du Văn càng ngày càng cảm thấy, Thẩm Thanh Châu lạnh lùng hờ hững cũng không như biểu hiện bên ngoài, ít nhất ở phương diện nam nữ thân mật... khụ khụ, vẫn khá tốt.

Hồi lâu, anh kéo khoảng cách ra một chút, "Còn mạnh miệng?"

Du Văn chớp chớp mắt, "Mạnh miệng đấy. Anh, anh muốn hôn thì hôn." Nếu như đây là trừng phạt nghiêm khắc, thì tới trừng phạt nghiêm khắc mãnh liệt hơn một chút đi.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu đầy ý cười, cuối cùng cũng phát hiện người nào đó hình như cảm giác chính mình đang chiếm tiện nghi, anh nhìn cô, buông cô ra, "Nghĩ hay nhì."

Du Văn về đến nhà còn có chút mơ màng, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, Thẩm đạo không ăn khói lửa trần gian lại bị cô nhúng xuống bùn, ừm... rất có cảm giác thành tựu.

"Này Du Văn?!" Giản Vũ Nùng ở bên kia video gọi cô, "Đừng có cười ngu như thế, mày có nghe tao nói không?"

Du Văn nhìn về phía cô ấy, "Cái gì hả?"

"Tao nói, người thắng lớn tới nay không phải là Thẩm Thanh Châu, mà là mày."

"A..." Du Văn chống cằm, "Tao cũng cảm thấy là tao, người thắng ở trong tay tao, vậy tao không phải là người thắng thì là ai?"

Giản Vũ Nùng, "Thực sự là gặp quỷ, Thẩm đạo cao lãnh của bọn tao vậy mà lại nói chuyện riêng tư ở trước ống kính, lại còn "Cô ấy là người tôi thích"?? Thẩm đạo là muốn bao nhiêu cô gái tan nát cõi lòng đây?"

"Mỹ nhân kế khiến cho không ít..." Du Văn chống cằm, có chút mơ màng.

"Chỉ bằng mỹ nhân kế của mày hả, cũng không nhìn một chút xem bên cạnh Thẩm Thanh Châu là ai, hôm qua thì có Kỷ Ninh cũng là điển hình cho mỹ nhân đẹp từ trong trứng, người ta đâu có thua kém ai."

Du Văn nhìn cô ấy, khoe môi mỉm cười, "Thẩm đạo chính là yêu thích tao đấy, không được à?"

"Tao... được được được, mày giỏi mày giỏi." Giản Vũ Nùng cảm khái, "Xem ra lần này tao về cũng sẽ bị mày quăng cầu lương thôi."

"Ừ, ừ?" Du Văn sừng sốt, "Mày sắp về rồi?"

Giản Vũ Nùng liếc mắt, "Lần trước tao nói với mày rồi còn gì, mày yêu đương nên ngu đi rồi."

Du Văn cũng không để ý bộ dạng nôn mửa của cô ấy, "Lúc nào về, tao đến đón mày."

"Ba ngày sau, đúng giờ đến sân bay đón tao."

"Biết rồi, tao còn dám không đến đón mày sao?"

"Biết thế là tốt." Giản Vũ Nùng lại nói, "À đúng rồi, từ lúc hai người ở cùng một chỗ đã hẹn hò lần nào chưa, lúc hẹn hò Thẩm đạo có bộ dáng gì?"

"Hẹn hò?" Du Văn suy nghĩ một chút, hình như tới hôm nay mới chính thức ở cùng một chỗ, trước đó... hình như chưa đi hẹn hò lần nào!!

Giản Vũ Nùng nhìn Du Văn đáng vẻ trầm tư không nói gì liền nói, "Cho nên, hai người chưa từng hẹn hò?"

"Khụ... Hình như thế."

"... Bó tay với anh chị!!"

Ngày kia Thẩm Thanh Châu sẽ phải rời khỏi, lần này lấy cảnh ở phía Tây, điều kiện không tốt lắm, cho nên nhân viên cũng tương đối rút gọn. Du Văn không có trong danh sách đi công tác, công việc của cô đã gần hoàn tất, còn dư lại có thể thảo luận làm việc qua internet.

Thế nhưng có chuyện tương đối bí ai, cô và Thẩm Thanh Châu vừa mới ở chung một chỗ, thế mà lại sắp phải xa cách một đoạn thời gian? Thật không có thiên lý!!

Du Văn vui ở trong chốn, suy nghĩ làm thế nào để có thể tận dụng tốt thời gian của ngày mai.

Chưa từng hẹn hò, còn bị Giản Vũ Nùng cười nhạo, xem ra buổi hẹn hò lãng mạn là nhất định phải làm.

Hôm sau, Du Văn đi mua đồ ăn cho Đậu Đỏ và Du Điểm Điểm, nhân tiện mua luôn nguyên liệu để nấu bữa trưa.

Du Văn nhấn chuông cửa nhà Thẩm Thanh Châu, nửa phút sau, cửa mở. Thẩm Thanh Châu đứng ở trong phòng, cúi mắt nhìn bao lớn bao nhỏ trên tay cô, "Đây là cái gì?"

"Đồ ăn cho hai đứa nó." Du Văn giờ một túi khác lên, nói, "Đúng rồi, hôm nay em làm mỳ Y và bò bít tết, anh có muốn ăn không?"

Thẩm Thanh Châu đưa tay giúp cô cầm đồ, "Em nói xem."

Du Văn cười cười, "Cũng biết anh muốn ăn, cho nên em đã mua hai phần."

Thẩm Thanh Châu liếc nhìn cô, đem hai túi đồ đi vào phòng bếp.

Du Văn cười hi hi theo sau lưng, "Thật ra em vẫn còn một việc muốn nói với anh."

Thẩm Thanh Châu xoay người lại, "Việc gì?"

"Không phải trưa mai anh đi sao." Du Văn nhìn anh một cái, có chút do dự nói ra, "Em quyết định chúng ta nên nắm chắc thời gian."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, "Nắm chắc... thời gian?"

"Ừm." Ánh mắt Du Văn phát sáng, "Chờ trời tối."

"Trời tối?" Ánh mắt Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn có chút ý tứ hàm xúc không rõ...

Chuyện gì mà muốn nắm chắc thời gian làm vào lúc trời tối.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Xem Phim

Du Văn gật đầu, "Đúng vậy, nếu như trời chưa tối thì anh ra ngoài không tiện. Anh nói xem, chúng ta đi xem phim hay là đi hóng gió?"

Thẩm Thanh Châu nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, à, hóa ra là nói chuyện này.

Du Văn thấy Thẩm Thanh Châu không nói gì, cho rằng anh không muốn đi, "Anh không thích đi?"

Thẩm Thanh Châu ho khan, "Không phải, đi thôi."

"Thật, vậy em đi chuẩn bị một chút."

Thẩm Thanh Châu đưa tay xoa xoa đầu cô, "Có gì phải chuẩn bị."

"Em đương nhiên phải trang điểm thay quần áo rồi, đây không phải là lần đầu tiên hẹn hò với Thẩm đạo sao?" Du Văn nói, "Em nghĩ hay chúng ta cứ đi xem phim đi, trong rạp tối chắc mọi người cũng không nhìn thấy anh đâu."

"Không muốn người khác làm phiền có thể bao rạp." Thẩm Thanh Châu rất tự nhiên nói tiếp.

Du Văn suy nghĩ một chút, "Vậy thì không thú vị, chúng ta mua hàng ghế cuối, thừa dịp tắt đèn thì chạy vào, được không?"

Thẩm Thanh Châu liếc nhìn cô.

Ừ... Du Văn cảm thấy ánh mắt kia có chút vi diệu, đại khái là Thẩm đạo nhà chúng ta chưa từng làm qua loại chuyện này.

"À, thật là đói, em đi nấu mì trước." Du Văn sợ Thẩm Thanh Châu cự tuyệt, vội vả lấy nguyên liệu nấu ăn, giả bộ bắt đầu bận rộn xuống bếp.

Thẩm Thanh Châu nhìn bóng lưng của Du Văn, trong mắt hiện lên ý cười, hoảng cái gì không biết, anh làm sao có thể không đáp ứng?

Đến buổi tối, Du Văn dẫn Du Điểm Điểm từ nhà cô sang nhà Thẩm Thanh Châu, "Điện hạ, hôm nay may và Đậu Đỏ có thể chơi với nhau đến khuya, có vui hay không?"

Du Điểm Điểm, "Uông uông uông!" (*Không phải là bỏ tôi đi hẹn hò hay sao, hừm, nói dễ nghe nhỉ.*)

Du Văn sờ sờ đầu Du Điểm Điểm, "Không được phép làm loạn, không được bày bừa khắp phòng, biết chưa?"

"Uông uông."

"Ngoan." Du Văn ra hiệu Du Điểm Điểm đi tìm Đậu Đỏ chơi, ngẩng đầu lên thấy Thẩm Thanh Châu đã thay một quần áo khác từ trong phòng thay đồ đi ra.

Áo sơ mi cùng quần tây đơn giản, tông màu nhạt, rõ ràng là một phong cách rất bình thường, thế nhưng mặc trên người Thẩm Thanh Châu lại giống như đem anh biến thành người mẫu trên tạp chí, chân dài, giá trị nhan sắc cao, nhìn thế nào cũng thấy chói mắt.

Du Văn nhìn từ trên xuống dưới, "Ừ... có chút đẹp trai."

Thẩm Thanh Châu đi tới thuận tiện xoa nhẹ đầu cô, "Đi thôi."

"Em vừa mới tạo kiểu tóc, anh đừng có làm rối." Du Văn lấy tay che đầu.

Thẩm Thanh Châu nghiêng ngẫm nhìn cô, phun ra ba chữ, "Không khác gì."

Nói xong liền cầm chìa khóa xe đi ra cửa, Du Văn thay giày đi theo sau, "Cái gì mà không khác hử, anh không phát hiện hôm nay em có gì khác với hôm qua à?"

Thẩm Thanh Châu đi tới cửa thang máy, nghe được Du Văn nói những lời này, ngoảnh lại nhìn cô, ánh mắt kia giống với ánh mắt lúc nãy cô nhìn anh, nhìn lướt qua từ trên xuống dưới.

Du Văn bị Thẩm Thanh Châu nhìn không có lòng tin, sẽ không... thật là bối rối.

"Khụ, xoay qua chỗ khác xoay qua chỗ khác, thang máy sắp lên rồi." Du Văn sợ anh đã kích người, tận lực chuyển đổi đề tài.

Thẩm Thanh Châu lại không nghe lời của cô, ánh mắt mang theo ý cười. Du Văn hôm nay cố ý trang điểm, đeo đồ trang sức, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, mặc váy trắng dài tới đầu gối, bắp chân trắng nõn tinh tế, dưới chân là đôi giày cao gót, ăn mặc như vậy nhìn cô thành thực hơn nhiều, không giống kiểu đáng 18 tuổi như ở nhà.

"Rất đẹp." Thẩm Thanh Châu xoay người về phía thang máy, nhàn nhạt nói ra một câu.

Du Văn vốn không ôm hy vọng gì thì đột nhiên ngăn cả người, vành tai ửng đỏ. Cô là muốn được anh khen một chút, nhưng không nghĩ sau khi anh khen thì cô vẫn có chút ngượng ngùng...

Phim điện ảnh chiếu lúc 8 giờ, bởi vì không phải cuối tuần nên lượng người đi xem cũng không nhiều. Sau khi phim điện ảnh chiếu được năm phút thì Thẩm Thanh Châu với Du Văn mới bước vào rạp.

Du Văn đi theo sau Thẩm Thanh Châu, bởi vì quá tối, mà cô lại mang giày cao gót bình thường không hay đi, thế là bước hụt suýt nữa thì ngã. Thẩm Thanh Châu nghe thấy Du Văn ở phía sau kêu lên một tiếng, tay mất lạnh lẽo kéo được tay của cô, "Cẩn thận một chút."

"Ồ." Du Văn cầm tay của Thẩm Thanh Châu, thận trọng nhìn xung quanh, người bên cạnh cũng đều nhìn màn ảnh, không có ai chú ý đến hai người bọn họ, Du Văn thở phào nhẹ nhõm, nhưng, đột nhiên lại cảm thấy rất kích động, thế này là sao đây?

Đến hàng ghế cuối cùng, hai người ngồi xuống xem phim, phim là Du Văn chọn, là phim tình cảm, diễn viên là một tiểu hoa nổi tiếng nào đó.

"Quên không mua bông ngô rồi." Du Văn nhỏ giọng nói.

Thẩm Thanh Châu, "Cái kia ăn có gì ngon?"

"Đó là điểm độc đáo khi đi xem phim. Đến rạp chiếu phim mà không ăn bông ngô thì không hoàn chỉnh."

Thẩm Thanh Châu nhìn Du Văn, như có điều suy nghĩ.

Phim điện ảnh tới đoạn nam chính nữ chính trưởng thành sau khi xa cách, phim có chút cảm động, thế nhưng Du Văn không chăm chú xem, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn sang Thẩm Thanh Châu.

Nhìn nhiều, Thẩm Thanh Châu dĩ nhiên là phát hiện, anh quay đầu lại nhìn Du Văn, "Tập trung xem phim."

Du Văn chống cằm, "Thế nhưng em cảm thấy anh dễ nhìn hơn so với phim."

Thẩm Thanh Châu dừng một chút, ánh mắt dừng ở trên màn ảnh lớn, "Quả thật phim này quay chụp rất cầu thả, diễn viên cũng không có kỹ năng diễn xuất."

Du Văn vui vẻ, "Đúng vậy, còn không bằng nhìn anh, mục đích các cặp đôi đến rạp chiếu phim cũng không phải chỉ để xem phim."

Đang nói chuyện, một đôi tình nhân phía trước hai người đột nhiên yên lặng hôn môi.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu xẹt qua, nhú mày, "Là như vậy?"

Du Văn theo ánh mắt anh nhìn lên phía trước, đôi tình nhân kia có chút say sưa, hôn môi vô cùng nồng nhiệt. Ngược Du Văn đập thành thịch, nhưng vẫn mạnh mẽ giả bộ trấn định hướng Thẩm Thanh Châu ngoắc ngoắc tay, "Anh quay sang đây, em nói với anh."

Thẩm Thanh Châu hơi nghiêng người, Du Văn hít sâu một hơi, đưa tay vòng qua cổ anh, kéo anh về phía cô, mọi lần đều là anh cưỡng hôn cô, dù sao thì cô cũng phải phản công một lần chứ.

Du Văn trực tiếp cắn lên môi của Thẩm Thanh Châu, Thẩm Thanh Châu hiển nhiên là bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức bị cô nắm quyền chủ động. Du Văn không nhắm mắt, trong rạp chiếu phim mờ tối, chỉ có ánh sáng nhạt trên màn ảnh phản chiếu trong ánh mắt của anh, rất sáng, nhiếp nhân tâm phách*.

(Nhiếp nhân tâm phách: mô tả những điều tốt đẹp khiến cho mình đánh mất bản thân)

Cô hơi hơi rời khỏi môi của Thẩm Thanh Châu, thấp giọng nói, "Sau này em xem phim anh đạo diễn đều sẽ chăm chú. Bây giờ chúng ta có thể làm những chuyện khác không?"

Thẩm Thanh Châu vẫn còn duy trì tư thế bị cô kéo tới, anh dừng một chút, nhẹ nhàng kéo Du Văn lại gần, thanh âm hơi khàn khàn, "Được, cho phép em làm chuyện khác."

Dứt lời, anh hôn lên môi của cô.

Phim điện ảnh vẫn còn đang chiếu, ánh mắt của mọi người cũng đều tập trung lên màn ảnh, cho dù ngay lúc này có người ngoảnh lại nhìn một loạt hàng ghế cuối cùng sẽ chỉ cười cho qua, đôi tình nhân nhỏ ngọt ngào trong rạp chiếu phim, chuyện bình thường, ai lại nghĩ đến đó là Thẩm đạo nhà chúng ta, một ánh mắt mà cũng có thể khiến người ta chết cứng.

Nửa giờ sau, phim điện ảnh hôm nay là bộ phim mà Du Văn xem không nghiêm túc nhất, nhưng lại là bộ phim cô xem vui vẻ nhất, gần đến kết thúc, Du Văn lôi kéo Thẩm Thanh Châu ra khỏi rạp chiếu phim.

"Không muốn biết kết cục?"

"Thôi... Đại khái là hai người hạnh phúc vui vẻ ở bên nhau." Du Văn nói, "Bằng không chính là chia lìa."

Thẩm Thanh Châu mím môi, "Kết cục của phim điện ảnh cũng không nhất định là hai trường hợp. Nhưng bộ phim chúng ta xem hôm nay quả thực chỉ có thể là hai trường hợp này."

"Đúng chứ, cũng không phải là chuyện xua hại não mà anh quay chụp." Du Văn cùng Thẩm Thanh Châu đi tới lối đi ít người qua lại, "Có chút khát, có gì uống thì tốt."

"Đợi đã."

"Ừ?"

"Chờ ở đây." Thẩm Thanh Châu nói xong, trực tiếp bước đi, Du Văn buồn bực nhìn anh, "Anh đi đâu vậy?"

"Không phải là em khát sao?"

Bóng lưng Thẩm Thanh Châu đi xa, Du Văn mím môi cười, Thẩm đại đạo diễn càng ngày càng giỏi, vị trí bạn trai này ngồi không sai...

Du Văn tràn đầy ngọt ngào đợi ở tại chỗ thật lâu, nhưng mà cả buổi vẫn không thấy Thẩm Thanh Châu quay lại. Trong lòng Du Văn mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, vì thế vội vã quay trở lại.

Vừa mới đi qua cửa, Du Văn cũng biết không được bình thường.

Cô nhìn thấy Thẩm Thanh Châu ở xa xa đang cầm trên tay một bình bông ngô và một ly coca, trong lòng cô lộ một tiếng, vì sao anh còn muốn đi mua bông ngô, có phải lúc này ở trong rạp cô đã nói đi xem phim mà không ăn bông ngô thì không hoàn chỉnh...

Ngực Du Văn ngũ vị tạp trần, lúc này Thẩm Thanh Châu bị một nhóm người vây quanh, chắc anh cũng không ngờ tới, lúc quay trở lại đúng lúc phim điện ảnh kết thúc, anh đeo khẩu trang, nhưng để mua đồ cho cô vẫn bị người khác nhận ra.

Nam nữ đều có, có vài người có chút kích động. Bên người Thẩm Thanh Châu không có bảo vệ cũng không có người đại diện hay trợ lý, bị một nhóm người ngăn ở chính giữa không ra được. Nhưng như vậy anh cũng không bỏ xuống đồ trên tay.

Trong đầu Du Văn mắng hai chữ ngu ngốc, từ trong túi xách lấy ra kính râm đeo lên, không nói hai lời chen vào trong đám đông.

Cô tổn sức chín trâu hai hổ, tóc rối thành một mớ hỗn độn mới chen được đến bên cạnh Thẩm Thanh Châu. Du Văn giành lại đồ trong tay anh, liền hướng sang hai bên hô lên, "Bỏ ngô và coca của Thẩm đạo! Mau đoạt lấy!"

Trong nháy mắt, lực chú ý của một nhóm người đã bị hai đồ vật kia hấp dẫn, chen chúc qua đoạt bóng ngô và ly coca.

Du Văn nhân cơ hội kéo tay Thẩm Thanh Châu, thấp giọng hô, "Đi mau."

Thẩm Thanh Châu cau mày, "Em tiến tới làm cái gì?"

"Chẳng lẽ đứng nhìn anh cầm hai thứ kia bị bọn họ chen lấn." Du Văn gắng sức mở ra một con đường, nhưng mà Thẩm Thanh Châu so với đồ ăn mà anh ăn thì vẫn có sức hấp dẫn hơn, hơn nữa một nhóm người chen lấn lại càng thu hút những người tò mò, vì thế càng ngày càng nhiều người.

Du Văn bị chen lấn ngã trái ngã phải, cô đi giày cao gót, vốn là đi lại khó khăn, bây giờ bị đẩy một cái, cuối cùng bị treo chân.

"A!" Một cơn đau nhức kéo tới, Du Văn thiếu chút nữa ngã khụy xuống.

Thẩm Thanh Châu đỡ thắt lưng của cô, "Làm sao vậy?"

"Anh đừng lo cho em, anh đi ra ngoài trước đi, anh không ở đây thì mọi người cũng không chen lấn nữa." Du Văn đẩy anh, sắc mặt Thẩm Thanh Châu lập tức trầm xuống.

"Thẩm Thanh Châu! Thật sự là Thẩm Thanh Châu!"

"A A! Thẩm đạo ký tên cho tôi với!"

"Thẩm Thanh Châu, em rất thích anh, ôi, đừng đẩy tôi, bỏ ra a!"

"Cô mới là người đi ra! Chặn đường tôi rồi!"

...

Đám người loạn thành một đoàn, Thẩm Thanh Châu nhú mày nhìn Du Văn, bất thành linh ôm lấy cô, nổi giận nói, "Đều tránh ra cho tôi."

"..." Nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Ánh mắt Thẩm Thanh Châu lạnh như băng đảo qua xung quanh, thanh âm trầm thấp dọa người, "Tránh ra."

"Thẩm, Thẩm đạo..." Bên cạnh có một cô gái nhỏ khiếp sợ gọi Thẩm Thanh Châu, ánh mắt tự nhiên cũng rơi vào trên người Du Văn ở trong ngực Thẩm Thanh Châu.

"Cô ấy bị thương, tránh ra một chút, nghe không hiểu sao." Thẩm Thanh Châu siết chặt cánh tay, giữ đầu Du Văn trong ngực để mọi người không nhìn thấy mặt của cô.

Du Văn ngược mắt, "Hay là thả em xuống đây đi..."

"Ngoan một chút, đừng quấy rối." Đôi môi Thẩm Thanh Châu mím thành một đường.

Lúc này, nhân viên an ninh của rạp chiếu phim mới chạy tới, bọn họ chứng kiến cảnh này cũng khiếp sợ, lại nhìn thấy Thẩm Thanh Châu ở phía sau, vội vàng cùng nhau tiến lên bảo hộ xung quanh.

"Nhường đường một chút, nhường đường một chút."

"Ngài cùng tôi đến bên này."

"Gọi xe cứu thương." Thẩm Thanh Châu nói.

Du Văn, "Không nghiêm trọng vậy đâu, gọi xe cứu thương còn phải chờ ở đây, chúng ta lái xe của mình đi."

Thẩm Thanh Châu nhìn cô, "Được, anh mang em qua."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.